JUDY GILL

Necunoscutul din parcare

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Sandy Filmore îşi parcă maşina si strânse din pleoape. Printre nori, soarele care cobora spre apus mai strălucea încă. Se anunţa o seară frumoasă după potopul de după-amiază.

Aruncă o privire la ceas şi-şi dădu seama că are timp suficient să tragă un pui de somn. Aşa că, după ce potrivi soneria deşteptătorului, lăsă spătarul scaunului şi se întinse cu voluptate. După două minute aţipise. Când soneria porni, soarele apusese în spatele clădirilor facultăţii şi ultimii nori dispăreau sub incendiul unor lumini portocalii care anunţau o zi superbă pentru mâine. In Oregon, apusurile de soare se terminau adeseori într-o adevărată apoteoză.

Sandy ridică scaunul, căscă, îşi trecu pieptenele prin părul lung, blond, se privi cu atenţie în oglindă, îşi luă servieta de piele şi, cu un gest hotărât, deschise portiera.

Un obstacol neprevăzut o opri brusc din elanul ei, în timp ce un „Ahh!” răsunător se făcu auzit. Se dădu consternată jos din maşină şi constată dezastrul: un bărbat căzuse într-o băltoacă.

— Doamne! exclamă ea. V-am rănit?

Necunoscutul refuză mâna care i se întindea şi se ridică printr-o mişcare plină de supleţe. Apoi îşi privi îngrozit mapa cu acte care mustea de apă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Sandy încurcată.

— Foarte simplu: m-aţi trântit când aţi deschis portiera.

— Imposibil! Dacă nu cumva... stăteaţi pe vine în spatele ei şi mă spionaţi. Ce făceaţi aici?

Orice asemănare cu un vagabond era exclusă, dar Sandy îl privi totuşi cu neîncredere. Lucrurile nu păreau prea limpezi. Ca şi cum îi citea gândurile, celălalt îi răspunse ironic.

— Dar ce vă închipuiţi? Că mă distram înţepând cauciucurile? Sau că aşezam bombe sub capote? Sau că încercam să şterpelesc de prin maşinile parcate?

Sandy ieşi din micul ei Renault şi rămase la o distanţă prudentă de interlocutorul ei. Când ea se mai dădu înapoi un pas, el făcu un pas spre ea. Dinţii lui albi străluciră într-un surâs fermecător. Chiar în semiîntuneric, îşi putea da seama că e un bărbat

frumos, foarte frumos chiar şi că „se binoclează” la ea. Da, nu găsise un alt termen în afară de „a se binocla”. Ochii lui de un albastru închis străluceau sub cascada de păr blond care-i cădea pe frunte.

Fiindcă Sandy se sprijinise de portieră, el se mai apropie cu un pas şi inspectă interiorul maşinii.

— Cum? Fără un iubit? remarcă el râzând. In mod obişnuit într-o maşină aparent goală ori nu e nimeni ori sunt doi îndrăgostiţi. înainte să mă aplec să scot o pietricică din pantof, notasem mintal un volan fără şofer.

Tonul lui sarcastic o enervă pe Sandy.

— Dormeam.

— La şapte seara?

—Şapte jumătate, îl corectă ea ca şi cum acest amănunt avea vreo importanţă. Şi femeile care muncesc din greu au dreptul să se odihnească puţin în timpul zilei. Acum, iertaţi-mă vă rog, dar trebuie să mă duc la cursuri.

Vru să plece dar el o reţinu.

— Nu mi-aţi dat nici numele nici adresa.

— Cum?!... N-aveţi nevoie de ele.

Ii mai surâse o dată, singur pe farmecul lui - lucru asupra căruia nu se înşela - şi-i explică:

— Atunci cui să-i trimit nota de la curăţătorie?

Ce dezamăgire pentru Sandy! Fără să vrea să-şi mărturisească asta, sperase că el îi va oferi un motiv mai puţin meschin. Dar cum nu se simţea deloc vinovată pentru faptul că el se tăvălise prin noroi, îşi ridică imediat bărbia replicând:

— Nu insistaţi, domnule. Lăsaţi-mă în pace!

Tonul ei era lipsit de siguranţă, mai ales că necunoscutul o ţinea cu putere de braţ.

— încă o dată, vă rog să plecaţi.

Pentru a-l face să creadă că posedă o armă, Sandy îşi deschise servieta şi băgă mâna înăuntru. Dar adversarul ei nu făcu decât să râdă de această tentativă şi reacţia lui veselă o linişti pe jumătate.

—Haide, spuse el, nu vă fie frică de mine. Aş fi dorit însă să ştiu.

Spre marea ei uşurare, un strigăt întrerupse rugămintea acestui individ frumos.

— Profesore Gearing! Bine că v-am găsit în sfârşit! începusem să mă tem că. Ah, aţi întâlnit-o pe domnişoara Filmore!

Decanul facultăţii îşi făcu apariţia din umbră şi strânse mâinile care se întindeau spre el.

—Bună seara, profesore French, da, tocmai făcusem cunoştinţă cu domnişoara Filmore. Din nefericire, n-am avut timp să ne spunem şi numele.

Nu vreţi să aveţi amabilitatea să faceţi prezentările? Mă tem că domnişoara Filmore e puţin speriată de apariţia mea neaşteptată.

— Hmm! Nimic mai normal! Se întâmplă atâtea, încât o tânără nu trebuie să aibă încredere într-un vecin necunoscut din parcare. domnişoară Filmore, vi-l prezint pe profesorul Richard Gearing care, după cum sper, va preda cursul de contabilitate la facultatea noastră. Domnişoara Filmore ţine conferinţe despre arta de a amenaja şi administra parcurile şi grădinile, Gearing. Este o peisagistă extraordinară.

— Spune-mi Rick. zise profesorul Richard Gearing întinzându-i mâna.

— Sandy, răspunse ea, punându-şi mâna mică într-a lui.

Degetele ei fură imediat prizonierele unei călduroase strângeri de mână care se prelungi fără motiv. O tulburare puternică, pe care şi-o reproşă imediat, o cuprinse pe Sandy. îşi retrase mâna brusc, simţindu-se nespus de jenată.

După expresia mirată şi amuzată pe care el nici măcar nu încercă să şi-o ascundă, ea înţelese că. Rick o „citise”. Din fericire, un semiîntuneric favorabil îi masca roşeaţa. Profesorul French îi

împinse uşor pe cei doi nou veniţi spre poarta mare a facultăţii. Sensibilă la mersul suplu al picioarelor lungi de atlet care se mişcau lângă ea, Sandy îşi reglă cum putu pasul după cel al profesorului. Un sportiv după înfăţişare, dar ce sport practica?

Se miră că e interesată de un amănunt care n-o privea absolut deloc. Intrară în holul facultăţii.

— Ce naiba! exclamă profesorul French, decanul, când privi la lumină costumul lui Richard Gearing, ce ţi s-a întâmplat? Este plin de noroi!

— Am fost atacat în parcare, dar nu mi s-a întâmplat nimic grav. Mi-ar plăcea totuşi să mă curăţ puţin.

— Bineînţeles, vino cu mine!

Ca de obicei, ea nefiind decât un biet lector, Sandy fu tratată drept o cantitate neglijabilă de către decan, şi părăsită în hol. Dar se părea că Rick considera că ea face parte din corpul de elită al profesorilor, fiindcă o prinse de cot invitând-o să-i urmeze. Dar Sandy rezistă.

— Uiţi, îi reproşa el, că ai o datorie faţă de mine.

Un asemenea tupeu o dezarmă. începu să râdă, ceea ce-i lăsă câteva clipe de răgaz ca să ia o hotărâre. Să dea o urmare acestei întâlniri neaşteptate nu-i displăcea deloc, dar conştiinţa ei îi

striga: „Cască bine ochii!”. Aşa că încercă o cale de mijloc:

— Nu-ţi datorez nimic, dar vreau să-ţi ofer un pahar.

— Va trebui atunci să accepţi să-mi iau revanşa în acelaşi fel, fiindcă sunt un tip politicos.

— Nu beau niciodată două pahare unul după altul, Rick.

— în acest caz, te voi invita imediat ce mă întorc la Portland.

O senzaţie care semăna cu surescitarea de care se simţea
cuprinsă în adolescenţă când o invita un băiat, o făcu să se înroşească din nou şi să-i strălucească ochii. Fiindcă ezita să răspundă, din cochetărie, el adăugă:

— . Bineînţeles, dacă voi reveni. Facultatea va decide dacă rămân sau nu la Portland.

Un fior rece îi trecu lui Sandy pe şira spinării; circumspectă, tentată dar neîncrezătoare, fu împinsă la o hotărâre pripită de întoarcerea decanului, care se mira că nu fusese urmat de profesor.

— Amfiteatrul 315, la ora nouă şi jumătate, îi şopti ea.

El îi eliberă mâna şi plecă împreună cu decanul. Trecuse mult, foarte mult timp de când Sandy nu

mai fusese atât de conştientă de propria ei feminitate, de silueta ei fragilă, de trăsăturile delicate fără a fi foarte regulate, şi de strălucirea părului ei splendid.

*
* *

Ca o proastă, Sandy îi propuse braseria facultăţii ca să bea un pahar. Regretă repede asta fiindcă sala era plină de studenţi zgomotoşi şi băgăreţi. Imposibil să schimbi două cuvinte pe un ton mai scăzut în vacarmul ăsta, dar ea se bucura şi de privirea albastră care n-o părăsea nici o clipă şi de inflexiunile vocii lui grave. Rick părea la rândul lui fermecat.

Ea îi explică de ce iubea Portland-ul unde locuia de şase luni şi cum, chiar în timpul iernii, se puteau vizita o mulţime de parcuri şi grădini publice, care erau specialitatea ei. La rândul lui, Rick îi evocă dificultăţile muncii sale de expert contabil la New York şi-i mărturisi că-şi vânduse cabinetul pentru a-şi căuta o situaţie mai puţin stresantă în Oregon. Poate că se va instala în Portland dacă facultatea îi oferea o catedră. Ea îi ură succes. Asupra mersului negocierilor în acest sens nu-i suflă însă nici un cuvânt.

In cele din urmă, exasperată de zgomotul

înconjurător şi dezamăgită că a ratat o întrevedere mai confidenţială, Sandy se pregăti de plecare. Sub pretextul că nu vrea s-o reţină pe baby- siter prea mult peste program, ea îşi luă rămas bun. Ii mărturisise deci că avea copii şi Rick nu reacţionase în nici un fel.

O conduse până la maşina ei şi-i reţinu lung timp mâna într-a lui. In ciuda întunericului, Sandy ştia că el n-o scăpa din ochi.

— Aş fi sperat la un loc mai plăcut ca să bem un pahar, îi spuse el în şoaptă.

— Da, şi eu. La revedere, Rick.

Sandy îşi retrase mâna, se instala la volan, dar el o împiedică să închidă portiera. Aplecat spre ea, surâzător, aproape tandru, el îi şopti:

— Noapte bună şi vise plăcute, Sandy.

Apoi el se îndepărtă, urmărit de privirile tinerei femei. Pe drumul de întoarcere, ea clasă această întâlnire în categoria micilor flirturi fără nici un viitor. Oricum, dacă el era angajat pentru sesiunea de vară, ea îşi va termina până atunci cursurile şi va părăsi Portland-ul.

Dacă totul mergea bine cu afacerea ei de peisagistică la care se adăuga moştenirea pe care tocmai i-o lăsase bunica ei, Sandy nu va mai avea

nevoie să predea cursuri la facultate. „Grădina” era numele micii afaceri de familie pe care o moştenise şi care pica la fix. Gata cu greutăţile! Dar gata şi cu posibilitatea de a-l revedea pe Rick. Din fericire, fiindcă ea n-ar risca prosteşte să se lase vrăjită de farmecul ochilor lui albaştri. Şi nici nu exista un loc disponibil pentru el în viaţa bine pusă la punct pe care şi-o aranjase ea.

O lună mai târziu, după ultima ei conferinţă, Sandy aflase că Rick Gearing era tatăl unui copil. Ce şoc când secretara profesorului French îi ceruse nişte informaţii despre şcolile particulare din Portland. „Unul din noii membri ai corpului profesoral, Richard Gearing, caută o şcoală bună pentru fiul său în vârstă de patru ani.“

Şocul nu se datora atât faptului că Rick era tatăl unui băieţel, ci fiindcă el revenea la Portland. în fundul sufletului ei se simţea tulburată şi nu se putu linişti în ciuda tuturor motivelor posibile şi imaginabile pe care şi le oferi singură. în timpul următoarelor două săptămâni, trăi într-o continuă aşteptare, dar Rick nu-i dădu nici un semn de viaţă. Aşa că se convinse că, mai mult decât un fiu, poseda şi o nevastă, aşa că tot ce-ar fi putut fi între ei se terminase încă înainte de a începe. Cu atât mai bine,

îşi repetă ea. Având mintea liberă, putea să-şi rezolve ultimele formalităţi pe care le avea cu facultatea şi să se ocupe de cele două fetiţe ale ei.

în timpul zilei totul mergea bine. Dar noaptea, visele veneau s-o deranjeze.

Din fericire toate actele pe care trebuia să le facă pentru moştenirea bunicii ei îi luau o mulţime de timp. „Grădina" mergea bine, seminţele şi plantele se înmulţeau peste aşteptări şi piaţa absorbea întreaga producţie. Un adevărat noroc, pentru o peisagistă, să moştenească o asemenea afacere!

Şi într-o bună zi, plecă împreună cu gemenele, Jenny şi Pam, să intre în posesia „Grădinii" pe care o bunică pe care n-o cunoscuse niciodată i-o lăsase prin testament.

într-o după amiază de octombrie, curioase, surescitate dar temătoare, mama şi cele două gemene sosiră.

* *

... la „Grădina Abbot" după cum indica firma. Sandy trecu printr-un tunel de verdeaţă şi ajunse într-o grădină scăldată de ultimele raze ale soarelui. Renault-ul opri lângă nişte tufişuri de dalii ale căror culori vii erau şi mai strălucitoare datorită picăturilor de ploaie. Un râu murmura prin mijlocul

vegetaţiei terasate, trecea pe sub un pod şi îşi continua cursa printre tufele înflorite ale fucsiilor ca să se verse într-un mic eleşteu unde se bălăceau nişte raţe.

Gemenele scoaseră strigăte de bucurie explorând acest mic paradis. O bucurie extraordinară o cuprinse şi pe Sandy în faţa unei asemenea splendori şi, aplecată spre un trandafir care răspândea un parfum îmbătător, începu să recite din versurile poetei Marceline Desbordes-Valmore:

Am vrut să-ţi aduc trandafiri în această dimineaţă

Dar când i-am pus la cingătoare...

Tresări, fiindcă o voce necunoscută continuă în locul ei:

... Au fost atât de mulţi
Incât nu i-am putut cuprinde.

Un bărbat în vârstă, surâzător, îşi făcu apariţia pe una din alei şi se apropie de Sandy.

— Şi ea recita aceste versuri şi tot ea a plantat special aici aceste tufe de trandafir.

— Ea? Clara Abbot, bunica mea?

Bărbatul dădu din cap, confirmând. Sub părul

alb, trăsăturile brăzdate de riduri se luminaseră din cauza zâmbetului şi a strălucirii ochilor albaştri. Pamela veni în fugă.

— Mămico, vino repede să vezi ce am găsit!

Sora ei, şi mai grăbită, nu mai folosi podul ci, sărind din piatră în piatră peste râu, se apropie de ei şi-i întinse mâna necunoscutului.

— Eu sunt Jenny. Tu eşti Jack Abbot, bunicul nostru?

—Aşa e, răspunse acesta, vizibil emoţionat. Sunteţi binevenite toate trei.

— Mămico, reluă Pamela, vino să vezi două căsuţe. Se numesc la fel ca noi, Jenny şi Pam.

însoţite de Jack Abbot, noile sosite o luară pe pod, trecură pe lângă tufele de rododendroni care le depăşeau cu un cap şi ajunseră într-un luminiş. Două cabane din lemn fuseseră construite aici, una lângă alta. Prenumele gemenelor erau gravate deasupra porţilor de intrare.

— Cine le-a construit? se interesă Sandy uluită.

—Eu, îi mărturisi Jack. Le-am ridicat când am aflat de naşterea fetiţelor. Clara a sperat întotdeauna că veţi veni aici într-o bună zi.

Tonul lui plin de reproş o răni pe Sandy.

— Cum aş fi putut veni? Nu ştiam că am nişte

bunici. Tata nu mi-a vorbit niciodată despre voi. Abia când am fost convocată de notar am aflat de existenţa voastră.

— Oh, gemu Jack, cât rău a pricinuit fiul meu cu această ură fără sens! Niciodată nu ne-a iertat că n-am fost de acord cu căsătoria lui şi a murit fără să vrea să revină asupra trecutului.

O asemenea tristeţe răzbătea din vorbele lui încât Sandy, instinctiv, îl luă de mână pe bunicul ei. Apoi îl sărută cu afecţiune. După o clipă de încurcătură, el o strânse la piept. Gemenele, emoţionate, începură să danseze în jurul lor şi râsetele lor se amestecară cu zgomotul cascadei.

— Este o adevărată fericire pentru mine că vă aflaţi toate trei aici, şopti Jack, şi Clara s-ar simţi la fel de fericită ca şi mine.

* *

Profitând de absenţa gemenelor care frecventau o şcoală aflată în apropiere, Sandy examina registrele Grădinii. După câtva timp, fu intrigată de liniştea care domnea în jurul ei. Era ceva neobişnuit. Sfârşi prin a descoperi motivul: murmurul râului încetase.

Neliniştită, ieşi din casă şi urmă cursul apei, urcând până la sursă.

— Diavolul! Diavolul! Diavolul!

Acest strigăt ascuţit, strident răsună printre pini în timp ce un ghem de pene negre se repezi pe umărul ei.

— Sacripant! Vrei să mă laşi în pace?

Sacripant, corbul domesticit, nu ţinu cont de rugămintea ei şi continuă să clămpăne ceva pe limba lui.

— Foarte bine, cedă Sandy, atunci însoţeşte-mă. Şi dacă pun mâna pe vandalul care a tăiat apa, poţi să-l loveşti cu ciocul în cap. Poate că atunci va înţelege că trebuie să respecte ordonanţa municipală.

Tot vorbind cu Sacripant, împinse portiţa care dădea spre proprietatea vecină şi se apropie de o casă mare, nou-nouţă, o splendidă combinaţie de lemn de cedru şi sticlă. Probabil că dormitorul proprietarului dădea spre cascadă şi zgomotul apei îl deranja în timpul nopţii. Şi-i barase cursul, după cum putu Sandy constata privind firişorul de apă care şerpuia prin verdeaţă în locul apelor năvalnice ale râului. Deja, în cursul lunii decembrie a anului trecut, râul mai fusese deviat o dată, dar asta pentru a evita o inundaţie.

Ea îşi continuă drumul, dar corbul îşi luă zborul

şi scoţând un cârâit neplăcut urechilor se aşeză pe creanga unui cedru. După ce escaladă o parte din colină, Sandy descoperi adevărata cauză. Nu era mâna unui proprietar rău intenţionat ci natura se făcea vinovată de asta. O viitură de pietre şi crengi blocase aproape complet cursul apei. Bucată cu bucată, tânăra femeie demolă barajul improvizat până când, cu o veselie exuberantă, tone de apă se revărsară urmându-şi drumul obişnuit.

La zgomotul cascadei se adăugară în aval nişte urlete. Sub o cădere de apă formată de un promontoriu stâncos, un bărbat fu de-a dreptul pulverizat. Işi pierdu echilibrul şi dispăru într-un vârtej. Ingrozită, Sandy îl văzu lutpându-se cu valurile, capul lui apărând şi dispărând. până când dispăru cu totul.

Intr-o clipă, Sandy coborî panta, se aşeză pe burtă pe marginea unui fel de piscină naturală unde cursul apei se încetinea o clipă şi-şi băgă braţul în fluxul îngheţat. Apa nu era adâncă şi nu exista riscul unui înec; totuşi se simţi extrem de uşurată când degetele ei prinseră un smoc de păr. Chipul apăru la suprafaţă şi.

— Indurare! urlă aşa-zisul înecat căţărându-se pe mal, vrei să mă scalpezi?

Sandy închise ochii, apoi i redeschise. Da, era chiar el, Rick. Pentru a doua oară era vinovată faţă de el. Iar îl „băgase la apă”! Comicul situaţiei, adăugat la uşurarea pe care o simţea văzându-l teafăr după baia forţată, o făcu să pufnească în râs. In cele din urmă reuşi să articuleze:

— Eu. credeam că n-o să te mai văd niciodată!

Capitolul 2

— Credeai că o să dispar pentru totdeauna sub ape?

Deşi făcuse baie în apa îngheţată, mâna lui era caldă când
dădu la o parte părul care-i cădea lui Sandy în ochi.

— ... Destul de reuşită întâlnirea! reluă el. Ai fi putut să mă primeşti la fel de bine şi cu nişte aruncătoare de flăcări! Dar în primul rând aş putea să te întreb ce cauţi pe pământurile mele?

— Pământurile tale?

Vorbise piţigăiat, luptându-se împotriva spaimei, o îngrijorare amestecată cu o surescitare iraţională. Hotărârea ei de a nu se mai gândi la necunoscutul cu ochi albaştri dispăru, ca luată de apă.

— Aici totul este al meu, o asigură el.

După surâsul lui, s-ar fi putut crede că vorbea şi despre ea, înglobând-o printre bunurile lui. Sandy se dădu înapoi cu un pas.

— Se întâmplă, îi explică ea, că acest curs de apă îmi aparţine în aval aşa că am venit aici să eliberez vadul care fusese în mod accidental blocat.

In timp ce-şi scotea cămaşa udă, Rick începu să râdă. Zărindu-i torsul musculos, Sandy îşi feri privirea.

— Dacă aş fi putut ghici că stăteai sub promontoriul acela, te-aş fi prevenit. Nu m-ai văzut oprindu-mă cu pietrele şi lemnele?

— Nu.

După ce cămaşa fu agăţată într-un pom, Rick începu să se descalţe.

— Agenţia care mi-a vândut această proprietate m-a prevenit că o să am de-a face cu reclamaţiile unei vecine foarte sensibile în privinţa aprovizionării ei cu apă. Şi pe urmă, când am constatat o diminuare sensibilă a debitului, m-am repezit să aflu cauza. Nu mă aşteptam să fiu înjurat pe drum şi pe urmă chiar în pericol de înec.

Nici un sunet nu ieşi din gura lui Sandy. După ce-şi scoase şosetele, Rick, la fel de liniştit, îşi descheie sliţul blugilor şi rămase în slip, etalând un trup de adevărat sportiv. Sandy se înroşi.

— Văd că ştii să apreciezi, remarcă el râzând.

Ea scoase un mic „Oh” şocat.

Drept cine o lua? Drept o obsedată? Din nefericire nu găsea replica potrivită ca să-i închidă pliscul.

—Mulţumesc! urlă o voce din vârful unui arbore. Mulţumesc!

— Eşti ventriloc? întrebă Rick stupefiat.

— Nu, e Sacripant, corbul meu, şi acest ţipăt triumfător mă îngrijorează. Când strigă „mulţumesc“, înseamnă că a şterpelit un mic obiect strălucitor. Ţi-a căzut vreo bijuterie?

— Cheile de la maşină! Le-am pus pe parapetul podului.

— Doamne!

Cu o vagă speranţă că-şi face griji fără motiv, Sandy o luă la goană spre pod. Bineînţeles însă că era prea târziu. Nici urmă de chei, dar Sacripant începu să câraie din înaltul copacului.

— Vrei să mi le dai?

Cu mâinile în şold, ea îl interpelă pe hoţ, fără nici un succes însă. Rick i se alătură.

— E o pasăre cleptomană? E al tău?

— Trăia pe lângă bunica mea, dar de fapt nu aparţine nimănui cu adevărat. Corbii au o viaţă a lor. îşi păstrează independenţa indiferent ce s-ar întâmpla, şi Sacripant cu atât mai abitir.

— Are o slăbiciune pentru chei?

— Din păcate! Sunt mici, uşoare şi strălucitoare. Şi în plus zdrăngăne. Bunica l-a învăţat să mulţumească oferindu-i monezi.

Cum Sacripant se încăpăţâna să croncăne în înaltul cerului, Sandy se decise să-i întindă o cursă.

— Vino, frumosul meu. Priveşte ce am în mână! E pentru tine dacă vii să-l iei.

Cum Sandy nu avea nimic în mână, Sacripant revărsă asupra ei un val de înjurături variate, fără să-şi dea măcar osteneala să verifice mai de aproape dacă ea spunea sau nu adevărul.

— Ca să-l înveţe vocabularul ăsta, remarcă Rick, bunica ta i-a oferit probabil dolari de argint.

— Nimic mai puţin adevărat! A învăţat ororile astea înainte să se oploşească în grădina ei, şi nu l-a putut face în nici un chip să le uite.

îl privi neliniştită pe Rick.

— Maşina ta e încuiată? Mai ai un rând de chei?

— Bineînţeles că mai am o dublură. dar se află în valiza mea care a rămas în portbagajul maşinii.

Ca pentru a complica şi mai mult situaţia, Sacripant îşi luă zgomotos zborul şi dispăru în spatele unui cedru, fără a da drumul la chei. Sandy era consternată.

—Trebuie să mai stau mult şi să tremur aici? se impacientă Rick.

Mâna lui atinse braţul noii sale vecine, alunecă până la degete pe care le strânse cu putere şi apoi, folosindu-se de surâsul lui devastator, îi cuprinse şi cealaltă mână şi o strânse la piept.

— Să ştii că e cel mai bun mijloc de a mă încălzi.

Sandy reuşi cu greutate să se desprindă din braţele lui.

— Nu văd un alt mijloc de a-ţi veni în ajutor decât să-ţi ofer ospitalitate, spuse ea cu o voce slabă. Vino, o să-ţi dau nişte haine să te schimbi până le usuc pe ale tale cu ajutorul uscătorului de la maşina de spălat. Cu puţin noroc, Sacripant o să-ţi aducă cheile după ce o să se sature jucân- du-se cu ele.

Nimic mai puţin sigur, gândi ea coborând colina cu Rick. Sacripant, conform obiceiurilor lui, îşi va ascunde noua jucărie în vreun loc inaccesibil.

— Atenţie, îl avertiză ea, iarba asta.

— ... e alunecoasă, termină el derapând.

Ca un bolid, Sandy se împiedică de tovarăşul ei de drum, care încerca să-şi regăsească echilibrul. Rick căzu şi ea peste el. Amândoi se rostogoliră, înlănţuiţi. Căderea nu dură decât un minut, dar ea se sfârşi într-un mod care o puse la încercare pe Sandy: trupul acesta de bărbat lipit de al ei şi această privire de un albastru fascinant care o fixa de aproape.

— De fapt, spuse Rick cu dezinvoltură, iarba este alunecoasă şi atât de catifelată încât îmi vine s-o mângâi.

Aluzia era destul de străvezie, dar Sandy, decisă să nu mai reacţioneze ca o puştoaică, preferă să mormăie:

— N-ai vrea să-ţi iei mâinile de pe şoldurile mele?

— E un ordin?

— Evident.

— Păcat! In sfârşit, ascult.

Şi mâinile lui alunecară de pe şolduri, urcând viclean spre talie.

— Profesore Gearing!

— Domnişoară Filmore!

Cu un râs gâlgâit, un râs de care se miră singură, Sandy încercă să se elibereze.

— Lasă-mă, nu fi prost-crescut!

— Imposibil! De fapt mama mea pretindea că-mi pierd orice urmă de bun-simţ când mă aflu în prezenţa unei femei frumoase.

Puse stăpânire pe ceafa ei cu o mână, îi înclină capul şi o sărută. De surpriză, Sandy întredeschise buzele şi el profită de asta. Reacţia spontană a trupului ei, străbătut e o undă de dorinţă, o sperie atât de mult încât se zbătu şi se ridică în picioare.

— N-are importanţă, remarcă el vesel, ştiam în mod sigur că această sărutare va fi. delicioasă.

Mmm! mormăi el lingându-şi buzele.

Se ridică la rândul lui, aşteptând un răspuns care întârzia să vină.

—Ei bine, spuse Sandy întorcându-se, de asta mă şi temeam.

— De ce anume te temeai? De ce ţi-e frică de acest reflex extrem de natural între două persoane de sex opus?

Cu o mişcare bruscă, o prinse de umeri şi o făcu să se întoarcă spre el.

— Nu eşti căsătorită, nu-i aşa?

— Eu. nu.

— Perfect. De fapt îmi închipuiam, după felul în care mi-ai primit sărutarea. O femeie satisfăcută de un bărbat n-ar fi răspuns cu o asemenea patimă.

Sandy îi întoarse furioasă spatele şi începu să coboare, urmată de Rick.

— Eşti cam pretenţios, profesore Gearing. Atacul ăsta m-a luat prin surprindere, asta-i tot.

—Ia te uită, bine că m-ai făcut să pricep. Nu, nu te supăra. N-o să mai fac asta, cu condiţia să renunţi la acest „Profesore Gearing”.

— Foarte bine, Rick.

In drumul lor, traversară un loc împrejmuit plin de pomi în floare, ale căror petale acoperiseră

pământul.

— Iţi aminteşti? La Portland mi-ai spus că femeile nemăritate dorm imediat ce găsesc un minut liber.

— Eroare. Am spus „femeile care muncesc”. Sunt mamă de familie.

— Câţi copii ai? Unde sunt? Ce vârstă au?

— Am doi. Aici. Opt.

— Opt copii?

—Doamne, nu! Am doar două gemene de opt ani, Jenny şi Pam.

— Şi tatăl lor? Te ajută să le creşti?

— Nu, răspunse ea laconic.

Subiectul nu merita să fie aprofundat. Sandy trecu la atac.

— Eşti divorţat? Am auzit vorbindu-se la facultate că ai un băiat.

— Aşa e. Roger are patru ani. Tocmai am obţinut custodia lui şi ăsta e şi motivul pentru care am părăsit New York-ul. Mama lui locuieşte acolo.

Făcură un popas pe marginea unuia dintre numeroasele ochiuri de apă. încruntată, Sandy privi suprafaţa apei, în care se reflectau norii, mici şi roz.

— N-aş vrea să fiu indiscretă, dar încerci cumva să-i faci greutăţi mamei lui?

— Câtuşi de puţin, încerc numai să uşurez

lucrurile pentru băiatul meu. Până când voi fi complet instalat, el locuieşte la mama mea.

— Dar probabil că e îngrozitor pentru mama lui să suporte această despărţire!

— în viaţă trebuie să treci prin încercări şi mai grele.

Se lăsă tăcerea. Amândoi abordaseră nişte subiecte prea delicate ca să fie trate superficial. Totuşi, Rick reveni tangenţial la preocupările lui.

— Cum abia l-am luat pe Roger, mă simt puţin pierdut. O să am de-a face cu probleme cu care nu sunt obişnuit. Ar fi bine să pot conta pe competenţa unei vecine. şi prietene!

Sandy ezită. Hotărârea pe care o luase Rick de a-l îndepărta pe copil de mama lui o şoca. De ce fapte îngrozitoare se făcuse vinovată aceasta ca să fie astfel tratată? Un bărbat atât de plăcut ca Rick s-o fi însurat cu o zgripţuroaică?

— O să te ajut cât pot, îi promise ea. Dar hai să mergem mai repede, ai început să dârdâi de frig.

Trecură de gardul care despărţea cele două proprietăţi, apoi Sandy, arătându-i cu mâna un bonsai aflat în apropiere de casa ei, declară:

— Acest stejar miniatural se numeşte Gloria. Bunica mea l-a sădit în ziua când m-am născut. Asta

mi-a spus-o bunicul meu, adăugând că n-a încetat nici o clipă să-l îngrijească, plină de dragoste.

Precizase chiar: „Bunica ta spera că într-o zi vei veni s-o vezi şi că ţi-l va arăta”. Dar îi revenise lui plăcerea de a i-l arăta şi Sandy, respectând dorinţa bunicii sale, îl îngrijea zilnic.

— Mă tem, spuse ea, că locuinţa mea ţi se va părea puţin cam ciudată. Dar eu şi fiicele mele am lăsat-o exact cum era fiindcă ne-am gândit că asta ne va ajuta s-o înţelegem pe cea care ne-a iubit dar pe care noi n-am cunoscut-o niciodată.

Inutil să mai precizeze de altfel că ea, Sandy, nici nu avea mijloacele să facă nişte îmbunătăţiri importante.

— In ceea ce priveşte vesela murdară, asta e vina mea! îi mărturisi ea.

— Incântător! exclamă Rick intrând în hol. Seamănă şi cu o grădiniţă de copii, şi cu un magazin de antichităţi.

Comparaţia îi plăcu proprietarei, fără s-o şocheze. Aşa era: pereţii dispăruseră sub mulţimea ilustratelor, în număr de - aşa cum le numărase împreună cu fetele - şapte sute paisprezece. Mai existau diverse plăci comemorative, cupe, vaze, în sfârşit, tot felul de bibelouri reamintind de eveni-

mentele memorabile din regiune, printre care şi târgul internaţional din Chicago. Toate erau aşezate cu grijă pe etajere mici.

— Stai să vezi salonul! Dar întâi te duc în baie.

— Şi tu ai nevoie de un duş fierbinte. De ce nu-mi ţii companie?

Sandy refuză invitaţia rostită pe un ton plin de subînţelesuri.

— O să folosesc cabina de decontaminare din magazie, îi răspunse ea.

— Cabina de decontaminare?!

— Exact. Folosim câteodată pesticide şi trebuie să ne protejăm. Vino să-ţi dau ceva de îmbrăcat, cât timp hainele tale se vor afla în maşina de spălat.

Scoase dintr-un dulap un halat de baie elegant, de culoare albastră.

— E clar că nu-ţi aparţine, remarcă el. Ascunzi pe undeva un tip seducător?

— Deloc. N-am nimic de ascuns, fiindcă la douăzeci şi nouă de ani mă consider liberă să duc viaţa care-mi place. Halatul ăsta e un cadou pe care mă gândisem să-l ofer soţului meu de Crăciun. Dar el a plecat înainte de sărbători, aşa că am păstrat cadoul.

Amintirea acelui Crăciun ratat, de acum trei ani,

îi smulse un oftat. Totuşi, ştia că fără Alex se va descurca mai bine în viaţă.

— Ţi-ai păstrat speranţa că va reveni?

—Deloc. Numai că acest halat este pentru mine ca o asigurare împotriva întoarcerii lui. Ştii că, în clipa în care o mamă se desparte de lucruşoarele ultimului ei născut, se trezeşte din nou însărcinată? Mie mi se pare acelaşi lucru! Aşa că halatul ăsta va rămâne în dulap pe umeraş.

— Pentru a regla naşterile, într-un anumit mod.

—Hmm. da, dacă nu există un soţ nu există nici copii.

— Dar nu ţi-ar plăcea să mai ai şi alţii?

— Nu!

Răspunsul, pronunţat cu hotărâre, plecase totuşi de pe buzele ei după o scurtă ezitare.

Peste o oră, după ce dusese toate hainele murdare în spălătorie, Sandy se aşeză în faţa toaletei şi se examină îndelung în oglindă. îşi perie părul, se fardă puţin şi chiar se parfumă. Aruncându-şi o ultimă privire în oglindă, şopti:

— Şi de ce n-aş încerca să par şi eu seducătoare, măcar o singură dată?

— Seducătoare este exact cuvântul potrivit!

Rick, îmbrăcat tot în halat, îşi făcu apariţia în

oglindă, făcând-o pe cochetă să se întoarcă repede spre el.

— Chiar şi cu părul ud eşti încântătoare, Sandy.

Ridicol! Cuvântul „încântătoare” nu-i convenea, dar
recunoştea că nu arată deloc rău. Cel puţin în acest moment. Totuşi, nu trebuia să generalizeze.

— Şi eu cum arăt?

Mânecile suflecate până la coate lăsau să se vadă muşchii puternici ai braţelor sub părul de culoare deschisă, la fel de blond ca şi cel de pe cap, încă umed după duş.

— Ştiu şi eu? rosti ea, prefăcându-se indiferentă.

— Verdele îţi stă de minune, reluă el fără să se lase demobilizat. Erai îmbrăcată în verde prima dată când te-am văzut.

— Adevărat? Nu-mi amintesc.

Minciuna ei fu primită cu o privire ironică. Ofensată, Sandy se ridică şi ieşi din cameră. Rick o urmă şi intră după ea în spălătorie.

— Ti-am adus aici hainele, îi spuse ea, dar nu le-am putut spăla cât timp am făcut amândoi duş. Mă tem că n-a prea rămas apă caldă şi pentru rufe.

In timp ce vorbea ca să umple o tăcere stânjenitoare, îndesa în maşina de spălat hainele lui

Rick amestecate cu ale ei. Reglă programatorul şi se pregătea să dea drumul la maşină când Rick schimbă programul.

— Ai la dispoziţie toată apa caldă care-ţi trebuie, pentru că eu am făcut un duş rece.

Fiindcă Sandy îl privea uimită, el îi explică zâmbind:

— Ăsta e efectul pe care-l faci asupra mea!

Tânăra rămase cu gura căscată.

El îi cuprinse faţa în mâini şi continuă, de data asta fără să zâmbească:

— Din clipa în care te-am văzut ieşind din maşină în parcarea aceea. Sandy, mi s-a părut că ai gura cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată şi am vrut să verific şi cât e de dulce.

— Eu.

îşi muşcă buza de jos, decisă să scurteze mărturisirile astea prea tulburătoare, dar în mod ciudat nu putu nici să se mişte nici să vorbească. Mâinile lui Rick îi alunecară pe umeri, o prinseră de încheieturile mâinilor şi o făcură să-şi sprijine palmele de pieptul lui. De cât timp nu mai atinsese ea un alt corp decât acela al copiilor ei?

— Dacă nu încetezi să mă mai priveşti atât de provocator, o ameninţă el, nu voi mai putea rezista

acestei dorinţe.

Cum Sandy rămăsese ca paralizată, el o cuprinse în braţe şi o lipi de corpul lui. La atingerea picioarelor lor goale, încă umede de la duş, o trecu un fior. în curând va fi prea târziu. Nu va mai fi decât o sclavă sub privirea şi în mâinile lui. Ştia asta, dar nu putu să facă nimic altceva decât să-şi ridice faţa pentru ca el să poată pune stăpânire pe gura ei. La început tandru şi blând, apoi lacom şi senzual. Fu o sărutare lungă, plăcută, tulburătoare. apoi Rick trase adânc aer în piept.

— Un debut promiţător. comentă el.

Sandy reveni la realitate, ideile reintrară în ordine şi-şi dădu seama de decorul mai mult decât modest în care schimbaseră o îmbrăţişare atât de răscolitoare. Sandy râse:

— Intr-o spălătorie. Ne purtăm ca nişte adolescenţi.

— N-am sărutat niciodată o fată într-un asemenea loc. Cunoşti cumva un altul mai propice pentru o. prelungire?

—Nu, nici unul. Şi nici eu n-am folosit o asemenea încăpere pentru întâlniri de dragoste.

— Nu? Unde te-ai sărutat pentru prima oară cu

un băiat?

— Nu m-am sărutat cu nici unul, îl asigură ea cu răceală în timp ce ieşea din bucătărie. Vrei o ceaşcă de cafea?

— De ce nu? Mai ales dacă este însoţită de un mic dejun copios. Am condus toată noaptea fără să mă opresc nici o clipă.

— Ce imprudenţă! Ar fi trebuit să faci un popas.

— Eram prea grăbit să întâlnesc o anumită persoană cu ochii de culoarea alunei şi părul lung.

Sandy îi aruncă o privire sceptică.

— E adevărat! susţinu el.

— Domnul doreşte ouă cu jambon?

Capitolul 3

Abia înghiţit ultimul dumicat, se auzi soneria interfonului. Sandy apăsă pe butonul aparatului.

— Eu sunt, anunţă o foce de femeie. Poţi să vii?

Evelyn, nepoata lui Jack, asigura vânzările cu amănuntul ale produselor grădinii lor în cea mai mare parte a zilei. Era o femeie „grasă, amabilă, la vreo patruzeci de ani” cum se descria ea însăşi. în mod obişnuit imperturbabilă, acum părea cam agitată.

— Probleme? o întrebă Sandy.

— Şi încă ce probleme! Tocmai am vândut ultimii saci cu turbă şi unchiul Jack mi-a spus că erau puşi deoparte pentru bătrânul domn Hansen, negustorul de fructe. I-am telefonat furnizorului nostru, dar toate camioanele lui sunt plecate cu marfă, cu excepţia unuia care a rămas în pană!

— Vin imediat!

Sandy întoarse o mutrişoară dezolată spre invitatul ei.

— Intotdeauna acelaşi lucru! Trebuie să rezolv nişte probleme la care nu mă pricep deloc! Să compun un aranjemant floral nu e deloc greu, dar să discut cu clienţii mă depăşeşte. Iartă-mă, Rick, dar sunt obligată să te părăsesc.

— Cum? Mă seduci şi mă abadonezi? Iată ceva neplăcut pentru viitoarea noastră relaţie.

— Ce te face să crezi că vom întreţine nişte relaţii? îl întrebă ea cu răceală.

Fără să se lase intimidat de tonul ei, Rick replică:

—Buzele tale, braţele tale şi aerul ăsta ademenitor din ochii tăi!

— Ce imaginaţie! spuse ea râzând. Rick, nu ştiu cât timp va dura absenţa mea, dar consideră-te ca acasă. Instalează-te în salon unde ai de ales între cărţi şi reviste. Pe curând!

Grăbită să rezolve problema ivită, Sandy plecă în goana mare. Totuşi, mai mult de o oră trecu până să se poată întoarce acasă. Liniştea care domnea acolo o miră. In bucătărie, Rick spălase şi pusese cu grijă la loc toată vesela folosită la micul dejun, şi ştersese chiar şi aragazul. Dar el dispăruse.

In cele din urmă, tânăra îl descoperi. Intrase în camera ei şi dormea dus în patul ei.

Lungit pe spate, cu o mână sub cap, cu cealaltă mână atârnând pe covor. Halatul întredeschis dezvăluia un corp superb, bronzat şi. indecent.

„Un zeu grec” gândi Sandy întârziind fără voia ei în faţa acestui spectacol. Respiraţia lui ridica regulat pieptul acoperit de un păr auriu. Arăta splendid.

Sandy se sperie la gândul că acest trup viril îi va bântui visurile şi-i va tulbura zilele. Luă repede o cuvertură din dulap şi-l acoperi pe somnoros. El oftă, se întinse şi apoi se întoarse pe o parte, fără să se trezească însă.

Sandy nu-i mai văzu decât ceafa pe care părul ondulat se lipise din cauza transpiraţiei. Ce mult i-ar fi plăcut să-l atingă, să-şi înfăşoare pe deget un cârlionţ! Dar socoti că e mai prudent să iasă din cameră în vârful picioarelor.

*
* *

Prima remarcă pe care Rick o făcu când deschise ochii, fu aceea că adormise pe un pat necunoscut care mirosea a lavandă. Apoi zări soarele care strălucea puternic şi-şi dădu seama că nu se mai afla singur în cameră. închise ochii ca să tragă cu urechea, fără să trezească bănuielile, la vorbele copilăroase şoptite din pragul uşii.

— Nu, Pam, nu ştiu cine este tipul, declară o voce grăbită, dar cred că am ghicit. Poartă chestia pe care mama voia să i-o ofere de Crăciun.

— Dar dacă e tăticu, de ce s-a întors? Eu credeam că e mort. Poate că e doar o fantomă.

— Sau poate că e un vagabond. Mama nu încuie niciodată uşa casei şi bunica îi reproşa întotdeauna

că are încredere în oricine. Pam, ar trebui să-l anunţăm pe bunicul.

—Ai dreptate, dar dacă am mânca mai întâi? Mi-e o foame...

Uşa se închise. Rick se aşeză pe marginea patului şi-şi trecu mâna peste bărbia aspră care reclama o maşină de bărbierit. Căscă, se întinse şi decise că viaţa e frumoasă. Uşorul parfum de lavandă îl urmărea şi-l identifică imediat ca fiind cel al frumoasei Sandy pe care o ţinuse în braţele lui.

Slavă Domnului că gemenele nu aveau un tată care să dea târcoale prin împrejurimi. Şi halatul nu fusese în mod sigur purtat de vreun prieten de-al lui Sandy. Era fericit, fiindcă ea îl cucerise de la prima lor întâlnire, nu se gândea decât să mai facă asta. şi cât mai des posibil.

Şi atunci remarcă pătura. şi pieptul lui dezgolit. Exista oare vreun raport de la cauză la efect? Ar fi amuzant să afle!

Trăgând cu urechea la sporovăiala gemenelor instalate în bucătărie, se duse direct în spălătorie şi-şi luă hainele din uscător. Lângă pantalonii lui se afla un lucru mititel din dantelă care-l făcu să viseze o clipă. Totuşi, nu mai întâzie aici şi se duse să se îmbrace în baie. Fără să ezite, Rick luă o perie şi şi-o

trecu prin părul des, apoi căută un aparat de ras. Singurul pe care-l descoperi era din plastic roz şi de un randament minim. Trebui totuşi să se mulţumească, în lipsă de altceva, şi cu el.

Proaspăt ras, profesorul se duse în bucătărie. Pe masă se zărea un borcan cu dulceaţă alături de o cutie cu unt şi un morman de pâine prăjită. De fiecare parte a mesei, două căpşoare cu părul castaniu şi ochii căprui identici cu ai lui Sandy. Se întoarseră spre el, fără să se oprească din mestecatul unor sandvişuri cu jambon.

—Eşti tatăl nostru? îl întrebă una dintre ele sărind de pe scaun.

Avea vioiciunea mamei ei. Tricoul roşu şi blugii cu petic în genunchi arătau onorabil deşi nu erau noi. Şireturile adidaşilor erau dezlegate.

— Nu, Jenny, doar un prieten.

Rick trântise numele la întâmplare, ştiind că are şanse de cincizeci la sută să nimerească.

Ochii fetei se măriră de uimire, gura i se deschise, apoi se închise la loc. In sfârşit, o deschise din nou ca să întrebe:

— De unde ştii că eu sunt Jenny?

— Fiindcă semeni cu. o Jenny, îi explică el la întâmplare, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Dar. Pam şi cu mine semănăm ca două picături de apă! Ea nu seamănă cu o Jenny?

— Nu, deloc. Aş zice mai degrabă că Pam i se potriveşte ca o mănuşă. Ia spuneţi-mi, fetelor, o s-o lăsaţi pe Sandy să strângă în urma voastră?

— Nu, domnule, spuse Pam.

După ce-şi îndesă în gură restul de sandviş începu să bage mâncarea în frigider. Sora ei o ajută, spălând vasele.

— Unde e mama voastră?

în timp ce vorbea, pipăi cafetiera, dar aceasta se răcise deja.

— O să vă servesc eu, se oferi Jenny.

Ridicându-se în vârful picioarelor, luă o ceaşcă de pe raftul de sus al dulapului, turnă în ea cafeaua rece şi-i explică:

— La cuptorul cu microunde durează doar şapte secunde. Care este numele dumneavoastră?

— Richard Gearing. Unde e mama voastră?

—Probabil pe afară, aşezată pe trunchiul unui arbore, desenând sau visând. Mama noastră este o persoană care visează mult.

— Nu mă îndoiesc, spuse el aşezându-se la masă.

— Dar nu ne lasă niciodată singure, dacă la asta

vă gândiţi, spuse Pam. Tocmai ne-am întors de la şcoală. în mod obişnuit o găsim pe mama acasă. Dacă nu e aici, e la magazin cu Evelyn sau în sere cu bunicul. Bunica zicea că mama visează prea mult, dar pe mine nu mă deranjează asta. Din contră. După părerea mea, este formidabilă!

Gemenele semănau atât de mult încât el se întreba cum de reuşea mama lor să le recunoască atunci când erau îmbrăcate la fel.

— Cred că o să se întoarcă în curând, spuse Pamela.

— Sper. E posibil să fie în căutarea cheilor mele de la maşină.

Jenny pufni în râs.

— Sacripant le-a furat, nu-i aşa? Tot timpul face prostii.

îi întinse musafirului ceaşca de cafea fierbinte şi-i oferi zahăr şi lapte. în acest timp, Pam îl studia cu un ochi scrutător.

— Trebuie să vă spunem unchiul Rick?

El dădu din cap în semn că nu, în timp ce bea cafeaua care i se păru delicioasă. Fu rândul lui Jenny să-l ia la întrebări.

— Sunteţi unchiul Rick?

— Nu, doar Rick.

— Aha, bine. Deci nu sunteţi iubitul mamei.

— Pam! Exagerezi, protestă geamăna ei.

— Şi ce dacă ar fi?

— Cea mai bună prietenă a mea, îi aduse la cunoştinţă Pam încruntată, se numeşte Helen şi mama ei are un prieten căreia ea îi spune unchiul Todd. Doarme în patul mamei ei. Helen şi frăţiorul ei nu mai au acum dreptul să se urce în pat. Nu mai e loc şi pentru ei.

— Ce trist!

Rick ar fi vrut s-o liniştească pe micuţă, să-i promită că nu avea de ce se teme din partea lui, dar de ce să-şi ia un angajament pentru viitor? Nimic mai periculos. Toate speranţele îi erau permise în privinţa acestui pat atât de râvnit, sau cel puţin aşa voia să creadă.

— Dar atunci, îl întrebă Pam agresiv, de ce dormeai în patul mamei noastre?

Cu mâinile în şolduri, stătea ca un cocoşel gata să-şi atace adversarul.

—Atenţie, îi spuse el, nu dormeam în patul ei ci pe patul ei! Şi să ştiţi că e o diferenţă.

— Ce diferenţă?

— Ei bine. greu de explicat. Aveţi încredere în mine, când vă garantez că există una. Vedeţi, eu am

condus toată noaptea şi picam de somn. Când am ajuns aici, mi-am pierdut cheile. de fapt, le-a şterpelit Sacripant. Nici măcar nu mă pot duce să dorm la un motel.

— Dar erai dezbrăcat! Purtai halatul lui tata!

— Aşa e, hmm.. Greu de explicat.

— De ce e totul atât de greu de explicat cu tine?

Rick abia se stăpâni să nu izbucnească în râs în faţa acestui interogatoriu dus cu dibăcie de gemene. Jenny, cea mai blândă dintre ele două, îi sări în ajutor.

— Dacă vrei, o s-o rugăm pe mama să ne explice. Cu ea reuşesc să pricep chiar şi la matematică.

înainte să-i fi putut mulţumi pentru generoasa ei ofertă, Jenny îşi continuă cu severitate ancheta:

—De ce erai dezbrăcat dacă voiai doar să tragi un pui de somn?

— Hainele mele se udaseră şi valiza se găseşte în portbagajul maşinii pe care n-o pot deschide. Trebuia să pun ceva pe mine în timp ce mama voastră mi-a băgat lucrurile în maşina de spălat.

— Şi de ce ţi-ai udat hainele?

— Din caua mamei voastre care a deblocat cursul apei şi m-a făcut fleaşcă.

— Nu mă miră. Mama este peisagistă şi o parte

a muncii ei sunt apa, iazurile, podurile.

Un zgomot uşor din spatele lui îi atrase atenţia. Rick se întoarse. Sandy tocmai intrase în bucătărie gâfâind, fiindcă fugise prea repede.

— Ah! Te-ai trezit. Speram să reuşesc să ajung acasă înainte ca felele mele să se întoarcă de la şcoală. Vreţi să mâncaţi ceva? li se adresă ea tuturor.

— Nu, mămico, ne-am descurcat singure.

— Atunci cum se face că nu e dezordine în bucătărie?

— Rick ne-a obligat să punem totul la loc, mămico.

— Te-am mai rugat, scumpo, să nu le mai spui adulţilor pe numele mic. Este domnul Gearing.

— Ne-a spus să-i zicem Rick şi el ne-a spus să facem curat în bucătărie.

— Ia te uită! Şi de când ascultaţi fără să crâcniţi?

Jenny nu se lăsă impresionată de tonul mamei sale. Ea trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— Mi-ai zis de multe ori că ascult doar când am chef să fac ce mi se spune.

Greu de discutat în contradictoriu cu gemenele sub privirea ironică a acestui invitat! El ocupa un loc

imens în mica bucătărie.

— Mămico, ce diferenţă există între a dormi într-un pat şi a dormi pe un pat?

— Cum?! Ascultă, scumpo, momentul nu e deloc bine ales pentru a discuta această chestiune importantă.

Sandy se trânti pe un scaun.

— Foarte bine, mămico, spuse atunci cu drăgălăşenie Pam. Ne putem duce afară la joacă?

— Bineînţeles.

Cealaltă geamănă se aplecă afectuos peste umărul mamei sale şi-i propuse:

— Dacă preferi, pot să rămân ca să te ajut să fii politicoasă cu domnul Gearing.

— De ce?! Mama voastră are nevoie de prezenţa voastră ca să fie politicoasă? se interesă cu nevinovăţie Rick.

— Nu, nu întotdeauna, declară cu sinceritate Pam. Dar când doamnele de la comitetul de binefacere se invită aici, mama ne roagă să rămânem pe lângă ea ca s-o ajutăm. Domnule Gearing, vreţi să vedeţi cărţile mele?

— Pam! El ne permite să-i spunem Rick! exclamă Jenny din uşă. Vino afară. Cred că Rick şi mama doresc să fie lăsaţi în pace.

Autoritară ca de obicei, o înhăţă pe sora ei de mână şi o trase spre uşă. Mama lor, uluită, încerca să-şi revină.

— Ce? bombăni Pam. De ce vor să fie lăsaţi în pace?

— O să-ţi zic dacă vii cu mine.

Pam îşi urmă îmbufnată sora.

Sandy lăsă să se scurgă câteva clipe înainte să înfrunte privirea ironică a musafirului ei. Era furioasă şi se simţea umilită.

— Sunt încântat că am luat parte la această conversaţie din care n-am pierdut nici un cuvânt, declară el.

Spera s-o înveselească pe Sandy, dar se înşela. Copiii ei o făceau întotdeauna să pară îngrijorată, nemulţumită? Se miră. Deşi, uneori, şi Roger îi făcea multe probleme. Sandy se ridică şi luă cafetiera.

— Umple-ţi ceaşca, îi propuse Rick, şi eu o s-o pun în cuptorul cu microunde. Nu durează decât şapte secunde.

— Imi închipui, spuse ea, că fetele te-au bătut tot timpul la cap. Câteodată sunt de-a dreptul insuportabile.

— Mi-au povestit o groază de lucruri despre tine şi obiceiurile tale, dar cu o drăgălăşenie dezarmantă.

Fetele tale sunt simpatice foc şi-mi plac la nebunie.

Rick îi întinse ceaşca de cafea, dar ea nu păru totuşi liniştită. Atunci, ridicând-o pe a lui, o ciocni de a ei.

— Pentru ce toastăm? întrebă ea.

— Pentru prietenia noastră. indiferent care va fi evoluţia
ei.

Ochii lui adăugau în tăcere că se aştepta în curând la mai mult.

Şi de data asta reuşi să trezească în ea o tulburare pe care nu îndrăzni s-o numească. Totuşi, peste ceaşcă, ochii ei lansau fulgere provocatoare fără ca măcar ea să-şi dea seama de asta.

— Pentru prietenia noastră, repetă ea.

Rick se întreba dacă invitaţia din privirea ei era voită sau nu. Respiraţia agitată care o însoţea se putea traduce şi ca o emoţie. Aşteptă până ce Sandy îşi termină cafeaua.

— Apropo, mulţumesc pentru pătură.

Fu imediat răsplătit prin reacţia ei, care fu spontană.

Tânăra femeie se înroşi şi păru încurcată. Vârful limbii îşi făcu apariţia, roz şi umed, şi linse buza de jos care se uscase. Mimica ei indica fără îndoială că

el era complet gol când îl învelise şi că spectacolul nu o lăsase insensibilă, chiar dacă nu îndrăznea să-şi mărturisească asta.

— înţelegi, îngăimă ea, eu. eu nu voiam ca gemenele să se întoarcă de la şcoală şi. să te găsească astfel.

— Ai fi putut să mă închei la halat.

Sandy se destinse brusc şi un râs cristalin se făcu auzit, un râs de fetiţă.

— N-am avut îndrăzneala, şi totuşi. Richard Gearing, ai un corp splendid şi ştii asta. Da, te-am văzut aşa cum te-a făcut mama. Poate că ar trebui să-mi fie ruşine, dar dacă ai fi avut ocazia n-ai fi procedat la fel?

— Eu? replică el prefăcându-se uimit. Pot să mă admir în oglindă ori de câte ori doresc. Şi asta nu-mi face nici o impresie.

Din nou Sandy izbucni într-un râs plin de veselie.

— Ştii prea bine ce vreau să zic.

— Da, şi sunt perfect de acord cu tine. Dacă situaţia ar fi fost inversă, nu m-aş fi lipsit de plăcerea să te admir, ba chiar aş fi mers şi puţin mai departe.

Acest gen de discuţie, plină de subînţelesuri, nu rămânea niciodată fără efect asupra lui Sandy. Rămase în gardă, temân- du-se de propriile ei

reacţii.

— Am folosit peria ta de dinţi, îi declară el. Avea acelaşi parfum plăcut ca şi tine.

El îi susţinu privirea atâta timp cât avu curajul s-o facă, fiindcă ar fi dat orice s-o sărute. Ca să scape de această obsesie, întinse mâna să ia blocul de desen pe care Sandy îl pusese pe masă.

Ea încercă să-l tragă.

— Ah, nu! Peria de dinţi, mai merge după sărutările astea, dar nu te atinge de blocul meu de desen.

El înşfăcă obiectul în litigiu şi-l agită deasupra capului.

Rezistând eforturilor pe care le făcea Sandy ca să-şi recupereze blocul, Rick începu să-l răsfoiască. Ceea ce văzu îi provocă mai întâi mirare, apoi interesul.

— Ai desenat planul casei mele şi ai schimbat totul de jur- împrejurul ei, nu-i aşa?

Puţin încurcată, Sandy dădu din cap, nerenunţând la ideea de a-şi recupera bunul ei.

— Aşteaptă, spuse el continuând să-l răsfoiască.

Studie cu atenţie desenele, înainte de a închide blocul cu o mişcare hotărâtă.

— De acord, declară el.

— Ce? Cu ce eşti de acord?

— Proprietatea mea. Imi place ceea ce ai creat, este exact ce doream. Aşa că vreau neapărat să fie amenajată în felul cum se prezintă pe hârtie.

— Doar nu vorbeşti serios! Desenele astea nu sunt decât o fantezie, un joc pentru plăcerea mea personală. Am lăsat să-mi fugă creionul pe hârtie ca şi cum proprietatea mi-ar aparţine mie.

— Sunt gata să semnez un contract.

— Ce spui?

— Un contract.

Cuprinse mâna lui Sandy într-ale lui. Scuturând-o cu putere, el declară:

— S-a făcut. E un contract nescris, dar perfect valabil. Cuvântul meu are tot atâta valoare ca şi banii mei, domnişoară Filmore.

— Dar. dar.

Işi pierduse oare capul? Fără îndoială că glumea şi pe urmă o să se răzgândească. Executând respectivele schiţe, Sandy nu ţinuse cont de sumele necesare realizării lor. Totul ar costa o adevărată avere, numai cascada cât ar face.

— Dar ce? întrebă el.

— Nici măcar nu ştii cât o să te coste acest aranjament! In mod sigur mult mai mult decât ţi-ai

putea închipui şi ai fi dispus să cheltuieşti! Când desenez, nu-mi pun deloc frâu imaginaţiei.

— N-are importanţă, declară el ridicând din umeri. Totuşi, dacă o să mi se pară că vei ajunge la nişte sume astronomice, o să-ţi atrag atenţia.

— Rick! Vorbeşti serios?

— Absolut, Sandy.

Luminiţa care se aprinse în ochii de culoarea castanei îl răsplăti însutit pentru oferta lui. Totuşi tânăra tăcea şi el se temu brusc că ea va izbucni în lacrimi. Dar nu! Ea clipi de două ori, îşi trase puţin nasul, apoi izbucni în râs. Acest râs triumfător îl bucură atât de mult încât crezu că a făcut cine ştie ce faptă îndrăzneaţă, că s-a transformat într-un erou. Eroul ei.

în culmea bucuriei, Sandy scoase din buzunar o legătură de chei pe care i-o flutură pe sub nas.

— Prima treabă a unui peisagist constă în studiul la faţa locului, spuse ea pe un ton doctoral. Vrei să-mi faci onorurile proprietăţii, domnule Gearing?

El înşfăcă cheile cu un gest prompt.

— Unde naiba le-ai descoperit?

— Sacripant le-a lăsat să cadă la picioarele mele.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului şi o întrebă:

— De ce nu i le-ai dat înapoi?

Atingerea degetului lui fu de ajuns pentru Sandy ca să-şi simtă corpul intrat în defensivă. Ştiindu-se extrem de vulnerabilă, se dădu înapoi cu un pas, deşi îi venise greu să facă asta.

— Nu ştiu. şopti ea.

Apoi îi întoarse repede spatele şi ieşi din casă.

Capitolul 4

— Când ţi-am examinat planurile, nu mi-am închipuit că rezultatul va fi atât de spectaculos! rosti Rick încântat.

Stând alături de Sandy, în locul cel mai înalt al proprietăţii lui, putea să admire meandrele râului pe tot parcursul lui. Un braţ se transformase într-o cascadă ce cădea de pe un promontoriu abrupt şi şerpuia spre partea mai joasă a pământului, acolo unde se ridica locuinţa. După o curbă, se vărsa din nou în cursul principal al apei, o lucrare atât de bine gândită şi făcută încât nici Sandy, nici ceilalţi vecini apropiaţi nu fuseseră lipsiţi de binefacerile apei.

Extrem de ingenioasă, peisagista făcuse în aşa fel încât proprietarul casei să nu fie deranjat de zgomotul cascadei şi să aibă amenajată şi o piscină, alimentată fără încetare de apa cristalină a râului. Sandy era şi mai mândră decât constructorul care, atunci când îi văzuse schiţele, le calificase drept „visuri de femeie”.

— O adevărată minune! continuă Rick.

— Nu, nu e nimic miraculos în asta, protestă ea veselă.

Lucrările nu erau încă terminate. De departe, Sandy făcu

semn unui muncitor să continue cu săpatul.

— Este extraordinar, insistă Rick, când mă gândesc că transformarea peisajului s-a putut realiza atât de repede. Abia îmi mai recunosc proprietatea. Ceea ce apreciez cel mai mult este faptul că totul pare natural. Este într-adevăr mult mai frumos decât înainte.

—Imi face o mare plăcere să te aud spunând asta! Ar fi ruşinos să posezi un asemenea domeniu şi să te mulţumeşti să plantezi ici şi colo câţiva pomi, cum fac majoritatea oamenilor. Am considerat că arborii din ţinutul nostru sunt destul de frumoşi ca să nu mai aducem alţii de cine ştie unde şi am preferat cedrii. Sunt splendizi, majestuoşi şi totodată eleganţi, dacă pot spune aşa.

In timp ce vorbea, Sandy îl urmărea pe un muncitor care transporta pământul pentru a mări o groapă.

— Ce-ai zice să-ţi fac aici un iaz? Roger ar putea creşte raţe.

Rick începu să râdă.

— Tu şi ideile tale! Personal, n-am chef de aşa ceva dar nici n-am nimic împotrivă. Dacă Roger vrea să se distreze cu zburătoarele astea, poate să le viziteze pe ale voastre.

Prinzând între două degete bărbia vecinei sale, o obligă să se întoarcă spre el.

— O să-i dai voie?

— Bineînţeles.

Privirea lui albastră o făcu să se simtă încurcată, ca de fiecare dată de altfel. Aşa că se degajă, printr-o mişcare uşoară. Dacă îl auzeai pe Rick, s-ar fi crezut că Roger îşi va petrece tot timpul la ea. Şi perspectiva asta o deranja.

Cum să facă pentru ca relaţiile între cei doi vecini şi prieteni să rămână pe plan amical, dar strict amical? Copilul va crea o legătură în plus între ei, era sigură de asta. Or, ea ştia că ar fi de ajuns un fleac ca să cedeze tentaţiei. Totuşi, nu-l încurajase niciodată. Până acum nu merseseră mai departe de o mică sărutare pe furate. Câteodată el îi mângâia obrazul sau o prindea de bărbie aşa cum făcuse şi adineaori. O dată sau de două ori o sărutase pe vârful nasului sau pe obraz, dar, respectând o interdicţie pe care ea n-o formulase totuşi nicidoată în mod expres, nu în prezenţa gemenelor. Şi ea îi era recunoscătoare pentru asta.

Dacă vreodată relaţiile lor vor ajunge într-o fază mai intimă, tânăra era hotărâtă ca fetele ei să nu afle nimic. La fel, nici Roger nu trebuia să ştie despre

această eventuală intimitate. Ar fi egoist din partea lor să-i facă părtaşi pe cei mici la o aventură efemeră.

Rick o luă de mână si o duse spre scările de piatră, mărginite de tufişuri înflorite, care fuseseră plasate în paralel cu noua cascadă. Sandy încercă să se elibereze, dar în zadar.

— Atenţie, protestă ea, am mâinile murdare de pământ.

El o strânse şi mai tare.

— N-are nici o importanţă. Sunt. lavabil.

Ea zâmbi şi încetă să se mai lupte cu el. Ce senzaţie plăcută să coboare de mână panta colinei! Dar şi mai plăcut încă, fu momentul când el îi înconjură umerii cu braţul când se îndreptară spre casă.

— Ai ales un nume pentru firma ta?

— Da. Am numit-o Centrul peisagist Abbot.

El ridică mirat din sprâncene.

— De ce Abbot şi nu Filmore?

— Fiindcă Filmore nu are o rezonanţă prea comercială, după părerea mea. In plus, Abbot oferă avantajul de a se afla în fruntea unei liste alfabetice. In *Pagini aurii* mă aflu pe primul loc.

Un moment reflectă la hotărârea ei de a-şi relua

numele de fată. Pentru o mulţime de motive, făcuse foarte bine şi se simţea satisfăcută.

— Ce părere ai? Sandy Abbot îţi displace?

— Oh, nu! Chiar deloc!

Ii admiră din nou vioiciunea ochilor căprui şi se simţi gata să fie de acord cu tot ce spunea şi făcea ea. Cu condiţia să nu mai fie atât de temătoare în privinţa dragostei lor care se înfiripa pe zi ce trecea.

— Sunt bucuroasă să te aud spunând asta, îi mărturisi ea. Nu mi-a plăcut deloc când a trebuit să-mi schimb numele în ziua căsătoriei. Nu că aş fi fost foarte ataşată de tatăl meu, nu, dar mi se părea ilogic să devin altcineva fiindcă mă căsătoream cu Alex Filmore... Mai ales că nu ţineam neapărat.

El se încruntă şi o întrebă:

— Ce vrei să zici prin „nu ţineam neapărat”?

Ea se strâmbă, ridicând din umeri.

— Mie mi se pare destul de limpede, totuşi.

Rick clătină din cap şi o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o astfel să se îndepărteze.

— Ce tot spui! Acum nouă ani nimeni nu mai putea fi obligat să se căsătorească fără voie.

— Uşor de zis! Dar eu nu m-am putut eschiva. Dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl meu!

— Dar dacă refuzai. Incerci să mă faci să cred că

tatăl tău te-a obligat să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeai?

— Să zicem mai degrabă că s-au făcut presiuni prea mari. In plus, cum îl lăsam pe Alex să-mi facă mai mult curte, ajunsesem că cred că ne iubeam. Abia în ultimul moment, când mi-am dat seama că voi fi obligată să-mi petrec toată viaţa alături de el, mi-am înţeles greşeala. Mă lăsasem prinsă în laţ de curiozitate şi de atracţia fizică normală dintre doi tineri. Şi m-am trezit însărcinată! Mi-era atât de teamă şi atât de ruşine! Căsătoria mi s-a părut singura soluţie. Eram studentă în anul doi şi nu puteam găsi o slujbă convenabilă. Iar sarcina mea i-ar fi displăcut oricărui posibil patron. Tatăl meu nu m-ar fi ajutat în nici un fel, fiindcă nu admitea să fie tatăl unei fete „neserioase”.

Cu ochii în pământ, se gândea la comportarea tatălui ei. De fapt, s-ar fi putut arăta mai puţin ipocrit, fiindcă nu ducea deloc o viaţă care ar fi putut constitui un exemplu pentru fiica lui.

Mâna lui Rick îi mângâie ceafa, pe sub părul des pe care ea şi-l lega de obicei cu o fundă. Pielea era caldă şi catifelată.

— Şi mama ta?

— A murit când aveam treisprezece ani. Dar

chiar dacă ar fi fost în viaţă, nu cred că m-ar fi susţinut. Trăia sub dominaţia tatălui meu. Noi două eram sclavele lui. Nu voia nici măcar să intru la facultate, dar cum am reuşit să obţin o bursă, n-a mai putut să-mi interzică.

— Şi tatăl gemenelor? El voia să se însoare?

La această întrebare, ea îi răspunse printr-un râs lipsit de veselie:

— Glumeşti! Era nebun de furie. îl auzeam spunând mereu că i-am distrus viaţa. Reproşurile lui continue mă exasperau.

Dar a trebuit să-şi abadoneze studiile şi să se apuce de muncă. După naşterea fetelor, i-am propus să-mi iau o slujbă pentru ca el să se poată întoarce la facultate, dar Alex făcea parte din acea categorie de bărbaţi care nu suportă ca nevestele lor să-şi câştige existenţa.

In gând, Sandy îşi reamiti de anii în care Alex, care o împiedica tot timpul să-şi ia un serviciu, îi reproşa fără încetare că e o povară pe capul lui, un parazit. Lui Sandy îi trebuise ceva timp să înţeleagă că el voia ca ea să nu depindă decât de el, în toate. Acest lucru îi dădea un sentiment de putere. Ceea ce dorea el era o sclavă, o victimă obligată să se preteze la toate capriciile lui, fiindcă nu-şi putea

recăpăta libertatea. Fără nici o reţinere, el îi spunea că e o stricată, şi câteodată chiar şi mai rău! Mult timp fusese prea nefericită ca să poată reacţiona în vreun fel. Sărmana de ea ajunsese să creadă că mariajul nu e altceva decât o prostituţie legalizată. Relaţiile lor fizice îi lăsaseră de altfel o amintire urâtă.

In cursul unei nopţi în care petenţiile soţului ei îi puseseră corpul la grea încercare, refuzase într-un mod cu totul neaşteptat, şi pentru ea şi pentru el, să mai facă o dată dragoste. „De ce nu mă laşi în pace?" gemuse ea. „Fiindcă n-o să reuşeşti niciodată să plăteşti tot răul pe care mi l-ai făcut. Nu uita că am fost obligat să-ţi sacrific tinereţea mea, libertatea mea, studiile mele şi întregul meu viitor. Şi tu nici măcar nu eşti în stare să-mi dăruieşti un băiat."

Nu, mai bine era să-şi alunge din gând aceste triste amintiri ale trecutului. Slavă Domnului că putuse păstra gemenele, fiindcă Alex nu era interesat de o descendenţă feminină. El şi-ar fi dorit un băiat. Cel mai rău era că naşterea fusese grea şi o intervenţie chirurgicală fusese indispensabilă. în urma căreia ea nu va mai putea avea niciodată copii.

Cât de mult îl urâse pe acest soţ brutal şi egoist şi cât de teamă îi fusese de el! în sfârşit, când după

nouă ani de infern el fugise, se simţise nespus de uşurată.

— Fetele mi-au spus că tatăl lor a murit.

Vocea lui Rick o smulse din visare.

— E adevărat? o întrebă el. Sau e un motiv pentru a-i explica absenţa?

— E mort, spuse ea. La puţin timp după ce ne-am despărţit, a intrat cu motocicleta într-un copac.

El o privi o clipă în tăcere, dar degetele lui nu încetau să-i mângâie uşor ceafa.

— Şi ai fost îndurerată? o întrebă el cu o voce joasă. Vreau să zic, te îndrăgostiseşi de el în timpul căsniciei voastre, în ciuda defectelor lui?

Sandy dădu din cap cu hotărâre.

— Cum să iubeşti un bărbat care-ţi aruncă tot timpul în faţă că eşti un parazit? A rămas alături de mine numai cât i-a convenit. Când a plecat m-am simţit extrem de uşurată. Am trăit în sărăcie, mâncând macaroane, brânză şi lapte praf, câteodată săptămâni de-a rândul. După plecarea lui nu ne-a trimis nici un sfanţ şi a trebuit să-mi găsesc imediat de lucru, deşi nu eram deloc pregătită pentru asta.

Oftă, retrăind aceste amintiri îndepărtate.

— Părinţii lui, continuă ea, nu ştiau că el nu ne dă o pensie. După moartea lui şi-au asumat

responsabilităţile lui şi eu le-am acceptat ajutorul. Nu mă puteam descurca altfel. Cu banii pe care mi i-au trimis, mi-am putut permite să-mi termin studiile şi să le cresc în mod decent pe gemene. Eu. le datorez foarte mult, sunt conştientă de asta.

Ceea ce nu-i mărturisi, fu că ea le dădea înapoi, lună de lună, sumele avansate de ei, şi că mai avea încă mult de înapoiat. Se rugă în gând ca afacerea pe care o pusese pe picioare să meargă, pentru a se putea elibera de această povară.

Cu un surâs luminos, ca şi cum scăpase de o greutate, ea îl anunţă:

— Acum trebuie să plec, fiindcă gemenele vor sosi dintr-un moment în altul şi mai am un teanc de facturi de rezolvat. Pe mâine, Rick.

— Nu aşa repede, replică el reţinând-o de mână. Ce-ai zice să cinaţi la mine diseară, toate trei? Cu treburile pe care le ai pe cap, nu cred că vei mai avea timp să pregăteşti ceva.

Reflecţia lui o amuză. Timpul pe care-l petrecea ea în bucătărie era redus la minimum. Salatele şi pizza formau baza meniurilor ei.

— Ar fi formidabil, îi răspunse ea.

Stăteau de vorbă lângă maşina ei şi Sandy, care se aşezase pe capotă, se ridică. Era încântată de

propunerea lui.

— Gemenele vor fi nebune de bucurie. Ştii că nu prea au ocazia să iasă. Pam nu încetează să-şi reamintească de „gafa” făcută cu domnul Lawson. E un profesor de la colegiul lor care m-a invitat luna trecută la cină. Din păcate, am uitat complet de propunerea lui. Când a venit, era prea târziu să mai găsesc o baby-sitter. Cum nu voiam să le las singure, i-am propus să le iau cu noi.

La amintirea acestei întâmplări, nu se putu stăpâni să pufnească în râs.

— Auzindu-l pe domnul Lawson, ai fi putut crede că asta n-are nici o importanţă, dar în mintea lui nu gândea aşa. Acest fapt l-a indispus atât de mult, încât s-a purtat ca un nesuferit cu mine şi fetele mele. Nu ne venea să credem că cineva poate fi atât de nepoliticos. A stat încruntat, ne-a aruncat tot timpul priviri posomorâte. Nu regret însă fiindcă, după cum îţi închipui, domnul Lawson nu m-a mai invitat niciodată! La întoarcere a încercat chiar să mă pipăie pe picioare, în timp ce fetele mele stăteau cuminţi pe bancheta din spate. Un mojic!

Rick izbucni la rândul lui în râs.

— îţi promit că diseară n-o să vă arunc priviri posomorâte şi nici n-o să încerc să te pipăi.

— Mulţumesc, îi răspunse ea, îţi apreciez delicateţea.

O clipă care i se păru foarte lungă, el o privi fără să spună nimic, apoi îi propuse cu un zâmbet ademenitor.

— Ce-ai zice de o mică sărutare, Sandy Abbot? Iată ce aş aprecia eu.

Numele ei, rostit de buzele lui Rick, făcu să i se încălzească inima. Intr-un anumit fel, amintirea urâtă care o evoca pe „doamna Alex Filmore” se risipi.

Socotind probabil că a obţinut permisiunea, Rick se aplecă şi puse stăpânire pe gura ei. Cum ea îi primi sărutul cu căldură, el prinse curaj. Cu capul dat pe spate ea îi răspunse cu pasiune şi un geamăt înăbuşit îi scăpă de pe buze.

Rick se îndepărtă o clipă, îi şopti numele, cufundându-şi privirea în ochii mari de culoarea alunei şi o sărută din nou, aproape cu violenţă. Braţele lui îi înconjurară trupul şi o strânseră cu putere.

Dar se întrerupse brusc. Braţele îi căzură pe lângă corp, eliberându-şi astfel prizoniera din strânsoare. Sandy se urcă în maşină fără să rostească nici un cuvânt, iar el se sprijini de

portieră.

— Am mai auzit vorbindu-se de dragoste la prima vedere, de scântei care-ţi explodează în creier, de clopote care sună în depărtări. dar ceea ce am simţit e complet diferit de toate astea, spuse el râzând. E ceva cu totul nou!

Rick trânti portiera, îşi băgă capul prin geam pentru un sărut fugar pe buzele care se întindeau spre el, apoi se îndepărtă cu un pas.

— Te las să pleci, fiindcă altfel o să uit de frumoasele mele hotărâri mai devreme decât prevăzusem.

Sandy băgă cheia în contact şi demară. Trecând pe sub portal se întrebă care erau acele frumoase hotărâri la care făcuse aluzie Rick. Nedorind însă să aprofundeze problema, se decise să-l ţină mai la distanţă pe acest prea seducător vecin, chiar dacă asta însemna din partea ei un sacrificiu. Fiindcă devenise evident că Rick nu putea decât să-i strice planurile pe care şi le făcuse pentru viitor.

*
* *

— Rick! Ce minune..

Peisagista care era Sandy se extazia în faţa pancartei pe care o descoperise, coborând din maşină. Foarte la vedere pe portalul proprietăţii

sale, Rick agăţase anunţul: „Grădină amenajată de S. Abbot”.

Literele erau gravate pe un fond de iarbă verde şi un cer foarte albastru, un desen splendid înfăţişând nişte rododendroni în floare încadrând totul. Rick tocmai bătea cu ciocanul ultimul cui.

— Rick! repetă ea, ce drăguţ din partea ta!

Deşi blugii şi tricoul lui erau plini de vopsea, arăta superb şi aşa. Dar imediat ce o văzu, dădu drumul la ciocan şi o luă în braţe pe Sandy.

— Imi place să fac ceva pentru tine, îi spuse el. Imi mulţumeşti exact aşa cum îmi convine.

— Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât de mişcată mă simt de atenţia ta! Iţi mulţumesc de o mie de ori! Această pancartă este într-adevăr superbă.

— După cum ţi-am explicat ieri, publicitatea este indispensabilă dacă vrei să mai prinzi şi alte contracte. Aceasta este o contribuţie la campania ta promoţională. Automobiliştii care vor trece prin faţa porţii mele vor putea admira minunile pe care le-ai realizat şi vor veni direct la uşa ta să te solicite.

— Ar fi formidabil! Dar e posibil?

— Bineînţeles, spuse el sărutând-o.

Ca de obicei, sărutul lui declanşă în ea un tumult de sentimente când Rick o strânse la piept.

Contactul cu trupul lui o făcea supusă ca o sclavă.

— Rick.

— Da, sunt sigur de asta!

Şi ca pentru a-şi sublinia spusele, puse stăpânire pe gura ei. Sandy nu putu să-i reziste. Când îi dădu drumul, gâfâia şi simţea că i s-au înmuiat genunchii.

— La fel cum, adăugă el, sunt sigur că e perfect şi pentru tine şi pentru mine, Sandy.

— Dar.

„Dar nu!” dori ea să ripsoteze. Din păcate, sub efectul acestor sărutări fierbinţi şi de fiecare dată parcă şi mai pătimaşe, orice împotrivire nu avea nici un efect. îmbrăţişările lor aveau puterea s-o tulbure până în străfundurile fiinţei. Până acum nici un bărbat nu reuşise s-o aducă în starea asta.

Spre ce catastrofă se îndrepta lăsând aceste sărutări să hotărască în locul ei? Să cedeze în faţa unui donjuan atât de îndatoritor şi de pasionat, un bărbat pe care-l aprecia din zi în zi mai mult? Nu, mai bine era să nu se angajeze pe un asemenea teren alunecos.

Ochii lui Rick se întunecară sub efectul dorinţei. Vena de pe gâtul lui începu să se zbată cu putere şi Sandy atinse cu vârful limbii zona care palpita. îşi ridică apoi capul spre el şi-i încolăci gâtul cu braţele.

— Rick.

Buzele îi rostiseră numele fără voia ei. Ştia că trebuie să se smulgă foarte repede din îmbrăţişarea lui, să se dea înapoi măcar cu un pas, să nu se mai afle în apropierea lui imediată. Acum! Da, dorea nebuneşte să facă dragoste cu el. îndrăzneala lui Rick, ale cărui mâini şi buze îi aţâţau dorinţa, o făcură să-şi piardă răsuflarea. Simţi că-i vine să leşine.

— Sandy.

El făcu o scurtă pauză între două sărutări şi, gâfâind, îşi reluă atacul. Rămaseră lipiţi unul de celălalt din cap până-n picioare, ceea ce nu făcu decât să sporească tulburarea tinerei femei. Ii fu teamă de dorinţa care urca vertiginos în corpul ei.

— Doamne, şopti deodată Rick, mă înnebuneşti când te porţi astfel. Ah. te doresc. Atinge-mă, pune-ţi degetele pe pielea mea. da. continuă.

Ea îşi strecură mâinile pe sub tricoul lui, apoi îi mângâie gâtul cu buzele şi coapsele cu palmele, repetând aceste mişcări într-un du-te-vino înnebunitor pentru amândoi.

— Ai nişte mâini de înger, îi spuse el încet la ureche, atât de blânde şi atât de drăgăstoase.

Se sărutară din nou, strângându-se atât de tare

în braţe încât s-ar fi putut crede că nimeni şi nimic n-ar reuşi să despartă aceste două trupuri care se mişcau într-un ritm vechi de când lumea.

Sandy crezu că o să-şi ia zborul de atâta fericire. Niciodată nu mai simţise cu atâta intensitate că trăieşte: cu simţurile treze, în aşteptare, ea îşi lipise sânii întăriţi de dorinţă de pieptul lui Rick. Nevoia de a face dragoste cu el devenise atât de violentă încât crezu că o să înceapă să strige.

Cu un efort supraomenesc, Rick o luă de umeri şi o îndepărtă de el. Mâinile lui tremurau în timp ce o ţinea la distanţă, iar răsuflarea îi era întretăiată.

—Sandy, ai cea mai mică idee de pericolul pe care-l reprezinţi pentru toţi bărbaţii de pe lume? Ar trebui să fii închisă.

—Ia te uită ce-mi doreşte domnul! spuse ea cu o uşurinţă prefăcută, încercând să-şi revină. N-ar fi deloc vesel pentru mine, fiindcă nu pot să sufăr să stau închisă, indiferent unde.

Simţind că o lasă picioarele se aşează pe una din băncile de lângă poartă. Rick veni să se instaleze alături de ea şi, mult mai serios ca de obicei, declară:

— îţi promit, Sandy. Niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-ţi dau impresia că eşti închisă.

Niciodată.

Cu capul plecat, ezitând, dar cu un zâmbet fugar pe buze, ea replică:

— Promisiunile sunt. premature, nu-i aşa? Şi nu sunt deloc necesare.

— Eşti sigură de asta?

—Absolut sigură, articulă ea ceva mai ferm. Promisiunile se schimbă între oameni care-şi contruiesc un viitor împreună. Ceea ce nu e şi cazul nostru.

— Cum?! Doar n-o să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi? E greu să nu zăreşti măcar un colţişor de viitor pentru noi doi, cel puţin aşa mi se pare mie. Şi eu nu consider prematur să te asigur că niciodată nu voi încerca să-ţi impun o viaţă pe care n-o vrei. Asta-i tot!

— Nu există un viitor pentru noi, repetă ea încăpăţânată. Nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni, Rick. Nu. nu vreau să mă lansez într-o relaţie mai intimă cu tine. având în vedere circumstanţele.

— Care circumstanţe?

—Ei bine, eu am nişte datorii. Am chiar datorii mari. Trebuie să înapoiez familiei Filmore banii pe care mi i-au dat după moartea soţului meu. Timp de

doi ani, ei au plătit în întregime cursurile mele, şcoala gemenelor, hainele, mâncarea, în sfârşit, totul. Graţie lor am putut angaja o baby-sitter, să cumpăr cărţi şi să trăim decent. Or, asta reperezintă o adevărată avere, chiar dacă mi-am restrâns la minimum cheltuielile. Când am început să lucrez ca peisa- gistă, salariul meu era neînsemnat. Noroc că am moştenit „Grădina".

Căzută pe gânduri, făcu o pauză înainte de a continua:

— Am crezut că sunt salvată! Dar mă înşelam. Bunica mea n-a fost prea sănătoasă în ultimii ani şi nu s-a putut ocupa cum trebuie de afacere. Aceasta a avut de suferit, înregistrând mari pierderi. Sunt deci obligată să mă pun rapid la curent cu toate problemele, ca s-o pot face din nou rentabilă. Nu numai că trebuie să învăţ meserie, dar în afară de partea comercială trebuie să administrez pământurile.

— De ce nu vinzi „Grădina", ca să-ţi plăteşti toate datoriile?

Incet, fără nici un chef, ea îi explică:

— Ai dreptate, ar fi soluţia cea mai rezonabilă. Dar imediat ce am pus piciorul aici, am înţeles că n-o să am curajul s-o fac. Pentru prima oară în viaţa

mea, am simţit că undeva am nişte rădăcini. Da, aici, pe pământul ăsta. Şi pe urmă, mai este şi Jack.

Şi îl puse la curent pe scurt cu condiţiile succesiunii. Jack nu era decât soţul proprietarei şi aceasta nu menţionase în testament că ar avea şi el vreun drept asupra „Grădinii" şi a pământurilor. Aşa că, fără ospitalitatea lui Sandy, ar fi rămas pe drumuri. Puţinii bani de care dispunea nu i-ar fi permis să trăiască confortabil în afara proprietăţii. Nici o clipă Sandy nu se gândise să se despartă de el sau de nepoata lui, Evelyn. Mai ales că aceasta avea un rol activ în afacere.

— Dar, continuă Sandy îngrijorată, trebuie să câştig destui bani ca să pot angaja pe cineva să administreze „Grădina" în locul meu şi să-mi lase timp să proiectez parcuri şi grădini. însă pentru asta îmi trebuie răbdare. Poate că se vor scurge ani până să fiu liberă să. să.

— Să ce? Să te îndrăgosteşti?

— Rick! De ce acest ton agresiv? N-am vrut.

—Gata, Sandy! De ce te sperii la gândul că te-ai putea îndrăgosti? Eu nu-mi fac deloc probleme la gândul că o să mă îndrăgostesc de tine. Te doresc, ştii asta, dar cred că sentimentele pe care le am pentru tine merg mult mai departe decât o simplă

atracţie fizică. Nu te-ai întrebat niciodată prin ce stranie coincidenţă străinul din parcare s-a transformat în vecinul tău de aici?

— Chiar că mi s-a părut ciudat, dar.

— Nu te mai mira. Dacă am cumpărat această proprietate, a fost doar fiindcă era vecină cu „Grădina”.

In ciuda privirii sceptice pe care i-o aruncă Sandy, el continuă:

—Când am început să caut o proprietate, am specificat agenţiei ce zonă doresc să locuiesc. Cum îmi făcuseşi o descriere foarte precisă a „Grădinii” pe care o moşteniseşi, mi-ai dat toate detaliile asupra regiunii, satelor şi celor două râuri care se întâlnesc aici, am ajuns la concluzia că te găseşti în această zonă. Ceea ce m-a întârziat.

La amintirea incidentului respectiv, începu să râdă:

—Reprezentantul agenţiei cu care eram în tratative mi-a precizat că proprietara „Grădinii” face tot timpul reclamaţii în privinţa porţiunii din râu care-i aparţine. Nu-ţi cunoştea numele, dar ştiu că nu mai există o altă „Grădină” în acest loc. Aşa că, deşi casa era cam mare pentru un bărbat singur şi un băieţel, deşi colegiul era cam departe de casă şi

zgomotul cascadei mă deranja. am cumpărat-o. Da, am cumpărat-o din cauza ta.

— E ridicol! exclamă ea sărind în picioare.

Deschise portbagajul maşinii şi scoase o trusă de scule.

— Nu te cred, mai adăugă ea.

Tânăra se îndepărtă cu paşi mari şi hotărâţi, lăsându-l în urma ei, fără ca el să facă nici cea mai mică mişcare pentru a o reţine sau a o urma. Fără să-i arunce nici o privire, ea urcă treptele care mergeau în paralel cu râul şi ajunse în vârful micii coline. De acolo, vederea era magnifică. Sandy începu să plaseze jaloane şi sfori, destinate să delimiteze amplasamentul unui viitor chioşc.

în timp ce lucra, bombăni:

— Omul ăsta e nebun!

Puţin mai târziu, când obţinu un rezultat satisfăcător în amplasarea chioşcului, îşi putu permite câteva clipe de odihnă ca să poată reflecta liniştită.

„Nimeni nu cumpără o proprietate atât de mare şi atât de scumpă din cauza unei vecine. Nu, e imposibil. Şi ce-mi tot spune că e gata să se îndrăgostească de mine şi că e reciproc? E o simplă

dorinţă fizică şi nimic mai mult. Ar trebui să-şi dea şi singur seama. Eu nu vreau să mă las antrenată în tot raţionamentul ăsta aiurit. ”

Vocea stridentă a lui Sacripant se făcu auzită atât de aproape, încât Sandy se sperie şi sări în picioare.

— Cară-te de aici, pasăre tâmpită! Dacă nu i-ai fi furat cheile nebunului ăsta, n-ar fi trebuit să-l invit la mine şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Capitolul 5

— Cum ai intrat?

Sandy tresărise când îl văzuse apărând pe neaşteptate. O găsise stând pe băncuţa plasată într-un loc încântător. Deasupra capului ei era o boltă de trandafiri.

— Portiţa e închisă de alaltăieri, insistă ea.

Rick nu intrase însă pe aleea principală, fiindcă i-ar fi auzit paşii pe pietriş. Deci o luase pe cărare, cea care era închisă cu un grilaj între proprietăţile lor.

Zâmbitor, el se aşeză lângă ea, prea aproape chiar, şi-i flutură pe sub nas un lanţ cu un lacăt. Cheia era băgată în broască.

— Ce fraieră sunt! Am uitat-o!

— Freud ar fi tras nişte concluzii foarte interesante, o asigură el. Apoi îi cuprinse chipul între palmele lui puternice şi o sărută.

— Nu-ţi fie teamă, Sandy, şi nu încerca să mă alungi din viaţa ta. N-o să ai mai mult succes decât am avut eu când am vrut să te uit.

— Ascultă, Rick.

Ea îl lăsă s-o mângâie pe obraz şi-şi înclină capul ca să-i simtă atingerea mâinii între obraz şi umăr. Apoi prinse puţin curaj.

— Chiar mi-e frică, îi mărturisi ea.

—Ştiu, şi nu reuşesc să înţeleg de ce. N-ai putea să-mi explici?

In loc să-i răspundă, ea îi puse o întrebare care o sâcâia de mult:

— De ce l-ai luat pe Roger de la mama lui?

El îşi retrase mâna şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi. Tăcerea se prelungi atât de mult încât Sandy crezu că el nu voia să-i dea o explicaţie. Când Rick începu să vorbească în cele din urmă, o făcu cu un ton pe care reuşea cu greu să-l menţină calm:

— Nu l-am luat de la mama lui.

— Totuşi, chiar tu.

— Nu, tu n-ai priceput şi eu n-am vrut să te corectez. Elaine nu l-a mai vrut pe Roger, asta-i tot.

Işi întoarse capul spre ea ca s-o privească şi Sandy simţi că i se strânge inima, constatând cât era de schimbat la faţă.

— Roger îmi era încredinţat în toate duminicile, nu aveam dreptul la mai mult. Nici nu considerasem că e bine să pretind mai mult, deşi ar fi fost posibil, cu relaţiile pe care le am. Mă gândeam că nu este încă timpul, că e mai bine să am răbdare până când Roger va mai creşte şi ar putea să-mi fie încredinţat.

Am fi locuit împreună şi aş fi avut timp să mă consacru educaţiei lui. Eram convins că am adoptat cea mai favorabilă soluţie pentru Roger, aşa că am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc. Poate că n-am greşit, dar asta a avut drept consecinţă faptul că abia ne cunoşteam. Şi mai rău încă, eu eram un străin pentru el. Şi pe urmă, într-o zi.

Clătină din cap cu amărăciune amintindu-şi de asta, apoi continuă cu o voce posomorâtă.

— Mă dusesem într-o duminică, ca de obicei, să-l iau la plimbare trei ore şi jumătate. Elaine mă aştepta în uşa apartamentului ei cu Roger care plângea şi cu toate lucruşoarele lui strânse într-o valiză. Tocmai îi spusese că, de acum înainte, va locui la mine şi bietul puşti era îngrozit.

O exclamaţie neîncrezătoare scăpă de pe buzele lui Sandy. Această reacţie îi plăcu lui Rick. Ştiu atunci că ea nu s-ar purta niciodată urât cu un copil. O mângâie pe obraz în chip de mulţumire.

— Elaine voia să se recăsătorească şi viitorul ei soţ călătorea tot timpul. în orice caz, asta a fost explicaţia pe care mi-a oferit-o şi ceea ce a încercat să-i explice şi lui Roger. Bineînţeles că am luat copilul. E fiul meu şi-l iubesc. Dar nu aveam loc pentru el în apartamentul meu, fiindcă îi trebuia o

cameră separată cu un pătuţ şi loc de joacă. Nimic nu-i era familiar. Bietul micuţ nu spunea nimic, dar ochii lui mă implorau să-l duc înapoi. Această privire. am văzut clar că mă ura, fiindcă mă considera vinovat de această despărţire. Era aproape bolnav din cauza faptului că-l despărţisem de mama lui, singura persoană pe care o iubea. Când a înţeles că va rămâne definitiv la mine a început să plângă. Trei zile şi trei nopţi a plâns fără încetare. I-am telefonat lui Elaine, dar n-am reuşit să dau de ea. Şi eu şi copilul eram terminaţi. Işi trecu mâna peste frunte, ca pentru a alunga amintirea acelor zile negre. In acelaşi timp, se simţea oarecum uşurat că are pe umărul cui plânge.

— L-am dus într-un restaurant, dar n-a mâncat nimic. Timp de trei zile a refuzat să-mi vorbească şi n-a pus în gură decât nişte suc. Bietul de el, nu avea decât patru ani!

Rick oftă, dar nu se întrerupse.

—Am făcut tot ce era posibil să-l liniştesc, să-i arăt afecţiunea mea, dar nu era destul. Nu eram la înălţime, după cum am putut să constat.

Vocea i se frânse. De data asta Sandy îi acoperi mâna cu palma ei. El i-o cuprinse şi o strânse cu putere, fiindcă ea reprezenta pentru el o neaşteptată

consolare.

— Vai, Rick, bietul băieţel!

El o luă în braţe înainte să continue:

— în sfârşit, în cea de a patra zi a consimţit să vorbească. Pierdusem speranţa că-mi va mai adresa vreodată vreun cuvânt. Am simţit că mi se strânge inima când, ridicând ochii spre mine, a spus doar atât: „O vreau pe mămica mea”. Atunci mi-am dat seama că şi eu, eu care aveam treizeci şi cinci de ani, aveam nevoie de mama mea ca să mă sfătuiască. Aşa că, chiar în aceeaşi zi, Roger şi cu mine ne luam zborul spre Hawaii unde locuieşte mama mea, şi au fost de ajuns doar două zile ca să apară o schimbare. Băieţelul îngrozit devenise un copil normal care se juca, râdea, mânca, dormea şi se distra împreună cu ceilalţi copii de vârsta lui. Să ştii că mama mea are o putere magică: vindecă totul. Personalitatea ei îi atrage ca un magnet pe cei care suferă, pe cei care se tem. N-au fost necesare decât câteva clipe pentru ca un curent să se stabilească între mama mea şi fiul meu. Ciudat, nu? Roger abia făcuse cunoştinţă cu ea, în timp ce pe mine, pe care mă vedea în fiecare zi.

Sandy îşi sprijini capul de umărul lui. îl simţea cât este de încordat.

— Vorbeşte-mi despre ea, îl rugă Sandy. Mama

ta trebuie să fie o femeie extraordinară.

înţelese, atunci când el începu să-i povestească, că o adora şi o admira pe mama lui.

— Intre mama şi tatăl meu a existat o dragoste care i-ar lăsa pe drumuri pe avocaţii specializaţi în divorţuri. Mama pretindea că-l iubea pe tatăl meu dintr-o viaţă anterioară. Ea avea optsprezece ani, el douăzeci când s-au căsătorit. Eu m-am născut la un an după căsătoria lor şi fratele meu Ken m-a urmat cincisprezece luni mai târziu. După aceea, mult mai târziu, am mai avut şi două surori. Locuiam într-o casă foarte mare, în apropiere de Cap Canaveral, unde tatăl meu ocupa un post important. Când am crescut, părinţii mei s-au gândit că a sosit timpul, şi pentru ei şi pentru noi, să ne bucurăm de mai multă libertate. Pentru ei ar fi fost o libertate cu totul nouă. Dar în acel moment, tatăl meu a murit.

Sandy se lipi de el. Povestea lui o tulbura nespus şi ar fi vrut să-l consoleze mai mult decât să se mulţumească să-l asculte.

— Asta s-a întâmplat acum zece ani. Timp de câteva luni, ne-am temut că mama vrea să moară, ca să-l poată reîntâlni pe soţul ei. Dar şi-a revenit şi s-a decis să înfrunte din nou viaţa. Nu avea decât patruzeci şi patru de ani şi încă mulţi ani de viaţă în

faţa ei.

El râse şi-i înconjură umerii cu braţul, strângând-o cu putere.

— Şi a avut dreptate! Pe atunci, eu eram deja căsătorit şi una dintre surorile mele de asemenea. Cealaltă îşi urma studiile la universitate. Fratele meu îşi făcea apariţia din când în când pentru perioade scurte, fiindcă era pilot de linie. Atunci mama, văzându-ne răspândiţi care-ncotro, a vândut casa şi s-a dus să se stabilească în Hawaii. Apartamentul pe care şi l-a cumpărat se bucură de o vedere superbă, care-ţi taie răsuflarea, şi duce o viaţă activă, înconjurată de o mulţime de prieteni. Cum voia să se facă utilă, a început să se ocupe de decoraţiuni interioare. Nici n-o mai recunoaştem cu alura ei de hippy, în blugi şi tricouri vechi pe care le-a luat de la fetele ei, dar pe care, în principiu, nu le poartă când suntem şi noi acolo, iar la ocazii arborează nişte toalete uluitoare pe care şi le face singură.

O făcu pe Sandy să se întoarcă, în aşa fel încât se trezi pe jumătate culcată pe genunchii lui, susţinută de două braţe viguroase. Lângă obrazul ei, simţea bătăile inimii lui Rick. Cu vârful degetului netezi cuta verticală care se săpase între sprâncenele lui,

apoi îşi retrase grăbită mâna.

— Elaine, spuse el, nu putea s-o sufere pe mama.

— Eu sunt sigură că aş adora-o.

Abia rostise aceste cuvinte, că avu impresia că se învârteşte pământul cu ea. Ce naiba spusese? De ce stabilise o paralelă între soţia lui Rick şi ea însăşi?

Sandy se ridică imediat în picioare. Fără să mai aştepte nici o clipă, se îndepărtă cu doi paşi, aşteptă ca el s-o urmeze şi amândoi porniră spre iaz. Inima îi bătea nebuneşte în piept. într-un anumit fel, ea admisese că relaţiile lor vor căpăta o notă de intimitate. Cum va interpreta el aceste cuvinte pe care le rostise cu atâta imprudenţă?

Ea îi simţi mâna pe umăr şi trebui să-i înfrunte privirea. Cum îi primise el remarca nu află, fiindcă Rick se mulţumi să-i spună:

— Sper că o să te înţelegi bine cu mama mea, Sandy. Să ştii că nu e o persoană banală.

— Cum asta?

—O să vezi. E strălucitoare, zgomotoasă şi plină de autoritate.

— Ador florile, replică Sandy, şi ele sunt strălucitoare. Imi ador copiii, şi ei sunt zgomotoşi. Iar în rest, n-o să mă las dominată de ea. Nu-ţi face griji, Rick.

— Ea. hmm.

Cu aerul lui încurcat, semăna brusc cu un copil care ezită să mărturisească vreo boacănă.

— Fumează!

Un râs nebun o apucă pe Sandy care trebui să-şi acopere gura cu palma. Figura uimită a lui Rick nu făcu decât s-o înveselească şi mai mult. Când reuşi să articuleze un cuvânt, fu doar atât:

— Fumează! Simt că o s-o ador!

O clipă, Rick rămase perplex, neştiind dacă o poate crede sau nu, apoi trăsăturile lui se destinseră. Incepu şi el să râdă.

— După părerea mea, eşti la fel de nebună ca mama! Soarele apunea la orizont şi ultimele lui raze se strecurau
printre cedrii înalţi. Sandy şi Rick se tolăniră pe iarba călduţă, râzând încă. Sprijinit într-un cot, Rick o admira.

— Sunt sigur că ea te va iubi, Sandy, pentru că.

Vocea lui deveni atât de gravă, încât era aproape de nerecunoscut atunci când încheie:

— . fiindcă şi eu te iubesc, Sandy, te iubesc atât de mult! Fără să-i mai dea timp de replică, el puse stăpânire pe gura
ei cu o asemenea violenţă încât Sandy nici nu se

putu apăra. De altfel, nici n-avea chef să facă asta şi, cu cât se sărutau mai mult, cu atât era mai plăcut. Mâinile lui Rick îi cercetau trupul cu o febrilitate crescândă. Se opriră pe sâni şi degetele lui îi mângâiară cu insistenţă sfârcurile. Sandy începu să geamă de dorinţă. Când se cambră, Rick profită ca s-o descheie la bluză şi-şi sprijini capul pe pieptul ei în timp ce ea îi mângâia părul.

— Oh, Rick.

îşi auzi ca prin ceaţă propria voce care articula cu greutate numele lui, în timp ce degetele ei răsfirau părul lui Rick. Mişcarea palmelor care-i mângâiau spatele, coborând apoi spre coapse, o ardea parcă, stârnindu-i dorinţa unei şi mai mari intimităţi. Niciodată nu se simţise atât de femeie! Niciodată nu mai cunsocuse acest extaz.

— Rick. gâfâi ea. Vreau să te ating. ajută-mă.

— Mmm.

După ce-i dăduse astfel de înţeles că e de acord, el îşi întredeschise cămaşa, pentru ca Sandy să-i poată atinge pielea fermă, întinsă de muşchii puternici şi acoperită de un păr creţ.

— Oh, scumpa mea, şopti el, de mult aştept această clipă!

Incet, mâinile lui se împreunară pe spatele lui

Sandy şi,
îngenunchind, o strânse şi mai tare în braţe. Apoi, după ce o mai sărută o dată pe gură, ridică trupul uşor care nu încerca să scape din îmbrăţişarea lui.

— Rick, ce faci? Unde mă duci?

— In pat, scumpo. O să ne putem iubi acolo pe săturate şi să adormim unul în braţele celuilalt, apoi să ne trezim şi să facem din nou dragoste.

Cuvintele ajunseră până la conştiinţa lui Sandy, mintea ei începu să funcţioneze, se şi văzu goală în braţele lui. Apoi urmă o altă imagine: aceea a unei străine culcată în patul tatălui ei, în timp ce mama ei murea la spital.

— Nu, Rick!

Fermitatea tonului ei îl opri brusc şi Rick o puse jos. Se găseau în apropierea primelor trepte care duceau spre casa lui Sandy.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Intrebarea lui nu conţinea nici urmă de reproş sau nemulţumire, aşa că Sandy regretă şi mai mult că fusese nevoită să-l refuze.

— E imposibil din cauza fetelor. Dacă ne surprind? Sau dacă îşi închipuie că între noi se întâmplă ceva, despre care ele nu ştiu? Nu, nu vreau să risc. Trebuie să rămân un exemplu pentru ele,

Rick. Te rog, iartă-mă, n-ar fi trebuit să te las să crezi că sunt de acord.

Sandy nu-şi putu da seama dacă Rick fusese dezamăgit de spusele ei. Cuprinzându-i chipul între palmele lui mari, el se mulţumi să-i răspundă:

— Ei bine, amândoi suntem vinovaţi. Iar eu mă simt mult mai responsabil de ceea ce ni s-a întâmplat decât ai putea fi tu. Nu ţi-am dat ocazia să spui „nu”, după cum mi se pare. în plus, respect felul în care-ţi creşti fetele. Ceea ce mă face să te iubesc şi mai mult, draga mea. Dar vino la mine, vino în dormitorul meu.

Ea urcă oftând prima treaptă.

— Cum aş putea să-mi las singure fetele în noaptea asta, Rick? Dacă au nevoie de mine. Dacă mă strigă prin întuneric? Dacă ia casa foc?. Nu, niciodată n-aş putea risca atât de mult.

Supoziţiile ei îl făcură să râdă.

— Imaginaţia îţi joacă feste, declară el vesel. Dar foarte bine, voi aştepta. Voi aştepta, dar nu mult timp! Dacă trebuie să forţez evenimentele, n-o să ezit s-o fac, draga mea!

— Rick!

El o făcu să tacă, punându-i un deget pe buze, oprind orice protest.

— Nu, nu. mai vorbim altă dată despre asta. Mama mea soseşte mâine cu Roger şi va rămâne aici o săptămână sau două. După plecarea ei vom avea o discuţie serioasă, de acord?

— Nu ştiu ce să spun.

— Perfect! Nici n-ai nevoie să ştii. Eu o să decid.

Şi acestea fiind spuse, Rick dispăru în noapte.

Intinsă în patul ei, Sandy se gândea la vorbele lui Rick. Era doar un joc sau era sincer? Dragostea despre care îi tot vorbea nu era doar un capriciu? Prudenţa îi sufla că nu trebuia să-l ia prea în serios.

*
* *

„Strălucitoare” era calificativul care i se potrivea perfect lui Jane Gearing. Ea le primi pe Sandy şi fetele ei pe terasa unde era instalat grătarul. Cu pantalonii ei negri cu nasturi de argint şi cu bluză vărgată în gen african, cu tocurile ei excesiv de înalte, oferea un spectacol ciudat. Sandy o privea, fără să reuşească să articuleze nici un cuvânt. Privirea ei trecea de la Roger la Rick, apoi din nou la Roger.

Prin urmare, nu ştiu dacă răspunsese cu amabilitatea ei obişnuită cuvintelor de bun-venit rostite de Jane Gearing. Dar cum nimeni nu se uita urât la ea, tânăra ajunse la concluzia că se

descurcase cum se cuvine. Se instală într-un balansoar şi se legănă în timp ce mama lui Rick fuma una din acele ţigări care-l deranjau pe Rick. Era o ţigaretă lungă şi subţire ca şi corpul lui Jane, şi trăgea din ea cu uşurinţa pe care ţi-o conferă obişninţa. Trăsăturile sale se regăseau într-un mod frapant în cele ale nepotului ei.

De la tatăl lui, Roger nu moştenise decât ochii de un albastru profund, intens şi genele lungi şi întoarse. Era atât de frumos şi de drăgălaş, încât Sandy simţi că s-a ataşat de el din prima clipă. Cum de putuse mama lui să-l părăsească? Deşi era timid, se împrieteni repede cu gemenele.

în mod ciudat, Jane şi Sandy aveau câteva trăsături comune: ochii căprui, chipul oval şi părul bogat de culoarea mierii. Le-ai fi putut crede mamă şi fiică.

Rick apăru pe neaşteptate în spatele ei şi sprijini paharul rece de umărul ei gol. Sandy tresări şi se întoarse. El îi întinse aperitivul, şoptindu-i:

— Te iubesc.

înainte ca ea să-i fi putut răspunde, Jane se apropie de ei. Cele două femei se aşezară alături şi începură o conversaţie animată. Sandy înţelese repede că fusese adoptată şi simţi o deosebită

plăcere la acest gând.

în cursul zilelor următoare, Jane îi făcu pe toţi să ducă o viaţă extrem de agitată. Le tachina pe gemene, făcându-le să le dea lacrimile de atâta râs. La toate poznele ei îl lua părtaş pe Roger ai cărui ochi străluceau de plăcere. Casa lui Sandy i se păru splendidă şi decorarea pereţilor cu ilustrate îi declanşă entuziasmul. Reuşi un adevărat tur de forţă învăţându-l pe Sacripant trei cuvinte noi, din fericire în chinezeşte. Rick refuză să le traducă, chiar şi numai pentru urechile lui Sandy. Merse chiar până acolo încât să spună cu voce tare că n-ar dori ca vreun chinez să se instaleze vreodată prin împrejurimi.

Mama lui, care nu părea să se simtă vreodată obosită, era decisă să se ocupe personal de amenajarea casei fiului ei. Mobilele fură trambalate de sus în jos şi invers, perdelele fură schimbate şi, cu uşile larg deschise, casa căpătă un aer de sărbătoare. O menajeră, doamna Long, fu angajată. Deşi era culmea amabilităţii şi priceprii, nu pentru aceste calităţi fusese aleasă de Jane dintre toate candidatele. In timpul primei lor întrevederi, doamna Long îi spusese cu severitate lui Jane care-i scotea degetul din gură nepotului său:

— In locul dumneavoastră n-aş face asta, doamnă Gearing. Eu am crescut patru copii şi unsprezece nepoţi. Pot să vă asigur că băieţelul nu-şi va mai suge degetul decât când n-o să mai aibă chef.

Incepând din acea clipă, doamna Long făcu parte din familie şi nimeni nu-l mai certa pe Roger când îşi băga degetul în gură.

Când doamna Gearing plecă în Hawaii, lăsă în urma ei un gol greu de umplut. Mai ales că absenţa ei coincidea cu plecarea gemenelor la bunicii din partea tatălui lor.

în acea zi, Sandy se aşeză pe terasa lui Rick, cu Roger jucân- du-se liniştit la picioarele ei. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Jane, înainte de a pleca la aeroport împreună cu Rick, îi mai răsunau încă în minte:

„Nu, scumpa mea, nu mă conduce. Rick îmi ajunge şi tot el le va duce la avion şi pe fetele tale. Nu e diferenţă decât de o oră, deci nu va avea de aşteptat prea mult. Despărţirile lacrimogene de faţă cu martori mi s-au părut întotdeauna caraghioase, deci inutile. Iar fetele tale sunt atât de mândre să călătorească singure, încât nu trebuie să le strici plăcerea cu o mie de recomandări făcute în ultimul minut. Le-ai crescut în aşa fel încât să fie

descurcăreţe şi independente, aşa că nu uita că au aproape nouă ani.“

Un pic umilită, dar nevrând să se vadă asta, Sandy o ascultase. Era clar că Jane avea dreptate. Aşa că le lăsase să plece pe cele trei călătoare sub aripa ocrotitoare a lui Rick, şi-l luase pe Roger în grija ei în acest timp.

Ce copil adorabil! I se agăţase de genunchi şi-şi pusese capul în poala ei. Ea îl mângâia cu blândeţe pe cap.

— Sandy?

Felul în care îi pronunţă el numele o mişcă. îşi ridicase spre ea ochii lui albaştri, atât de candizi.

— Da, dragul meu.

El îşi întinse mânuţele spre ea, pentru ca Sandy să-l ia în braţe, ceea ce şi făcu imediat. De două săptămâni, copilul se obişnuise să se refugieze în poala lui Sandy. îşi băgă degetul în gură şi ea îl lăsă să şi-l sugă, conform sfaturilor doamnei Long. Apoi începu să se legene ca un bebeluş.

Aşa îi găsi Rick la întoarcere. De jos, privi imaginea oferită de cele două capete apropiate unul de celălalt, urmând acelaşi ritm, şi se bucură. Apropiindu-se, îşi dădu seama că Sandy şi Roger aveau ochii închişi. Simţi că inima îi face un salt în

piept de surpriză şi bucurie. în vârful picioarelor, ajunse în faţa lor. Sandy întredeschise pleoapele. Timp de o clipă se priviră în tăcere. Apoi, ea îşi trecu mâna peste faţă ca să-şi ascundă emoţia. El se grăbi să-i şoptească:

— Draga mea, nu-ţi face griji. Fetele tale sunt în siguranţă.

— Ştiu, dar nu la ele mă gândeam. în sfârşit, şi la ele. Sigur că-mi lipsesc, dar.

îşi frecă obrazul de căpşorul lui Roger care nu se trezise.

— . mă gândeam la el! Trişezi, Rick. Mi-ai pus copilul ăsta în braţe, a intrat în viaţa mea, iar eu nu vreau să iubesc pe nimeni în afară de fetele mele. Acum, numai că l-am legănat pe Roger şi simt că inima mi se topeşte de duioşie. Cum să înţelegi tu sentimentele unei mamei ai cărei copii au crescut şi nu va mai avea niciodată alţi bebeluşi? El îmi umple un gol în inimă. Rick, nu credeam că mi-ar mai plăcea un copil, până.

— .până acum?

îşi trecu degetele prin părul lui Sandy şi ea se înfioră. De când venise mama lui, Rick nu mai încercase s-o îmbrăţişeze, s-o sărute, sau măcar să-i atingă braţul sau mâna. Mângâierile lui deveniseră o

obişnuinţă pentru ea şi-i lipseau îngrozitor.

— ... până când m-ai întâlnit? Până când l-ai cunsocut pe fiul meu? Acum că ne iubeşti, vrei un bebeluş?

— Nu, nu mai vreau un bebeluş! Şi nici nu mai pot avea unul! Şi nici nu te iubesc!

Roger se cuibări mai bine în braţele ei şi Sandy îl mai legănă puţin ca să nu se trezească. Schimbul lor de cuvinte îl trezise pe jumătate.

— Eşti sigură?

Rick i-l luă pe Roger din braţe. Era ora somnului de după- amiază. Amândoi îl duseră pe băieţel în camera lui de la primul etaj, îl dezbrăcară şi-l băgară în pat. Când coborau scara, Rick o luă de mână. Sandy ar fi vrut să fugă, dar o ciudată moleşeală o cuprinse.

Să se ascundă undeva? Nici o ascunzătoare nu era la îndemână. Şi Rick, bineînţeles, nu va mai aştepta mult timp. Şi îşi dădea seama că nici ea nu va rezista.

Imediat ce ajunseră pe terasă, Rick o conduse spre balansoar pe care se instală el, luând-o pe genunchi. Ii şopti la ureche:

— Vreu să mă însor cu tine, Sandy.

Sandy îl privi fără să scoată nici un cuvânt,

simţind că i s-a tăiat răsuflarea.

— Ei bine, acest gen de declaraţie nu pretinde un răspuns? De exemplu ai putea izbucni în plâns, luându-mă de gât. Sau, dacă preferi, să te înroşeşti, îngăimând: „Oh, dar este ceva atât de neaşteptat!” Sau ai putea să încerci să leşini, pentru ca eu să te pot susţine.

— Ai citit prea multe romane siropoase.

— Draga mea, asta e tot ce găseştI de spus? Fă un efort.

„Şi alungă panica asta care te cuprinde fără motiv” spuse el
în gând.

—Rick, de la început am spus foarte clar că nu vreau să. că eu.

Vocea i se stinse şi Sandy renunţă să mai continue. Stând cu mâinile încrucişate pe genunchi, nu reuşea să-şi regăsească sângele rece.

— Ei? reluă el. De ce te sustragi de la un răspuns direct? Nu reuşeşti să vorbeşti? Din cauza emoţiei că o să te măriţi cu mine?

— Nu.

Fără ca el să încerce s-o reţină, Sandy se ridică şi se îndreptă spre balustrada care mărginea terasa. Din acest loc, unde se simţea parcă mai sigură pe ea,

se întoarse cu faţa spre el.

— N-ar merge, spuse ea.

— Daaa?! Şi de ce, mă rog? îmi placi, Sandy.

— Vrei să zici. fizic?

Fiindcă nu-i putea vedea expresia feţei, Sandy fu convinsă că nimerise la fix. Pentru un bărbat „a plăcea” însemna clar „din punct de vedere fizic”.

— Da, bineînţeles, spuse el, dar nu numai. Noi doi ne înţelegem perfect şi din multe alte puncte de vedere, şi ştii prea bine asta. Pentru un motiv care îmi scapă, de fiecare dată când îţi vorbesc despre dragoste te sperii.

Veni lângă ea şi o luă în braţe.

— Nu te teme, scumpa mea, trebuie să ai încredere în mine. Niciodată n-o să te supăr.

„Ba da! Ba da!” şopti vocea ei interioară. Dar ce impact putea avea acest avertisment când dorinţa o îndemna să se arunce în braţele lui şi să-l ia de gât? Sandy voia să-i simtă trupul lipit de al ei şi tremura în aşteptarea unei contopiri mai intime. De ce întotdeauna, dar absolut întotdeauna, trebuia să simtă atât de violent atracţia pe care o exercita asupra ei?

— Fă dragoste cu mine, îi şopti ea. Suntem singuri. fetele mele sunt plecate. Hai să mergem la

mine, aşa cum voiai atunci, şi vom putea face dragoste fără să ne pese de nimic altceva în afară de noi înşine. O să dormim unul în braţele celuilalt toată noaptea.

El îi luă mâinile şi se desprinse din îmbrăţişarea ei. Apoi se dădu înapoi cu un pas.

— Nu, spuse el.

— Nu? repetă ea, speriată.

— Nu, reluă el. Iţi mulţumesc pentru propunerea ta, Sandy, dar eu te iubesc şi te vreau, dar nu în aceste condiţii. Dacă mergem la tine, cât timp ne vom putea iubi astfel, pe ascuns? O zi? Două? O săptămână? Va trebui să fiu răbdător până când o să te hotărăşti să te măriţi cu mine? Sau, când fetele tale se vor întoarce, ne vom despărţi?

Aceste cuvinte o atinseră drept în suflet, făcând-o parcă să îngheţe.

— Auzindu-te, s-ar putea crede că sunt o egoistă.

— Asta e impresia pe care mi-o dai.

— Dar te înşeli, gemu ea, rănită şi tulburată totodată. Să-mi împart nopţile cu tine ar reprezenta atâta fericire, atâta căldură, atâta plăcere. Te doresc, am nevoie de forţa ta, de energia ta. de tine, în întregul fiinţei tale! Vreau să te simt în mine, să dorm în braţele tale şi să mă trezesc alături de tine

şi să mai facem o dată dragoste şi dimineaţa, aşa cum scrie în romane. Nu m-am iubit niciodată cu soţul meu dimineaţa şi. puţin îmi pasă de ceea ce crezi! Eu ştiu că nu sunt egoistă.

— Bineînţeles, Sandy, că nu eşti. Nu eşti decât blândeţe şi generozitate, dar vreau să trăiesc alături de tine mai mult decât nişte partide de amor.

— Exact asta mă şi sperie, îi mărturisi ea cu o voce slabă. N-am nimic altceva să-ţi ofer şi n-aş putea suporta să te dezamăgesc. îmi imaginez deja cum ar fi să ne certăm.

— Nu.

El o sărută pe tâmplă, apoi gura lui alunecă până la buze pe care începu să le mângâie cu vârful limbii. Ea îl respinse.

— Nu, mai întâi trebuie să stăm de vorbă. Aş vrea să te fac să înţelegi de ce nu cred că putem avea un viitor comun. De exemplu, dacă îmi spui şi-mi repeţi că o să aduci nişte invitaţi la cină şi mă găseşti în fundul grădinii, ocupată să ridic un mic baraj şi fără nimic pregătit?

Ideea ei îl făcu să râdă.

— Prostuţă mică! De ce crezi că am angajat-o pe doamna Long?

Ea clătină din cap, îşi dădu la o parte părul care-i

căzuse pe frunte şi reluă:

—Şi dacă telefonează de la şcoală că Roger e bolnav şi nimeni nu reuşeşte să dea de mine? Fiindcă eu plantez nişte flori pe cealaltă parte a colinei, pentru un client nou.

— Şi de data asta îţi repet, draga mea, că doamna Long e aici.

— Dar atunci, exclamă ea agasată, de ce nu te însori cu doamna Long?!

Sandy coborî treptele terasei, fugi pe cărare şi trecu de grilajul care despărţea cele două proprietăţi. Ii trebuia un loc să se ascundă de ochii tuturor şi alese banca de sub bolta de trandafiri. Işi înconjură genunchii cu braţele şi începu să se balanseze repetând furioasă: „Nu! Nu vreau să mă mărit! Nu vreau să mă mărit!”

Capitolul 6

Sandy sfârşi prin a se calma. Trase adânc aer în piept şi admiră luna care se reflecta în iaz şi mai departe, mult mai departe, luminile oraşului aflat la poalele muntelui. Apoi, întorcându-şi privirea spre arborii întunecaţi de deasupra capului ei şi de pe proprietatea lui Rick, exclamă:

„Nu voiam să mă îndrăgostesc de tine! Dar acum e prea târziu!”

Zări în întuneric o luminiţă care apăru pâlpâind, apoi deveni din ce în ce mai puternică. Ceea ce-i trezi atenţia lui Sandy, fiindcă nu reuşea să ghicească despre ce este vorba. Lumina respectivă se apropia urmând cursul râului. Plutea! Apoi dispăru brusc sub pod, apărând în iaz unde începu să plutească în apropierea locului în care se găsea Sandy. Tânăra întinse mâna ca să prindă ciudatul obiect.

Era o lumânare solid fixată pe o mică plută de lemn. De ea era prinsă o fundă cu o hârtie împăturită. Sandy o deschise şi reuşi să-i descifreze conţinutul la lumina lumânării.

„Nu pe doamna Long o iubesc ci pe tine. Acum ridică-te, că doar n-o să-ţi petreci noaptea în acest loc umed, şi du-te acasă în patul tău. Totul se va

aranja, îţi promit, scumpa mea”.

Fără semnătură, fără declaraţii pasionate. Nu era greu să ghicească autorul biletului. Singuratica Sandy primise prima ei scrisoare de dragoste. O băgă în corsaj şi se îndreptă spre casă. Acolo citi din nou bileţelul, apoi îl puse într-o casetă în care-şi păstra comorile.

Dimineaţa, compuse un răspuns pe care se duse să-l plaseze pe furiş sub ştergătoarele maşinii lui Rick.

„Un bărbat cu o privire atât de pătrunzătoare nu poate fi chiar atât de rău, dar nu-ţi dai seama că te afli pe un drum greşit. Din păcate şi eu te iubesc, deşi eşti prea sigur de tine şi chiar provocator. Totuşi, susţin în continuare că te înşeli.”

Pândi toată ziua un răspuns şi deşi se postase de seara şi-şi petrecu chiar şi o parte a nopţii lângă iaz, nici o lumânare plutitoare nu trecu prin preajma ei. Rick îi găsise în mod sigur biletul. Atunci de ce tăcea?

Urmarea avu loc a doua zi. Revenind destul de târziu acasă, Sandy dădu de o cutie plasată chiar în pragul uşii ei. Cu mâinile tremurătoare o duse în casă şi-i desfăcu funda. Ridică repede capacul şi rămase stupefiată şi emoţionată până la lacrimi.

Era un neglijeu de mătase crem, împodobit cu o broderie fină şi cu trandafiri din satin cu câte o perlă în mijloc. Mânecile bufante se opreau la cot. într-o cutiuţă de catifea se afla un colier splendid de perle.

Nici o carte de vizită! Dar era nevoie de ea? Acesta era răspunsul lui. Mergând cu precauţie ca şi cum se temea să nu strice splendidul lui dar, Sandy îl puse în dulap, cât mai departe de restul lucrurilor. Nu va purta neglijeul şi colierul fără Rick. Dar nici în prezenţa lui! Hotărârea ei era luată, trebuia să-l evite cu orice preţ.

Munca o va împiedica să se lase copleşită de tristeţe. Munca o va salva!

*
* *

Plină de conştiinciozitate, Sandy supraveghea montarea spalierului. în curând caprifoiul îl va acoperi. Această parte din grădină spre care dădea camera proprietarului va fi un adevărat paradis înmiresmat. „Casa Gearing", după cum o numea ea, era o reuşită.

De la romantica lumânare purtată de ape şi cadoul lăsat în pragul uşii, Sandy nu mai dăduse nici un semn de viaţă şi nici Rick nu mai luase nici o iniţiativă. De mai mult de o spătămână erau ca nişte străini unul faţă de celălalt. Din fericire, „Casa

Abbot” demarase cu succes. Sandy mai primise două contracte, ocazie foarte bună pentru a se consacra din plin muncii. îşi programase în aşa fel treburile, încât nu trebuia să se ducă la biroul din oraş al lui Rick, decât când ştia sigur că nu se află acolo. Şi în curând va putea să-şi mai tragă puţin sufletul, fiindcă se apropia de sfârşit cu amenajările comandate de el.

Râul acesta, al cărui murmur se combina cu cântecul păsărilor şi mirosul trandafirilor şi caprifoiului, dădea un farmec extraordinar acestui loc. Umiditatea pe care o întreţinea era propice dezvoltării unei vegetaţii luxuriante. Flori, tufişuri şi arbuşti ornamentali erau dispuse de ambele părţi ale drumului pietruit care urca până în vârful colinei. Culorile vii erau o adevărată desfătare pentru ochi.

în apropierea unei bănci de piatră plasată pe marginea iazului, nişte sălcii plângătoare se aplecau spre apa liniştită.

în timp ce admira acest spectacol, în căutarea vreunui detaliu care nu se potrivea ansamblului, Sandy îl văzu sosind, cu degetul în gură, pe micul ei vecin.

— Bună, Sandy, spuse el scoţându-şi degetul din gură.

Se opri în faţa ei şi aerul lui nefericit o frapă.

— Bună, Roger, îi răspunse ea luându-l în braţe. Ce-i cu tine?

— Vreau s-o văd pe mama.

— Dragul meu. nu pot să fac nimic pentru tine.

Sandy se aşeză pe bancă şi-l luă pe genunchi, strângându-l la piept. Sigur că era o greşeală din partea ei, fiindcă asta îi răscolea şi mai mult dorinţa de a răsfăţa un copil care să fie al ei. Dar cum să se împiedice să-l alinte pe băieţelul ăsta lipsit de dragostea mamei sale?

— Sandy, tu nu-l mai iubeşti pe tata?

— Dar. sigur că da, îl iubesc pe tatăl tău.

— Atunci de ce nu mai vii pe la noi?

— Fiindcă am o mulţime de treburi pe cap.

— Sandy, cântă-mi ceva.

Ea încercă din toată inima să-i facă pe plac, dar nu putu juca mult timp teatru. Vocea i se frânse.

— Să ştii că nu prea am chef de cântat astăzi.

— Totuşi, adineaori fluierai. Te-am auzit. Imi place când fluieri.

Fluierase ea? Nu şi-ar fi închipuit aşa ceva. Era posibil ca o persoană să fluiere când e atât de supărată?

— Tu ştii să fluieri, Roger?

— N-am voie să fluier.

— Cine ţi-a interzis asta şi de ce?

— Fiindcă fac zgomot.

Biuneînţeles că Elaine se afla în spatele acestei interdicţii, şi nu Rick sau doamna Long.

— Cred că acum ai voie să fluieri. Te ascult.

Sprâncenele băieţelului se ridicară uimite.

— N-o să mă certe tata?

— Categoric nu. E atât de mândru de tine. Dar să ştii că nu poţi să fluieri cu degetul în gură. O să-ţi arăt eu cum să faci.

Roger îşi scoase ascultător degetul din gură, consimţi să-şi rotunjească guriţa şi scoase un zgomot care nu avea nimic melodios în el.

— Mal ai de învăţat, Roger. Dar e de ajuns să exersezi şi o să reuşeşti foarte bine dacă perseverezi.

— Să perseverez? Ce înseamnă asta?

—Să încerci, să mai încerci o dată şi încă o dată, să încerci mereu.

în spatele lor se făcu auzită o voce.

— Perseverenţa e un cuvânt care merită să fie reţinut.

Rick apăru în faţa lor şi privirea lui albastră o fascină. Nu

putu schiţa nici cel mai mic gest ca să facă ce trebuia: să dispară din faţa lui aşa cum îşi propusese de fiecare dată când se gândise la el în ultimul timp. Ţinând-o în continuare sub puterea privirii lui, el îl întrebă pe Roger:

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Da, tăticule. Sandy mă învaţă să fluier.

— Bună idee, dar du-te repede să-i spui doamnei Long că trebuie să. înveţi să cureţi legumele.

Făcând nişte ochi mari şi încântaţi, copilul o luă la fugă. Abia dispăruse după cotitură, că Rick şi Sandy se aruncară unul în braţele celuilalt, ca şi cum viaţa lor depindea de asta. După un timp, Rick îşi recăpătă suflul şi-i spuse:

— Mi-ai lipsit nespus de mult! Imi doream să te ţin în braţe, atât de blândă, atât de dulce. Simţeam că înnebunesc. Aşa că cedez. Dacă nu vrei să te măriţi imediat, nu mai insist. Am prea mare nevoie de tine.

— Rick, şi eu la fel. Nu mai puteam.

— N-o să te mai las niciodată să fugi.

Sandy nu se mai opuse când el o luă de mână şi o trase spre casa lui. Urcară în tăcere scara şi ajunseră în camera lui Rick. El închise cu grijă amândouă uşile. O lungi pe patul lui şi, cu gesturi

precise, îi scoase hainele. Sub sărutările lui, Sandy simţea că revine la viaţă.

Când Rick ajunse la lenjeria de dantelă, ea scoase un strigăt de protest. Fiindcă bărbatul se miră, Sandy râse încurcată.

— Dragul meu, te rog. vreau să fiu curată şi tu m-ai luat după ce transplantasem nişte răsaduri. Lasă-mă să fac un duş.

El râse şi o luă de mână ca s-o ajute să se ridice în picioare.

— Sandy, e adevărat? Te-ai înroşit. priveşte-mă în ochi.. Nu-mi vine să cred, eşti timidă!

Cum el încercă să facă un gest ceva mai îndrăzneţ, ea îl opri.

— Nu sunt obişnuită să stau complet dezbrăcată în faţa unui bărbat.

Işi încrucişă braţele pe piept, ca pentru a se proteja. Rick înţelese şi-i acoperi umerii cu o haină aşezată pe spătarul unui scaun. Apoi, calm, fără să se grăbească dar nici să tragă de timp, se dezbrăcă la rândul lui. Cât putea fi de frumos un bărbat! Sandy uită de ruşine şi se lipi de el, lăsându-şi mâinile să-i mângâie în neştire corpul şi unindu-şi buzele cu ale lui.

Rick o ridică în braţe ca şi cum era uşoară ca o

pană şi o duse astfel până în baie. Tot ţinând-o în braţe, reuşi să deschidă robinetele şi se băgară împreună sub duş. Tot împreună se întoarseră în pat şi Sandy, arzând de dorinţă, se lăsă purtată de un vârtej de plăceri, necunoscute ei până în prezent.

După ce făcură dragoste rămaseră nemişcaţi, ochi în ochi, extrem de fericiţi. Sandy îi zâmbi.

— Nu ştiam că pot simţi aşa ceva, Rick. Va fi la fel şi data viitoare?

Rick o acoperi cu trupul lui şi o mângâie cu dragoste înainte de a-i răspunde:

— Va fi mai bine decât îţi poţi închipui. Credeam că mă cunosc, că ştiu de ce sunt în stare, dar tu m-ai învăţat că pot merge mult mai departe. Niciodată n-aş fi crezut că pot simţi aşa ceva. o asemenea beţie a simţurilor.

Sandy citi în ochii lui că acesta este adevărul şi mai văzu că o doreşte din nou. De data asta, el nu-şi mai stăpâni patima şi făcură dragoste fără nici un fel de reţinere. Apoi adormiră înlănţuiţi. Când ea se trezi, mult mai târziu, se făcuse noapte. Rick se trezise şi el şi o mânca din ochi.

— Experienţa asta, scumpa mea, e o dovadă suficientă că ne iubim. Ştii şi tu asta, nu-i aşa? Nu ne mai putem despărţi. Nu, nimic nu ne va mai putea

despărţi.

Ochii lui Sandy se întristară şi puse un deget pe buzele lui Rick ca să-l împiedice să spună mai mult. El întredeschise buzele şi-i cuprinse tot degetul, fără să înceteze s-o fixeze.

— Când am primit bileţelul tău, am crezut că toată lumea e a mea, spuse el ceva mai târziu. Mă iubeai! Faptul că recunoşteai asta era un lucru minunat! Am venit imediat la tine acasă, dar tu plecaseşi deja la lucru. M-am gândit să vin după tine, dar apoi am renunţat. In ziua următoare, m-am întors târziu acasă şi când am luat-o pe cărare, am văzut că tu închiseseşi portiţa. Am vrut să-ţi trimit un alt mesaj prin intermediul lumânării plutitoare, dar vântul o stingea mereu. Aşa că m-am decis să renunţ la lumânare, fiindcă acum îmi trebuie una care să dureze o veşnicie, la fel ca dragostea noastră. O s-o aprind în acelaşi timp cu tine.

Sandy îl întrebă în şoaptă:

— Ce fel de lumânare trebuie să caut?

— Scumpo, vei găsi una fără să cauţi mai departe de aici. da, de aici.

Işi puse mâna pe inimă, ceea ce o emoţionă la culme pe Sandy.

— Dragostea noastră nu poate să moară, Sandy.

Nu poate decât să crească zi după zi.

— Te-ai gândit că şi tu şi eu ne putem schimba? Ştii bine că e greu de trăit împreună, chiar dacă există dragoste într-un cuplu. Adeseori căsătoria nu durează decât datorită copiilor. Noi doi avem împreună trei copii, Rick, care se vor simţi îngrozitor de nefericiţi dacă ne vom despărţi vreodată.

— Dar de ce vezi astfel lucrurile?

—Când te-ai căsătorit cu Elaine, îţi închipuiai că te vei despărţi vreodată de ea? O iubeai şi te gândeai că-ţi vei petrece tot restul vieţii alături de ea, nu-i aşa?

Rick se aşează şi-şi scărpină bărbia, gânditor. în cele din urmă, spuse:

— Foarte bine, ai drepate. Dar nu eram cel care sunt acum. Astăzi nici nu mi-ar trece prin gând să-mi leg viaţa de o femeie ca Elaine. Era impulsivă, incapabilă să ia o hotărâre. Trebuia întotdeauna s-o sfătuiesc, s-o încurajez. Se consulta cu mine în cele mai mici amănunte ale vieţii zilnice. Ceea ce-i lipsea era puţină minte. Elaine era o femeie-copil capricioasă. Am înţeles foarte repede că mi-ar fi convenit mai mult o femeie care să fie tovarăşa mea de viaţă, nu copilul meu. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu o femeie cu capul pe umeri, cu cineva

aşa ca tine. Şi acum că te-am găsit, vreau să mă însor cu tine. Aşa stau lucrurile.

— Uiţi că timp de cincisprezece ani de acum încolo voi avea de lucru până peste cap din cauza datoriilor pe care trebuie să le rambursez.

— Putem s-o facem împreună, draga mea.

— Nu, spuse ea categoric. Nu e treaba ta, Rick. Vreau să mă mărit cu tine liberă de orice angajament, dar o să am curajul să aştept cincisprezece ani?

El o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Am înţeles bine? M-ai lăsat să înţeleg că vei sfârşi prin a te mărita cu mine?

— Hmm. da.

— Scumpo, m-ai făcut teribil de fericit! O să vezi, o să te protejez, o să te iubesc şi n-o să las pe nimeni să te supere în vreun fel.

Când îi atinse pieptul cu o mişcare mângâietoare, Sandy se cuibări la pieptul lui şi, încă o dată, se lăsară purtaţi de valul dorinţei lor.

Mult mai târziu, când ea se ridică şi începu să se îmbrace, el aprinse veioza şi o rugă:

—Nu pleca! Rămâi cu mine, scumpa mea. Rămâi toată noaptea asta şi toate nopţile care vor veni.

— Imposibil. Copiii mei ne-ar putea surprinde.

Când gemenele sunt acasă, nu ne putem petrece noaptea la mine. Acelaşi lucru e valabil şi la tine, din cauza lui Roger. El e convins că tu dormi singur în patul tău, şi nu trebuie să-l dezamăgeşti.

Rick se îmbrăcă oftând.

— Sper că mai târziu n-o să ai pretenţii la paturi separate sau, şi mai rău încă, la camere separate? Vorbesc de timpul când vom avea amândoi verigheta pe deget.

Ea clătină din cap, şi, ca o proastă, se simţi cuprinsă de timiditate fiind nevoită să-şi pună desuurile în faţa lui. Perspectiva de a fi căsătorită cu Rick, de a se trezi în fiecare dimineaţă alături de el, o făcea să se simtă ameţită. în timp ce-şi încheia bluza, o bucurie neaşteptată puse stăpânire pe inima ei.

— Nu e nevoie să mă conduci, îi spuse ea când Rick îi deschise uşa.

— Oh, ba da, scumpa mea, eşti prea preţioasă pentru mine.

— Foarte bine, dar atunci nu mai departe de grilaj!

Rick îi întinse cheile.

— Ia-le, fiindcă altfel n-o să mă pot împiedica să mă strecor în grădina ta peste o oră-două ca să te

reîntâlnesc.

Ajunşi la portiţă, Rick o sărută cu pasiune, apoi îi şopti:

— Somn uşor şi nu uita că te iubesc.

Totuşi, pe la miezul nopţii, Sandy se trezi brusc, pradă unei spaime nejustificate. Reuşi cu greu să se liniştească şi să adoarmă la loc.

Capitolul 1

Trosniturile pe care le auzea de afară, apoi croncănitul acela ascuţit, se datorau lui Sacripant? Era oare rănit? Sandy sări în picioare şi-şi puse repede halatul. Nu avu nici măcar timp să-şi lege cordonul, fiindcă frica o paraliză într-o secundă. Fum! Trăgea fum pe nas şi auzea trosnetul flăcărilor.

Foc! Imediat gândul ei se îndreptă spre gemene, apoi îşi aminti cu o imensă uşurare că fetele erau la bunicii lor. Sandy se repezi spre uşă, apoi se opri brusc. Teama că incendiul se va înteţi din cauza curentului o făcu să schimbe direcţia şi încălecă pervazul, apoi ezită.

Caseta, preţioasa ei casetă cu comori. Imposibil să se despartă de ea. In interiorul acesteia se găseau acte, fotografii, desene de ale copiilor, diverse hârtii.

„Scrisoarea mea de dragoste!” Sandy deschise dulapul şi vru să-şi ia caseta dar nu reuşi s-o scoată fiindcă se prinsese de ceva. Cu un efort disperat, făcându-şi vânt, tânăra reuşi să scoată raftul cu totul, dar îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podea, între pat şi fereastră. în acel moment uşa sări din ţâţâni din cauza suflului provocat de foc, şi flăcările pătrunseră în încăpere, propulsate de aerul fierbinte.

Mirosul îngrozitor de păr pârlit îi pătrunse în nări şi în gât. Se ridică, se repezi la fereastră cu caseta strânsă la piept şi încălecă pervazul. Ajunsă afară, teafără şi sănătoasă, Sandy stinse flăcările mici care începuseră să-i ardă poalele halatului şi, tot cu caseta în mână, se îndreptă spre uşa bucătăriei. Era bine încuiată cu cheia, ca în fiecare noapte de altfel!

Sparse cu piatra fereastra de la parter şi, simţind că-i vâjâie urechile, ridică receptorul telefonului. Era o căldură îngrozitoare, dar nu se lăsă şi formă 0, numărul de urgenţă.

Vocea care-i răspunse era atât de liniştită, încâ se simţi puţin şocată. „Vă ascult.” spunea aceasta, ca şi cum persoana de la celălalt capăt al firului nu se afla într-o situaţie disperată.

— Casa mea arde!

Centralista îi ceru adresa şi, la fel de calmă, o anunţă că ajutoarele vor sosi imediat.

— O să auziţi în curând sirenele. A mai rămas cineva în interiorul casei?

Din fericire, nu! Şi Sandy înţelese că telefonista îi vorbea pe acest ton ca să n-o sperie. Imediat ce auzi urletul sirenelor de pe maşinile de pompieri, Sandy închise şi ieşi să deschidă grilajul.

Jack sosi în goană, cu ochii ieşiţi din orbite, cu

părul alb vâlvoi în jurul capului. O ajută să împingă grilajul, apoi o luă pe Sandy în braţe. Fără să scoată nici un cuvânt, priviră trecând prin faţa lor maşinile sosite în ajutor, cu sirenele urlând. Virară într-un scrâşnet infernal de roţi şi opriră. Imediat, pompierii scoaseră furtunurile şi le îndreptară spre casa în flăcări.

In interiorul a ceea ce fusese o casă confortabilă, aproape o mie de cărţi ilustrate ardeau, la fel ca şi numeroasele amintiri strânse din toate colţurile lumii. Fotografiile puse în cutii se înnegreau şi se transformau în scrum: Sandy la cinci ani, cocoţată în vârful unui arbore şi ajutată să coboare de un pompier zâmbitor, Sandy la unsprezece ani suflând într-o trompetă aproape la fel de mare ca şi ea, Sandy la douăzeci de ani îmbrăcată în rochie de mireasă lângă un Alex rigid. atâtea şi atâtea amintiri transformate în fum şi scrum!

Constatând că micul ei bonsai, întâi ars apoi înecat sub trombele de apă, era sortit pieirii, simţi că-i dau lacrimile. Un torent de lacrimi începu să i se rostogolească pe obraji, plângând-o pe bunica ei, pe bunicul ei şi pe toţi cei apropiaţi ei, care ar fi suferit din cauza stricăciunilor provocate de incendiu.

Câteva fotografii ale mamei sale dispăreau şi ele.

In ochii lui Jack citi aceeaşi tristeţe, aceeaşi disperare mută. Dar el reuşi totuşi să-i surâdă ca s-o încurajeze. El îşi va păstra toate amintirile în suflet, în ciuda anilor pe care-i mai avea în faţă.

„Sandy!” Prenumele ei, urlet în noapte, o făcu să se întoarcă. Silueta unui bărbat se zări în depărtare. Fugea ca un nebun spre casa în flăcări şi îmbrânci doi pompieri care încercaseră să-l reţină. Sandy se repezi în întâmpinarea lui, înainte ca cei doi bărbaţi să-i tragă vreo scatoalcă. Era Rick, îngrozit, care o luă în braţe şi o strânse s-o înăbuşe.

—Am crezut că erai înăuntru şi voiam să te salvez. Am văzut focul fiindcă nu puteam să dorm. Ah, ce spaimă am tras! Am crezut că o să te pierd pentru totdeauna!

îi cuprinse capul între mânile lui puternice şi-i acoperi faţa cu sărutări, apoi se îndepărtă brusc, îşi retrase mâinile şi o privi speriat.

— Sandy, scumpa mea, ţi-a ars părul. părul tău lung şi frumos.

Sandy îşi dădu abia acum seama că avea arsuri mici cam pe tot corpul şi că era moartă de oboseală şi frică. Ar fi vrut să se ascundă, să doarmă, să se cuibărească la pieptul lui Rick, dar el o ţinea acum la distanţă.

— Nu, nu. lasă-mă să te văd. vreau să te ajut, Sandy. Eşti rănită!

— Nu, sunt doar nişte arsuri superficiale şi acum nici nu-mi mai e frică. Dar totul s-a terminat şi nu mă pot împiedica să tremur.

Un pompier interveni, urmat de Jack care-i întinse lui Rick o cuvertură pentru a o înveli pe Sandy, care începuse să aibă frisoane.

— E rănită, spuse el, şi a suferit un şoc îngrozitor. Chemaţi o ambulanţă.

Protestele lui Sandy părură fără efect până când fascicolul unei lanterne îi lumină faţa. Sprâncenele fuseseră şi ele arse şi obrajii îi erau plini de dâre negre. Totuşi, era evident că nici o arsură nu era gravă.

— Vă asigur că mă simt bine, insistă ea.

— Aşa e, doamna este în afara oricărui pericol, spuse un pompier. Dar dumneavoastră, domnule, sunteţi rănit. Cum de s-a întâmplat asta?

—A trebuit să sar peste un grilaj înalt ca să intru pe această proprietate, şi am căzut.

— Dar altceva nimic?

— Nu, am alergat tot lungul drumului. Mi-aş fi dat seama dacă aş fi avut ceva rupt. Dar fiţi amabil şi chemaţi o ambulanţă ca s-o transporte pe logodnica

mea. Sau voi fi obligat să fac un raport superiorilor că nu vă faceţi datoria cum trebuie?

— Rick!

—Nu-i nimic, doamnă. Domnul e doar puţin agitat. Dacă-mi permiteţi, o să vă examinez mai atent şi atunci voi putea lua o hotărâre.

Ca să-l potolească pe Rick, Sandy acceptă să se supună unui examen rapid, efectuat de un asistent medical specializat în ajutorul de urgenţă. Acesta nu descoperi nimic îngrijorător. Totuşi, când vru să se aşeze, simţi că o lasă genunchii şi fu gata să se prăbuşească.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— E caraghios. dar mă ustură fesele. Camera mea era ca un cuptor când am reuşit să ies pe fereastră.

Rick se îngrijoră din nou şi strânse la piept trupul fragil al iubitei sale. Pieptul lui puternic forma o pavăză împotriva oricărui rău, oricărei dureri.

— O să vă examinez mai îndeaproape dacă-mi permiteţi, spuse asistentul.

După ce privi cu atenţie porţiunile respective ale corpului, ajunse la concluzia că pe moment nu avea de ce se teme, dar îi sugeră ca a doua zi să se ducă la medicul ei.

— După cât se pare, aţi fugit la timp!

Fără îndoială că Sandy făcu o mutră vinovată, fiindcă privirea bărbatului deveni mai pătrunzătoare când o întrebă:

— V-aţi întors cumva în cameră?

Ea îşi feri privirea, puţin încurcată.

— Nuu.

Rick deveni curios.

— Ce vrei să spui?

Nesimţindu-se în stare să mintă, Sandy mărturisi:

— Vreau să spun că eram aproape afară când mi-am dat seama că nu luasem.

Cum să spună prin cuvinte ceea ce însemna caseta pentru ea? Cum ar fi putut înţelege cei doi bărbaţi că această casetă conţinea toată copilăria ei, tinereţea, familia şi prietenii ei?

— ... poliţa de asigurare şi alte hârtii importante. dar am avut timp să mă întorc fără să risc prea mult.

Rick mormăi furios, dar nu spuse nimic.

împreună cu Jack supravegheară fără să se mişte din loc munca făcută de pompieri. Fumul o făcea să tuşească şi Sandy ar fi dorit să se îndepărteze dar nu avea curajul. Parcă era ţintuită locului, pândind ca ultima scânteie să se stingă. Sacripant se aşeză croncănind pe genunchii lui Jack care stătea pe

iarbă. Sandy îşi aminti atunci că ţipătul lui o trezise din somn şi declară că el îi salvase viaţa. Amândoi bărbaţii îi dădură dreptate.

— O să-i fac cadou o cutie plină cu chei, promise Rick.

O echipă de televiziune se apropie de el; le dădu explicaţiile cerute, apoi reveni lângă Jack şi Sandy.

— Veniţi la mine amândoi. Jack, casa mea are mai multe camere de oaspeţi neocupate în prezent. Casa ta n-a ars dar este plină de fum şi aerul e probabil irespirabil.

După cum îşi închipuise Sandy, Jack îi mulţumi dar îi refuză oferta şi se îndepărtă cu paşi târşâiţi spre locuinţa lui situată în spatele serelor.

Doamna Long aştepta în faţa casei lui Rick. Era complet îmbrăcată şi se pieptănase cu grijă, ca de obicei. Trăsăturile i se destinseră într-un surâs când îl văzu pe Rick apărând împreună cu Sandy. Apoi ochii i se măriră de uimire descoperind pe braţul îndoit al stăpânului ei o pasăre neagră care vorbea tot felul de bazaconii.

— Biata mea micuţă! se înduioşă ea văzând-o pe Sandy mai de aproape, vino cu mine. Ai nevoie întâi de o baie bună şi apoi de un păhărel de whisky.

— Iţi mulţumesc, doamnă Long, spuse Rick

conducând-o pe Sandy în casă, dar o să mă ocup personal de ea. Incă o dată îţi mulţumesc, dar du-te repede la culcare. Roger se va trezi peste vreo două ore.

Sandy nu reacţionă în nici un fel, fiind încă în stare de şoc, când Rick o duse în baie. Luă preţioasa casetă pe care Sandy o strângea sub braţ şi o puse pe masa de toaletă. Apoi îi scoase cămaşa de noapte şi dădu drumul la duş. In timp ce-i spăla părul şi o freca pe corp cu o spumă parfumată, ea rămase nemişcată ca o statuie. Dar pielea ei palidă căpătă încetul cu încetul o culoare normală.

Când ieşi din baie, el o înveli într-un halat pufos de baie şi-i şterse părul.

Apoi Rick o băgă în pat ca pe un copil şi o acoperi. Pe urmă se culcă lângă ea, ţinând-o strâns în braţe, mâinile lui masând-o cu blândeţe ca să se destindă.

Chiar cu ochii închişi, Sandy vedea flăcările şi le auzea trosnetul. Se ridicară zorile, primele raze de soare pătrunseră prin perdelele groase fără să reuşească să alunge îngrozitoarele imagini care o asaltau. Doar contactul cu trupul lui Rick reuşea s-o mai liniştească, cu mirosul lui bărbătesc şi bătăile regulate ale inimii.

Când tremurul ei încetă, Rick crezu că Sandy adormise în sfârşit, dar ea îşi ridică puţin capul şi-i spuse cu o voce fermă:

— Te iubesc, Rick. îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în noaptea asta.

— Scumpa mea, nu ai de ce să-mi mulţumeşti că am ajutat fiinţa la care ţin cel mai mult pe lumea asta! Ştii că vreau să veghez asupra ta, să te fac fericită.

— Iubeşte-mă, şopti ea întorcându-se spre el. Vreau să fii cu totul al meu.

—Ai face mai bine să dormi, replică el, dar fără convingere.

Buzele lor se întâlniră. Tensiunea acumulată trecu în îmbrăţişările ei şi în curând un geamăt de plăcere ţâşni de pe buzele lui Sandy, când Rick îi dădu ceea ce aştepta de la el. Cambrată sub corpul acestui bărbat, gâfâind şi roşie la faţă din cauza dorinţei, ea se lăsă în voia lui, înfrunptându-se cu nesaţ din toate plăcerile dragostei. Apoi se destinse complet, uitând de toate întâmplările îngrozitoare ale nopţii trecute.

— Te iubesc, şopti ea. Te iubesc atât de mult.

Când îşi recăpătă puţin puterile, Sandy începu să-l mângâie pe Rick cu nişte mâini lacome,

bucuroasă să-i simtă puterea muşchilor şi părul de pe piept. îi plăcu mormăitul care scăpă de pe buzele lui Rick când îşi plimbă limba pe unde trecuseră mâinile ei şi felul cum i se încordase abdomenul sub sărutările ei.

— Sandy, şopti el, mă chinuieşti.

Ea îl iubi aşa cum o iubise şi el, dorind să-l facă să simtă tot atâta plăcere câtă îi oferise şi el.

In sfârşit, oboseala îşi spuse cuvântul şi somnul puse stăpânire pe ei. Sandy pătrunse într-o lume de vis, de unde coşmarurile fuseseră alungate.

Când se trezi, soarele se afla sus pe cer. Complet îmbrăcat, Rick stătea aşezat pe marginea patului şi-i întindea o ceaşcă de cafea. Zâmbitoare, fericită, tânăra se ridică şi se sprijini de pernele pe care Rick le aranjă pentru ea. Apoi începu să-şi bea cafeaua cu înghiţituri mici.

— Eşti atât de frumoasă. spuse el cu blândeţe.

Nu mai adăugă nici un cuvânt, ca şi cum nu era nevoie să spună mai mult pentru a-i dovedi dragostea lui. Când Sandy îşi termină cafeaua, el îi aduse o tavă pe care i-o puse pe genunchi. Ii pregătise ouă cu şuncă şi pâine prăjită unsă cu unt şi dulceaţă.

— Te-ai trezit de mult?

— De destul de mult timp ca să-mi lipseşti. Acum mănâncă. Vreau să termini tot ce se află pe tavă.

Ea îi dădu ascultare fără să se forţeze vreun pic, fiindcă murea de foame, şi el lua apoi tava.

— Un inspector trebuie să vină peste o oră, dar nu va apărea în mod sigur mai devreme de două ore. Ai timp să-ţi faci toaleta până mă întorc.

Dar nu făcuse nici trei paşi pe culoar când un strigăt de spaimă îl făcu să scape tava din mâini. Reveni în fugă în camera lui şi intră în baie. Sprijinită de un perete, cu faţa ascunsă în mâini şi legănându-se cu o micşare disperată, Sandy gemea.

El îi îndepărtă mâinile şi o privi.

— De ce ţipi? Ce ai?

Ea ridică spre el o privire tragică şi hohoti de plâns:

— Spuneai că sunt frumoasă, dar m-ai minţit!

Un strigăt lung urmă această declaraţie, apoi ea continuă:

— Nu mai am sprâncene! Nu mai am gene! Părul mi-a ars pe jumătate! Arăt groaznic. Şi nici nu mai am cu ce să mă îmbrac!

Din nou grozăvia dezastrului o făcu să se arunce la pieptul lui Rick, căutând consolare.

— Nu mi-a mai rămas nimic! Tot ce mi-a lăsat

bunica mea a dispărut în flăcări, mobilele pe care le întreţinea cu atâta grijă, bibelourile şi obiectele de artă pe care le păstrase pentru mine. am pierdut totul! Şi micuţul bonsai pe care l-a plantat special pentru mine. De douăzeci şi nouă de ani suferea că n-a avut ocazia să mi-l ofere şi acum a pierit în flăcări! Şi bicicletele gemenelor! Am economisit ca să le cumpărăm, de ocazie, bineînţeles şi fetele ţineau atât de mult la ele.
Copiii mei nu mai au casă! Nu mai au jucării! Nu mai au haine! Nu mai am nimic, nici măcar o rochie, şi tremur de frig!

Un hohot de râs scăpă de pe buzele lui Rick. Se temuse că i se întâmplase ceva grav lui Sandy, încât uşurarea lui se transformă în ironie. O înveli într-un prosop mare şi se aşeză pe marginea căzii. Apoi o luă pe genunchi.

— Eşti încântătoare, eşti frumaosă ca o floare, îmi aparţii şi te iubesc ca un nebun. Nu mai plânge, scumpa mea. Tu şi copiii tăi aveţi o casă şi tu ştii asta.

Şterse cu degetul ultimele lacrimi care se mai rostogoleau pe obrajii ei şi o sărută pe vârful nasului. Apoi o puse jos şi o întrebă cu severitate:

— . dacă nu cumva te-ai gândit să locuieşti cu

mine doar după căsătorie?

— Oh. Nu. Dar ceremonia nu va avea loc imediat.

— Cum asta? Dar în cât timp doreşti să aibă loc? Nu peste mult timp, sper?

— Nu. dar. Trebuie să aşteptăm întoarcerea gemenelor, nu-i aşa? Şi Roger, cu el ai vorbit?

El dădu din cap, întrebându-se de ce acest subiect părea s-o îngrijoreze atât de mult. Sandy continuă:

— Ei bine, trebuie să le spunem şi copiilor noştri. Când gemenele se vor întoarce.

Se schimbă la faţă şi trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni din nou în plâns.

— ... Cum o să le spun că nu le-a mai rămas nimic? Mai ales dacă n-o să reuşesc să dovedesc societăţii de asigurare că a fost un scurtcircuit.

— Va fi o luptă dură, bineînţeles, dar voi fi alături de tine şi nu uita că ai reuşit să salvezi preţioasele poliţe de asigurare. Tot ce ai pierdut îţi va fi înapoiat.

Cum caseta „cu comori” se afla tot pe masa de toaletă, el o deschise ca să scoată poliţa care va avea darul s-o liniştească pe Sandy. Dar după ce scotoci prin ea, trăsăturile lui se înăspriră şi rosti cu o voce

metalică:

— Asta numeai tu acte de asigurare? Astea sunt preţioasele documente pentru care ţi-ai riscat viaţa?

Aruncă pe jos o pereche de papuci bărbăteşti din pâslă roşie şi scotoci din nou prin cutie. în urma papucilor, zburară pe gresie diverse hârtii, fotografii, carnete.

— Şi asta? Ţineai atât de mult la ea încât te-ai întors într-o cameră cuprinsă de flăcări? Pentru obiectele de toaletă care au aparţinut unui bărbat, în prezent mort?

Scoase o trusă de toaletă care-şi luă la rândul ei zborul. Obiectul atinse umărul lui Sandy, făcu să alunece prosopul în care era înfăşurată şi căzu pe jos. Din casetă, Rick mai scoase o cutie de carton care conţinea o spumă de ras, un after-shave şi o apă de colonie bărbătească. Ochii lui scânteiau de mânie şi gura nu mai era decât o linie pe chipul ce devenise cenuşiu. Respira sacadat, apoi explodă:

— Să te ia naiba! Asta e poliţa ta de asigurare? Aici sunt o grămadă de lucruri inutile! Tu ţii la ele mai mult decât la orice pe lume, fără îndoială, dar eu n-am ce face cu ele! Ai fi putut foarte bine să le laşi pradă flăcărilor. Şi papucii ăştia! Ca şi cum ai fi avut nevoie de ei în casa mea! Sau au rol de talisman?

Totul este ridicol! Femeia pe care o voiam de soţie trebuie să respecte o scară corectă a valorilor, să ştie ce e şi ce nu e important, dar tu nu corespunzi acestui model! Ia-ţi preţioasa ta cutie şi. Unde te duci?

Reuşi s-o prindă şi s-o lipească de perete.

— Eşti dezbrăcată!

— Fiindcă nu mi-a mai rămas nimic! strigă ea. Lasă-mă să plec. Fiindcă plec. N-o să mai rămân nici un minut să ascult toate ororile astea care-ţi ies din gură. Am suportat destul cu Alex timp de cinci ani şi nu ţin să mai am o asemenea experienţă cu cineva, indiferent cine ar fi el. Nu, niciodată! Şi acum, lasă-mă în pace! Prefer să mor decât să mai petrec un singur minut în casa ta.

— Şi totuşi eşti obligată s-o faci. N-o să te las să pleci aşa.

Mâinile bărbatului o strângeau cu putere, împiedicând-o să plece.

—Nu eşti capabilă în acest moment să iei o hotărâre, indiferent care ar fi aceasta, adăugă el furios. Deci o să mă asculţi!

Sandy ştiu atunci ce înseamnă să vezi roşu în faţa ochilor. Avu impresia că o pânză roşie îi joacă prin faţa ochilor, ca la tauri, şi-l înfruntă pe Rick. Ochii ei

aruncau fulgere.

— Să te ascult! Indrăzneşti să-mi spui mie asta? Iţi închipui fără îndoială că, dacă m-am culcat cu tine, ai nişte drepturi asupra mea? Ai descoperit că nu sunt femeia care-ţi trebuie şi-ţi convine? Asta e? Ei bine, permite-mi să-ţi răspund că eşti exact genul de bărbat de care mă tem cel mai mult! Adevăratul mascul arogant, sigur pe el, autoritar, tiranic şi brutal!

Işi termină peroraţia cu un strigăt mânios şi strânse din maxilare cu atâta putere încât îi scrâşniră dinţii.

— Numai o brută poate face să tacă o ţaţă ca tine!

După această insultă, Rick ieşi trântind uşa de la baie cu atâta violenţă încât o oglindă căzu de la locul ei şi se sparse pe gresie.

Tremurând de furie, Sandy rămase locului şi nu reveni la realitate decât când se auzi strigată din spatele uşii. Doamna Long o întreba dacă poate să intre. Aceasta îi întinse două pachete mari şi dispăru fără să scoată nici un cuvânt.

Cu multă precauţie, ca şi cum pachetele respective conţineau şerpi, Sandy desfăcu sforile cu care erau legate. Dar conţinutul nu prezenta nici un

pericol.

Erau nişte desuuri din dantelă, roz şi bleu. Pe urmă un taior de bumbac împreună cu două bluze asortate, sandale şi pantofi cu toc, blugi, o trusă de machiaj. Rick nu uitase nimic.

Mai ales cămaşa de noapte, din satin cu o broderie bogată, o încântă. Sandy privea gânditoare această toaletă somptuoasă în ciuda aparenţei sale simplităţi, întrebându-se dacă. Apoi se smulse din visare şi se repezi să facă un duş. Se frecă pe tot corpul, cu un fel de furie.

După ce se şterse, încercă hainele şi fu uimită că i se potriveau perfect. îşi aminti atunci de mâinile care o atinseseră. Rick îi cunoştea perfect dimensiunile, rotunjimile. Blugii i se mulau perfect pe coapse, nefiind totuşi exagerat de strâmţi ca s-o jeneze. Un tricou roşu dădea o notă veselă ţinutei ei; deşi se fardă cu atenţie, nu reuşi să-şi mascheze cuta amară a gurii.

Luă peria nouă de păr, dar, după ce şi-o trecu de câteva ori prin păr, o puse pe măsuţa din baie. Lacrimile îi umpluseră ochii şi o împiedicau să continue. Unde era părul ei splendid de care era atât de mândră?

Vrând să-şi facă puţin curaj, Sandy încercă să-şi

dea cu rimel pe gene. Dar şi acestea erau aproape distruse! Cu un oftat din adâncul pieptului, aranjă toate lucrurile într-o cutie şi fugi din casă în vârful picioarelor. Se întorcea la ea, dar unde mai era casa ei acum?

Niciodată Sandy nu mai simţise cu atâta putere sentimentul de singurătate.

Capitolul 8

Stând pe pajişte, cu ochii fixaţi spre răţuştele de pe iaz pe care nici nu le vedea măcar, Sandy nu reuşea să scape de gândurile ei negre. Paşii lui Rick răsunară pe pietriş şi el se postă în curând în faţa ei. Purta un tricou albastru, sandale de piele, şi-şi băgase mâinile în buzunarele şortului alb. Amândoi se priviră în tăcere. In cele din urmă, Sandy şopti:

— M-am purtat ca o proastă.

— Nu, protestă el cu vioiciune. Eu am greşit.

Se aşeză lângă ea.

— Te-am rănit, Sandy, şi asta în momentul când erai foarte vulnerabilă. Totuşi. mă mai iubeşti?

Era o constatare? O întrebare?

— Bineînţeles că te mai iubesc, îi mărturisi ea fără nici un chef.

Mişcările graţioase ale răţuştelor le captară atenţia câteva clipe. Apoi, fu de ajuns ca una să se înalţe în zbor, că toate celelalte o urmară.

— Rick?

— Da?

— îţi aminteşti de bileţelul pe care mi l-ai trimis pe cursul apei?

— Da.

— Ei bine. Din cauza lui m-am întors să iau

caseta, când casa era în flăcări. Era singura scrisoare de dragoste pe care o primisem vreodată şi nu voiam s-o pierd. Nici pe ea, nici amintirile de la alte persoane dragi mie.

Din nou tăcere. dar încărcată de o altă semnificaţie.

— Ce au decis asigurările? o întrebă el.

— Nimic absolut. Cu ce au de gând să-mi dea, abia o să-mi ajungă să-mi construiesc. un coteţ.

Izbucniră în râs şi amândoi începură din nou să privească răţuştele. Rick îi luă mâna şi începu să-i îndoaie degetele unul câte unul cu o atenţie deosebită. Sandy ar fi preferat s-o ia în braţe, ceea ce i-ar fi permis să izbucnească în lacrimi, uitându-şi mândria.

— Ce hotărât? o întrebă Rick.

— Pentru moment?

— Da. Ce vrei să faci?

Sandy râse cu amărăciune, un râs care-i zgârie urechile, înainte de a declara:

— O să-mi perii părul.

In faţa ochilor speriaţi care o priveau, Sandy nu avu altă soluţie decât să-şi tragă mâna şi să se ridice.

— Nu pot să mă gândesc la nimic constructiv,

spuse ea ca să se justifice.

Se ridică şi el în picioare, atât de aproape de ea încât tânăra femeie îi simţi căldura corpului. Grija pe care o citi în ochii lui nu era decât reflectarea propriilor ei griji. Fără să se gândească, îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— In curând o să mă simt mai bine, adăugă ea cu o voce posomorâtă.

Luându-i mâinile pe care le lipi de pieptul lui, privind-o drept în ochi, el îşi deschise inima:

— N-am avut decât o mică ceartă, Sandy, şi nimic altceva. Nu pot să cred că ai intenţia să tai toate punţile dintre noi pentru simplul motiv că m-am înfuriat prosteşte. Intr-o căsătorie, acest gen de certuri intervin în mod frecvent şi nimeni nu le ia în seamă. Trebuie mult mai mult ca să desparţi doi oameni.

— Pentru mine este sfârşitul. Iţi aminteşti cuvintele pe care le-ai folosit? Strigai: „O să mă asculţi!” Asta nu, nu! Ţie ţi se pare normal să-mi dictezi comportarea, să-mi dirijezi viaţa după cum crezi tu că e bine, Rick. Acest gen de mariaj l-am cunoscut şi mama mea şi eu. Bărbatul vorbeşte şi femeii nu-i rămâne decât să se supună, să meargă în vârful picioarelor şi să-i facă toate chefurile. Pentru

mine, asta a însemnat infernul.
Mi-a trebuit mult timp să-mi recapăt libertatea. După cum ştii, am două fete de crescut şi vreau ca ele să crească în linişte. Credeam că eşti altfel, că mă respecţi. îmi închipuiam că nici nu ţi-ar trece vreodată prin gând să mă obligi să mă înclin în faţa voinţei tale.

—Ascultă! N-am intenţia să-ţi dictez comportamentul. Ceea ce am spus, e că.

— Da? Ce?

El ezită să continue şi preferă să se strâmbe la amintirea cuvintelor care-i scăpaseră de pe buze.

— Faci parte din acea categorie de bărbaţi, reluă ea, care consideră că, după ce au făcut dragoste cu o femeie, au toate drepturile asupra ei. Te crezi un cuceritor, un mare învingător.

Cu o mutră posomorâtă, Rick oftă.

—Nu poţi să susţii contrariul, îi mai reproşă ea. Crezi că-ţi aparţin.

— Cum aş putea nega că, timp de o clipă, am crezut că sunt mai capabil decât tine să iau o decizie? La naiba! Tu eşti femeia pe care o iubesc, dar imprundenţa ta m-a făcut să-mi pierd capul. Era gata să te strâng de gât, să ştii. E o prostie!

— Da, o prostie. Deci înţelegi de ce lucrurile s-au

schimbat între noi. Nu numai din cauza ta, Rick. Dar eu mă cunosc. Ar fi o greşeală să mă căsătoresc, cu tine sau cu orice alt bărbat care ar încerca să mă domine.

El scutură furios din cap, replicând:

— Nu, nu sunt de aceeaşi părere. Sunt singurul cu care te poţi mărita, fiindcă sunt exact ceea ce-ţi trebuie.

Lui Sandy îi veni să râdă. Dar sărutarea pătimaşă care urmă îi tăie cheful de râs. Cu o mână, Sandy încercă fără convingere să împingă pieptul acela bărbătesc care se lipise de sânii ei, dar celalată mână se aşeză parcă de la sine putere pe spatele lui Rick ca să-l apropie şi mai mult de ea. Trupul lui robust care clocotea de dorinţă o tulbură nespus. Mirosul lui bărbătesc o liniştea. „Doar un minut, îşi spuse ea. Doar un minuţel. îl iubesc atât de mult şi am nevoie de el.”

Se cuibări la pieptul lui, apoi îşi ridică timid capul.

— Refuz această ruptură, spuse el cu faţa ascunsă în părul ei. Mai dă-mi o şansă, fiindcă vreau să-ţi dovedesc că poţi avea deplină încredere în mine. Sunt de acord să nu fixăm imediat data căsătoriei noastre. O să aştept. O să-ţi dai seama că

n-ai de ce te teme cu mine. Ce părere ai?

îi cuprinse faţa între palmele lui puternice şi-şi cufundă privirea într-a ei. Expresia lui era atât de tandră, de înţelegătoare şi de tristă în acelaşi timp, încât ea simţi că i se topeşte inima. El aştepta cu o nelinişte vădită răspunsul ei.

Dând din cap, în timp ce simţea că-i dau lacrimile, ea îi şopti:

— Foarte bine, dar te rog nu-ţi face prea multe iluzii. Poate că n-o să reuşesc niciodată să mai cred în tine.

Pronunţând aceste cuvinte, i se făcu oarecum ruşine, fiindcă ştia că face asta nu din generozitate faţă de Rick, ci fiindcă nu putea pur şi simplu să renunţe la el.

Rick îşi scoase portofelul şi-i întinse o bancnotă.

— Scumpa mea, fiindcă nu mai ai nici un ban şi nici carnet de cecuri, permite-mi să.

—Nu, îl întrerupse ea brusc. Pot să iau din casieria „Grădinii”, până când banca îmi va elibera un alt carnet de cecuri.

O clipă se gândi să-i ceară factura pentru lucrurile de îmbrăcăminte pe care i le cumpărase de dimineaţă, dar renunţă fiindcă îşi dădea seama că ar fi o pierdere de timp.

Rick păru contrariat dar se abţinu să spună ceva în legătură cu asta. Se mulţumi s-o întrebe:

— Foarte bine. Vrei să te conduc în oraş?

— N-are rost. Din cauza pasiunii pe care o are Sacripant pentru chei, m-am obişnuit să comand întotdeauna câte o dublură pentru toate.

El nu insistă şi-i zâmbi.

— Foarte bine, draga mea. Ne revedem la cină.

Două ore mai târziu, Sandy îşi parca maşina în faţa casei lui Rick. Cu o mână tremurătoare, înclină oglinda ca să-şi privească, nu fără îngrijorare, noul ei chip. îi veni greu să se recunoască.

Nişte bucle blonde, tunse scurt, îi înconjurau chipul, îndulcindu-i expresia. Sprâncenele, de fapt ce mai rămăsese din el, fuseseră pensate oblic dându-i un aer exotic, de frumuseţe fatală plină de senzualitate. Genele lungi, artificiale, făceau ca privirea să pară mai languroasă. Da, îi plăcu nemaipomenit cum arăta în oglinda retrovizoare. Puţin fard în obraji şi roşu pe buze i se păreau culmea cochetăriei. Gura ei se ţuguie, în chip de satisfacţie.

— Mă întreb de ce nu mi-a venit mai de mult ideea să port părul scurt! exclamă ea.

Dar coborând din maşină, Sandy îşi mărturisi că

ştia perfect motivul. Adunând pachetele de pe bancheta din spate, îşi aminti că tatăl ei, apoi soţul ei, îi dăduseră clar de înţeles că o adevărată femeie poartă părul lung. Alex ajunsese până la a-i interzice să şi-l taie. După divorţul lor, când un vânt de libertate ar fi îndemnat-o să se ducă la coafor, o împiedicase lipsa de bani. Trebuise să aibă loc acest incendiu ca să fie obligată să adopte această coafură a la Jeanne d'Arc. Acum se simţea liberă, tânără şi teribil de dinamică.

Doamna Long îi deschise uşa şi Rick îşi făcu imediat apariţia în spatele ei. O privi cu gura căscată. Apoi o luă de mână şi o trase în casă.

— Doamnă Long, exclamă el, posedăm o adevărată comoară! In consecinţă, comandaţi la o companie de asigurări un seif pe care să-l instalăm în pivniţă.

—Nu avem pivniţă, tăticule, remarcă Roger ieşind din bucătărie.

— O să săpăm una.

— Sandy, eşti foarte frumoasă, spuse Roger ignorându-l pe tatăl său. Camera ta se află lângă a mea. Cea a lui Pam şi Jenny se găseşte de cealaltă parte a holului. Vrei să ţi le arăt?

Desprinzându-şi cu greu privirea de pe chipul

extaziat al lui Rick, ea îl luă de mână pe băieţel.

— Bineînţeles, îi răspunse ea.

Mânuţa lui Roger o cuprinse cu încredere pe a ei şi amândoi urcară scara.

Camera ei era situată pe colţ şi o fereastră dădea spre peluza udată de cascadă. Sandy admiră perdelele din mătase verde care se unduiau în bătaia brizei, aruncând umbre mişcătoare pe covorul de culoare crem. Cuvertura patului era din acelaşi material cu perdelele. O singură cameră de baie deservea camera ei şi pe a lui Roger. Totul dovedea o bunăstare pe care ea şi fetele ei n-o cunsocuseră niciodată. Un fior de teamă îi strânse inima: fetele ei n-o să se obişnuiască oare să trăiască într-un confort la care vor trebui mai apoi să renunţe? O vor ierta pentru faptul că le-a făcut să cunoască un asemenea lux?

Nu, ajunse ea la concluzia asta urmându-l pe Roger. Nu, niciodată fetele ei nu-i vor reproşa acest aranjament, de fapt provizoriu. Amândouă erau fete bune şi nu dădeau prea mare importanţă bogăţiei. Pentru moment, cel puţin.

După cină, Sandy o felicită pe doamna Long.

— Totul a fost delicios. Mă duc să spăl vasele.

— Categoric nu, replică doamna Long cu

autoritate. Aşezaţi-vă pe terasă şi eu o să vă aduc cafeaua. Nu, nu mă contraziceţi, doamnă Filmore. Aţi muncit destul pe ziua de astăzi, ca să aveţi dreptul la puţină odihnă.

Sandy nu se lăsă rugată de două ori. Se instală în leagăn, alături de gazda ei.

— Cred, remarcă ea, că doamna Long nu-şi dă seama că eu n-am avut niciodată o bucătăreasă sau o menajeră la mine acasă. Nu că m-aş plânge din cauza asta, e o simplă constatare. In plus, acum nu mai am nici casă. Bine că n-a ars după ce am dat cu aspiratorul sau am făcut conserve pentru iarnă. Totuşi, regret pulpele de pui pe care le aveam în congelator. E o prostie, nu-i aşa?

— Sandy, spuse Rick care nu se lăsase înşelat de aparenta ei bună dispoziţie, dacă ai şti cât de rău îmi pare pentru nenorocirea care ţi s-a întâmplat.

Suspinând, Sandy îşi sprijini capul de umărul lui Rick.

— Totul s-a întâmplat din vina mea. Ar fi trebuit să-mi verific poliţa de asigurare. Dar, dacă aş fi semnat pentru o despăgubire mare în caz de calamitate, nu mi-ar mai fi rămas aproape deloc bani. Aşa că, nici eu nu ştiu cum ar fi fost mai bine. Dar cu ce voi primi acum, am destul pentru a vă

oferi la toţi o cină bună la restaurant!

Rick îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse cu drag.

— Nu uit că ţi-am promis că n-o să te grăbesc cu nimic. îmi ţin cuvântul, dar îţi propun încă o dată să te măriţi mai repede cu mine, lucru care ţi-ar permite să treci mai uşor peste această perioadă dificilă. Cum ţi-aş putea ascunde că mă simt rănit că nu vrei să-mi accepţi ajutorul, acum când te lupţi mai mult ca oricând cu greutăţile?

Pentru a reflecta mai bine la răspunsul pe care urma să i-l dea, Sandy se desprinse din îmbrăţişarea lui, îşi luă ceaşca şi o duse la buze.

— De fapt, remarcă ea, îmi propui căsătoria pentru a mă ajuta să-mi rezolv problemele financiare.

— Vreu să mă însor cu tine dintr-o mie de motive.

Fu rândul lui Sandy să devină gravă.

— încearcă să mă înţelegi! E posibil să nu reuşesc niciodată să scap de datorii. Cu tot ce datorez familiei Filmore, plus ipoteca pe care voi fi obligată s-o pun pe „Grădină” pentru a-mi reconstrui casa.

— De ce s-o reconstruieşti? Gemenele şi cu tine

nu sunteţi destul de bine instalate în casa mea?

Ba da, erau bine instalate, ba chiar prea bine. Iată ce o deranja.

— Oricum va trebui să angajez un administrator pentru „Grădină”. Jack e acum prea în vârstă ca să se ocupe singur de ea. Evelyn şi familia ei vor trebui să locuiască aici, pentru că sunt moştenitorii lui Jack. Iată de ce am atâtea griji pe cap.

Dar chiar dându-i aceste explicaţii destul de confuze, Sandy ştia că în adâncul inimii dorea să aibă o casă a ei, pentru a se simţi în siguranţă. Un acoperiş deasupra capului pentru ea şi gemene, un loc pe care nimeni nu i l-ar putea contesta, un adăpost împotriva loviturilor sorţii, la nevoie.

Ii surâse cu stângăcie şi adăugă pe un ton voit nepăsător:

— Un miracol este întotdeauna posibil! Pot să visez că voi obţine un contract pentru nişte terenuri de golf, sau ceva asemănător.

El ridică din sprâncene.

— Ai mai amenajat aşa ceva?

— Niciodată. De aceea vorbeam de un miracol!

Cu un gest afectuos, el îi ciufuli părul şi mormăi:

— Numai uitându-mă cât te-a schimbat această coafură nouă, şi cred că totul este posibil.

In mai puţin de o oră, un adevărat miracol se producea.

Prezentând la emisiunea de ştiri un reportaj asupra incendiului, televiziunea locală provocă un elan neaşteptat de solidaritate. La buletinul de la ora şase, imaginile tragice îi emoţionară pe spectatori. De la emoţie trecură la acţiune şi
Sandy crezu că visează cu ochii deschişi: stând în faţa garajului, văzu defilând camioane şi vehicule de toate felurile din care fu descărcată o cantitate incredibilă de ajutoare.

Se strânseră obiecte de toate felurile ca: animale de pluş, jucării din lemn, cărţi, îmbrăcăminte, ţesături, discuri, farfurii şi cratiţe. Mai era şi o canapea aproape nouă, cu fotolii asortate, un balansoar şi un televizor, două pături de copil. cearşafuri şi cuverturi, conserve şi perne, şi chiar un sac cu cartofi şi. o maşină de cusut. Nişte oameni veseli şi prietenoşi invadaseră aleea şi se strecurau printre maşini şi lucruri.

Sandy le strânse mâinile, şopti nişte mulţumiri emoţionate şi privi uluită cutia de carton care se umplea rapid cu dolari. Simţind un nod în gât, abia se stăpâni să nu izbucnească în plâns când un bătrân îi strecură în mână o bancnotă de douăzeci de dolari

şi, pe lângă ea, o oglindă ovală cu marginea aurită.

— Bunica ta era un membru foarte respectat al comunităţii noatre şi sunt fericit să fac un serviciu unei persoane din familia ei.

Când procesiunea se termină, doamna Long interveni cu autoritatea ei obişnuită:

— Trebuie să vă culcaţi, doamnă Filmore. Aţi avut o zi lungă şi obositoare. O să vă servesc cu un pahar cu lapte cald la pat.

La lichidul fierbite, adăugă câteva picături de coniac. Sandy îl bău cu înghiţituri mari şi se simţi imediat mai bine. Adormi repede, dar somnul dură puţin. Se trezi strigând şi-şi încordă auzul, aşteptând să audă trosnetul focului. Liniştea o calmă, dar se ridică totuşi din pat şi adulmecă aerul ca să verifice dacă nu venea de undeva miros de ars. Apoi deschise uşa camerei lui Roger ca să vadă dacă băieţelul avea nevoie de ceva.

Roger dormea adânc, cu obrăjorii roşii şi transpiraţi, cu părul lipit de ceafă din cauza sudorii. Degetul băgat în gură nu-l împiedica să surâdă prin somn şi, fără să se trezească, mormăi de plăcere când îi simţi mâna pe frunte. Sandy se îndepărtă. Nu voia să-l trezească pe copil, fiind fericită de acest contact cu o altă fiinţă omenească.

Aşa o găsi Rick şi o conduse de mână pe hol. O lumină slabă se filtra printe perdele. Se simţi tulburat de trupul ei zvelt care se întrezărea prin cămaşa de noapte din saten. Vru s-o strângă la piept, să-i atingă pielea, să-i simtă mirosul. Dorinţa îi accleră respiraţia. Sandy îşi dădu seama din prima secundă şi-şi lipi mâna de inima lui.

Coborâră scara şi intrară în dormitorul lui Rick, de la parter. Ca într-un vis, Sandy deschise la piept halatul lui Rick şi-l făcu să alunece peste umerii robuşti. Părul creţ de pe pieptul lui i se prinse de cămaşa de noapte şi, când şi-o scoase, sânii i se întăriră de dorinţă.

— Fă dragoste cu mine. îl rugă ea.

El o lungi pe pat şi o iubi cu atâta voluptate încât Sandy căzu într-o stare de semiconştienţă. Nu se mai trezi până dimineaţa. Se sculă repede şi se întoarse în camera ei. Rick continua să doarmă, cu mâinile sub ceafă. Apoi se trezi şi, când n-o găsi alături de el, se întrebă cât timp vor mai fi nevoiţi să se iubească pe ascuns. Nu, decise el, această situaţie nu mai putea să continue aşa.

*
* *

Dacă avalanşa de cadouri venite din toate părţile îi surprinsese, ceea ce se întâmplă în zilele

următoare fu de-a dreptul stupefiant. O echipă îşi făcu apariţia pe neaşteptate şi dărâmă ce mai rămăsese în picioare din casă, apoi un şir de camioane veniră să descarce tot materialul necesar pentru ridicarea unei noi locuinţe. Sandy vru să intevină, dar fu înlăturată cu fermitate, sub pretextul că lucrările erau deja plătite de donatori anonimi.

La urma urmei, asta îi convenea, fiindcă banca refuza să-i acorde un împrumut, chiar dacă ipoteca „Grădina”.

Când se întoarseră gemenele, fotografia lor apărută în jurnalul de dimineaţă provocă un nou elan de generozitate din partea cititorilor. Imbrăcăminte, cărţi şi jucării fură îngrămădite într-un spaţiu provizoriu. Şi fără îndoială, ca urmare a acestei publicităţi din presă, urmară şi o serie de oferte pentru contracte. Chiar dacă ele veneau acum din milă, şi nu-i ofereau decât un moment pasager de respiro, Sandy nu se simţi descurajată. Se ştia capabilă să realizeze minuni în aranjamentul grădinilor. Aşa că acceptă toate propunerile.

într-o duminică după-amiază, ieşind din garaj spuse:

— Va trebui să mă mut în noua mea locuinţă.

— Ce idee, replică Rick, nici măcar nu e

terminată! Pereţii despărţitori nici n-au fost puşi şi n-ai face decât să-i deranjezi pe meseriaşi. în plus, ar cam fi timpul să-i anunţăm pe copii că ne căsătorim.

— Nu uita de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, că n-o să mă grăbeşti.

— Dar ai intenţia să te măriţi cu mine, nu-i aşa?

— Eu. nu ştiu. în sfârşit, da, o să mă mărit cu tine, dar nu imediat.

— Fetele tale s-au întors de două săptămâni şi ai zis că o să le spui despre asta imediat ce se întorc.

— Da, dar. mai lasă-mi timp, Rick.

— Sandy, mai devreme sau mai târziu, tot o să ne căsătorim.

Intrară în casă şi Rick profită de umbra propice dintr-un colţ al holului ca s-o sărute.

— Atenţie! şopti ea.

Jenny intră, urmată de Pam, de care se ţinea scai Roger, ca de obicei.

— Ne scăldăm, mămico?

— Două minute doar, interveni Rick. Trebuie ca mama voastră să se schimbe.

— Să mă schimb în ce? Nu m-am gândit să-mi cumpăr un costum de baie şi dacă, din întâmplare, se găseşte vreunul printre lucrurile primite, va trebui să aşteptăm Crăciunul până să dau de el.

— Du-te să te uiţi pe patul tău, spuse Rick schimbând o privire plină de subînţelesuri cu Jenny.

— Doamne! Ce-aţi mai pus la cale? Dar vă previn: dacă e ceva indecent, nu-l pun pe mine.

— Mămico, vei fi supermulţumită. Nu-i aşa, Pam?

Pam îşi muşcă buzele, îşi examină încălţămintea, apoi îşi ridică ochii jenată.

— Sunt culorile tale preferate.

— Dacă îţi închipui că m-ai liniştit cu asta!

Sandy fugi la etaj.

— Oh. Doamne!

Strigătul îi scăpă de pe buze când zări acel minuscul lucru care era un bikini. Negru cu dunguliţe turcoaz, nu cântărea probabil mai mult decât un fulg.

Sandy îl îmbrăcă şi se privi în oglindă.

Că era indecent, nu mai încăpea nici o îndoială! în loc să-i ascundă, îi scotea în evidenţă anatomia. Roşie ca focul la faţă, privi silueta pe care n-o mai cunoştea. Apoi, cu o mână în şold, cu bărbia ridicată, făcu o piruetă, cu o satisfacţie parcă puţin vinovată. în cele din urmă, Sandy puse halatul de baie peste ţinuta asta sexy şi coborî scara în fugă. Rick şi cei trei copii se urcaseră deja în maşină.

— Ei. îţi place? o întrebă el demarând.

— Oh! Da.

îi răspunsese cu dezinvoltură, dar se simţea extrem de surescitată. Abia aştepta să vadă reacţia lui Rick când o va vedea în bikini. Niciodată nu avusese un asemenea costum de baie şi fără îndoială că nici nu-l va mai pune vreodată. De ce? Fiindcă atunci când Rick va descoperi spectacolul pe care-l oferea în această ţinută indecentă, o va trimite val-vârtej acasă.

Ajunsă la piscină, tânăra pândi pe ascuns reacţia acestui judecător sever, dar Rick se mulţumi să-i urmărească mişcările cu un ochi leneş. După ce-şi scoase halatul, cu pleoapele pe jumătate închise, el îi lansă un demoralizant „îţi vine bine", înainte de a sări în apă împreună cu copiii.

Deprimată de lipsa lui de interes, Sandy întinse o cuvertură la poalele unui arbore şi se întinse să se bronzeze puţin. Ca s-o scoată din moleşeală, Rick trebui s-o stropească de câteva ori cu apă rece. Ea se ridică în capul oaselor şi Rick se aşeză în spatele ei, ca să se poată sprijini de el. Cu degetul arătător începu s-o mângâie pe spate. Sandy închise ochii de plăcere.

—Ce-ai zice de o declaraţie? îi spuse el pe un ton

indiferent. Când te privesc, am chef să te închid în seiful meu.

—Aha, râse ea. Deci îţi place cum arăt în bikini? Am crezut că ai rămas insensibil la strip-tease-ul meu.

— Am preferat să-mi maschez reacţia aruncându-mă în apă. Sunteţi satisfăcută, doamnă Filmore?

— Incântată chiar.

— Bun, atunci pot să-ţi spun că sunt bucuros văzându-te în acest flecuşteţ. Am mai luat şi un costum întreg, care se află în sertarul comodei tale, pentru cazul că ai fi scos nişte urlete de indignare văzându-l.

— Câtă duplicitate!

Cu pleoapele lăsate, Sandy se bucura de calda mângâiere a soarelui şi a mâinilor lui Rick.

— Mă temeam să nu mă găseşti prea provocatoare.

— Scumpo, am încredere în tine. Sunt mândru de tine şi de impresia pe care o faci. Aş vrea să-ţi dai bine seama că eu nu sunt Alex. De ce te aştepţi întotdeauna să reacţionez la fel ca el?

In lipsă de răspuns, el abandonă subiectul şi-şi lăsă mâinile să rătăcească pe corpul lui Sandy. La un

moment dat, simţind o atingere neaşteptată pe umăr, Sandy deschise ochii.

— Ce faci?

— îi fac curte frumoasei mele, ca un îndrăgostit ce sunt.

— Oh! Dar n-ai dreptul.

— N-am dreptul să-ţi fac curte?

— N-ai dreptul să culegi flori într-un parc public.

— Margaretele nu sunt flori puse de grădinari, replică el. Ele cresc singure. Şi acum nu te mai fâţâi, fiindcă îţi cade coroniţa de pe cap.

Se ridică în genunchi ca s-o admire din faţă.

— Arăţi minunat. Parcă eşti o nimfă din pădure care se oglindeşte în unda curată a unui izvor.

Sandy nu se putu împiedica să izbucnească în râs.

— Dacă m-aş privi în apele unui izvor, mi-ar cădea imediat coroniţa de pe cap, ceea ce n-ar fi deloc rău, fiindcă dacă o să treacă vreun paznic pe aici, o să te pună să plăteşti amendă.

— Dar n-am cules nici o floare, exclamă el prefăcându-se scandalizat. Au căzut dintr-un pom ca s-o împodobească pe logodnica mea. Cine ar putea susţine contrariul?

— Cel care ştie foarte bine că margaretele nu

cresc în pom. Rick, opreşte-te!

— Ador parfumul loţiunilor solare, îi explică el culcând-o cu forţa pe cuvertură.

Pe jumătate lungit lângă ea, el îi mirosi gâtul până după ureche, ceea ce deplasă coroniţa care-i căzu pe ochi. Dar Sandy o lăsă aşa, fiindcă florile erau nişte comprese răcoritoare.

— Rick, fii atent.

— Dar copiii nu se uită la noi, şi ce importanţă ar avea dacă ar face-o? Chiar ieri, Jenny m-a întrebat dacă am fixat data căsătoriei. Crezi că-i poţi duce de nas? Ştiu foarte bine că ne iubim.

Ea îi aruncă o privire aspră printre gene, înainte de a-i răspunde:

— Ii zic eu vreo două lui Jenny.

— Nu te băga. Vorbesc eu cu ea.

In timp ce vorbea, degetul lui se aventura din ce în ce mai jos pe corpul ei cald. Sandy simţi din nou că se înfioară de plăcere.

— Şi ce-o să-i explici?

— I-am spus şi o să-i repet că nu depinde decât de tine ca nunta să aibă loc imediat.

— Ia-ţi mâna de pe mine!

Sandy vru să-i dea mâna la o parte, dar el se împotrivi.

— Spune că o să te măriţi cu mine şi te las în pace.

— Da, mămico, spune-i! In fond, e ceva enervant!

Jenny se instalase lângă mama ei care se ridică brusc. Era roşie la faţă şi destul de furioasă când îl apsotrofă pe Rick:

— E vina ta! Atitudinea ta îi enervează pe copii.

— Eu nu sunt enervată, mămico, spuse Pam.

Luă prosopul lui Roger şi i-l întinse, apoi îl luă pe al ei şi se frecă viguros.

— Nu, mie mi se pare mai degrabă nostim!

Capitolul 9

— NOSTIM?!

Acest cuvânt o scoase din fire pe Sandy.

— Nu e nimic nostim în asta! strigă ea copiilor uimiţi. Şi Rick este destul de mare ca să ştie cum trebuie să se poarte.

— Şi tu nu ştii, Sandy? interveni vocea nevinovată a lui Roger. Câţi ani ai?

Intervenţia băieţelului îl făcu să râdă pe tatăl lui.

— O să împlinească acum treizeci de ani, îl informară gemenele.

— E adevărat? întrebă Rick. Şi eu de ce nu sunt la curent? Nimeni nu mi-a spus. Copii, cum o să sărbătorim evenimentul?

— Nu există nici un motiv ca să-mi sărbătoresc ziua, decise Sandy. Oricum, cade luni şi am de lucru toată ziua.

— Ce prost dispusă eşti, draga mea! Te-a bătut soarele în cap şi n-ai mâncat nimic.

Trăgând la umbră cuvertura, cu Sandy cu tot, Rick deschise coşul de picnic şi întrebă:

— Cui îi e foame?

Bineînţeles că toată lumea era flămândă şi făcu onorurile sandvişurilor, în afară de Sandy care se aşeză deoparte, cu spatele sprijinit de trunchiul

copacului. întrerupându-le brusc flecăreala, ea le spuse:

— Niciodată nu se sărbătoreşte împlinirea a treizeci de ani. Cel puţin, nu fără acordul persoanei interesate. Or, mâine am o echipă care lucrează în grădina familiei Gregerson, şi cum clienţii mei pretind ca lucrările să fie terminate rapid, trebuie să robotim de dimineaţă până seara, indiferent dacă e ziua mea.

— Familia Gregerson? se miră Rick încruntându-se. N-am auzit nicidoată vorbindu-se despre ea. Locuieşte prin apropiere?

— Nu, casa lor este situată de cealaltă parte a văii.

Simţindu-se vinovată din cauza privirilor pline de reproş ale
copiilor, ea adăugă:

— îmi pare rău, dar dacă ziua mea cade într-o zi de lucru când am ceva urgent de terminat, cum stă cazul acum, n-am de ales.

— Dacă te-ai mărita cu tata, îi sugeră Roger, ai putea sta acasă toată ziua şi să mănânci prăjituri cu ciocolată cu mine şi doamna Long. Am putea să ne şi jucăm.

Sandy îi surâse cu afecţiune.

— Nu se poate, dragul meu. Chiar dacă aş fi căsătorită, aş munci în continuare. îmi iubesc munca.

— Dar, spuse copilul consternat, pe tata nu-l iubeşi?

— Bineînţeles că da, declară Sandy ridicându-se, îl iubesc mult şi pe tatăl tău, dar îmi iubesc şi munca. Şi nu vreau să amestec aceste două lucruri atât de importante pentru mine!

După aceste cuvinte se îndepărtă grăbită, neţinând seama de strigătul indignat al copiilor.

* * *

— Nu, Freddy, spuse ea nerăbdătoare, ţi-am mai spus să laşi florile astea.

Freddy făcea parte din echipa însărcinată să amenajeze parcul familiei Gregerson. Dar nu era un lucrător strălucit, departe de asta!

— Nu recunoşti orhideele sălbatice?

El clătină din cap, ceea ce avu darul s-o descurajeze pe Sandy care-i mai spuse deja de patru ori să nu se atingă de plantele respective. Cu câteva clipe mai înainte, tânărul smulsese o viţă de oregon!

— Credeam că toţi studiaţi botanica, spuse Sandy ştergându-şi faţa transpirată. Nu poţi identifica speciile de vegetaţie?

— Nu sunt decât în anul întâi, îi explică el, şi lucrurile sunt cu totul diferite când nu mai sunt în carte ci în iarbă.

—In acest caz, când ai cea mai mică îndoială, mă chemi. De acord?

Sandy se forţă să surâdă şi făcu maşinal câţiva paşi ca să se calmeze. Nu din cauza lui Freddy se simţea atât de nefericită încă de azi-dimineaţă, dar faptul că trebuia să-l supravegheze continuu o făcea să se simtă şi mai nervoasă. O chinuia foamea, avea febră musculară. şi colac peste pupăză, o tristeţe inexplicabilă o cuprinsese încă de dimineaţă.

Puţin mai târziu trimise echipa în oraş ca să mănânce şi îi rugă să-i aducă doar o sticlă de suc. Chiar dacă îi era foame, gândul la mâncare îi făcea silă.

Copiii ei o uitaseră complet. Pentru Rick, nimic de mirare, fiindcă ea îi repetase de mai multe ori că nu vrea o petrecere. Dar până acum, întotdeauna găsise cadouri pe masa din bucătărie, dimineaţa când se scula. Cu excepţia acestui an, din nefericire.

„Proasto! se certă în sinea ei. Ar trebui să te comporţi ca o femeie de treizeci de ani şi nu ca o puştoaică de douăzeci!”

Treizeci de ani! Ce scadenţă! De dimineaţă,

Sandy nu se mai gândea decât la această nefericită aniversare, această neplăcută etapă a existenţei, această pagină pe care trebuia s-o întoarcă în viaţa ei, lăsând în urmă tinereţea! Timpul când împlinise douăzeci de ani i se părea încă atât de aproape şi totuşi zece ani se scurseseră de când suflase în tortul cu lumânări! în curând, vârsta de patruzeci de ani va cădea ca o ghilotină, cu primele riduri şi fire argintii în păr, dacă nu va albi chiar de tot, cum mai văzuse ea cazuri! Jenny, intelectuala, va fi ziaristă la un ziar de mare tiraj, şi Pam, soţia unui ambasador, va avea o droaie de copii.

Nişte lacrimi întrerupseră şirul acestor gânduri fără rost. Sandy le şterse şi se puse pe treabă, curăţând un zid de piatră vechi, invadat de ciulini şi viţă sălbatică, vegetaţie care nu prezenta nici un interes pentru ea. Dar reflecţiile posomorâte n-o părăsiră. Gândurile ei se îndreptară repede spre Rick şi, încă o dată, se convinse că el nu reprezenta un episod trecător din viaţa ei. De când cu scandalul de după incendiu, el devenise bărbatul cel mai liberal şi mai conciliant din lume. O lăsa să hotărască după bunul ei plac şi să acţioneze cum dorea. Nu se plângea niciodată, sau cel puţin nu prea des.

Dacă se mărita cu el, Sandy ar fi avut un soţ bun de pus la rană, pe care s-ar fi putut sprijini şi ale cărui sfaturi ar fi fost întotdeauna excelente. Da, dar şi-ar pierde independenţa. Il voia pe Rick, avea nevoie de el, dar.

Tânăra era cufundată încă în raţionamentele ei contradictorii, când îl văzu sosind cu maşina. Trei mutrişoare vesele stăteau lipite de geamul din spate. Imediat ce se deschise portiera, copiii fugiră spre ea. După ce-şi scoase mănuşile de grădinărit, Sandy îi cuprinse pe toţi trei în braţe şi-şi întoarse capul spre Rick.

— Chiar ai crezut, o întrebă el, că o să ne luăm după tine şi o să lăsăm să treacă pe tăcute ziua ta?

—Da. am crezut că gemenele au uitat că e ziua mea. E un obicei de familie să găsim cadourile dimineaţa, pe masa din bucătărie.

— E vina mea fiindcă am vrut să fac totul după capul meu. De Crăciun cum faceţi?

— Tot aşa: ne schimbăm darurile înainte de micul dejun.

Ridicându-şi bărbia, se aştepta ca Rick să dorească să discute
despre asta, dar el se mulţumi s-o aprobe. Ce naiba! Devenise prea conciliant! Deschiderea pachetelor

îngrămădite în maşină se desfăşura într-o mare veselie, şi Sandy scoase strigătele de admiraţie la care se aştepta fiecare dintre ei.

—Şi tu? Unde este cadoul tău? întrebă Pam, întorcându-se spre Rick.

— Pam! exclamă mama ei, şocată.

Rick se mulţumi să zâmbească.

— L-am păstrat pe diseară, acasă. Acum, hai să mâncăm ceva, fiindcă mama voastră moare de foame.

în timpul picnicului organizat pe loc, pe terenul familiei Gregerson, Rick puse din nou o coroniţă de flori pe capul lui Sandy şi o fotografie din toate părţile. Apoi poză copiii şi faţa de masă plină de tot felul de bunătăţi, explicându-le că toate aceste instantanee vor avea locul lor în albumul de familie.

— Ce tort aspectuos! se extazie Sandy privindu-l.

— Noi l-am făcut, declară Jenny umflându-se în pene. Ne-a ajutat Rick. Noi am vrut să punem şi lumânări, dar Rick n-a vrut.

Privindu-l pe Rick, ea înţelese de ce el se strâmbă auzind asta. El nu-i va da nici o lumânare, atât timp cât ea nu i-o va oferi pe cea care stătea ascunsă în inima ei, cea pe care nici vântul nici ploaia n-o vor putea niciodată stinge: flacăra dragostei lor.

— Are dreptate, interveni ea. O lumânare aprinsă ziua n-are nici un rost.

— Mie o să-mi trebuiască treizeci şi şase, declară Rick, şi vă anunţ că va fi nevoie de ele pe 20 octombrie. Copii, lăsaţi-o acum în pace pe mama voastră. A avut o zi grea care nu s-a terminat încă.

— Da, tăticule, răspunse imediat Roger.

— Da, tăticule, răspunseră într-un glas şi gemenele.

Sandy tresări auzindu-le cum îl numesc „tăticule” pe cel care nu era decât un vecin pentru ele, un vecin care le adăpostise provizoriu.

— Jennifer! Pamela! Rick nu e tatăl vostru şi nu trebuie să-i spuneţi aşa. E clar?

— Dar, mămico.

Jenny izbucni în plâns în acelaşi timp cu Pam şi, dintr-un elan de solidaritate, Roger li se alătură. Se duse să se agaţe de piciorul tatălui său şi o fixă spre Sandy cu o privire furioasă.

—Am zis şi noi aşa. mormăiră fetiţele.

—Atunci să nu mai ziceţi. sper să vă amintiţi asta!

Aruncându-i o privire dezaprobatoare, Rick îşi ridică fiul în braţe şi le împinse pe gemene spre maşină. Fără să-şi mai întoarcă privirea spre Sandy,

care rămăsese încoronată cu coroniţa ei de flori, el demară în trombă.

Seara, când se întoarse acasă, mânia lui Sandy nu se stinsese încă. Fără să vrea să recunoască nici faţă de ea însăşi, tânăra femeie simţea că astfel se descarcă nervos. Fără nici o îndoială că el, adresându-se celor trei copii, o numise intenţionat „mama voastră“, atrăgând imediat drept răspuns „tăticule”. Cu viclenie, îi făcuse să intre în jocul lui.

Sandy îl găsi instalat pe terasă, ca şi cum o aştepta.

—De ce le-ai lăsat pe fetele mele să-ţi spună „tăticule”? îl atacă ea imediat.

— Nu le-am lăsat deloc, răspunse el răbdător, şi ştii prea bine că ele glumeau.

— Detest genul ăsta de glume. Asta trebuie să înceteze imediat.

Schimbând tonul, el zâmbi.

— Ai nevoie de un duş fierbinte, de un aperitiv şi de puţină odihnă.

— Te rog să nu hotărăşti tu în locul meu. Am treizeci de ani şi ştiu ce-mi trebuie.

— Foarte bine. Ce-ţi trebuie?

Atinsă de amabilitatea lui, Sandy rămase cu gura căscată, căută un răspuns potrivit, apoi pierdu teren.

—Ei bine... un duş fierbinte, un aperitiv şi o sărutare foarte lungă.

Acest program începu prin a fi realizat de la coadă; pe urmă Sandy îi mărturisi:

— Ce proastă sunt! Când mă gândesc ce drăguţi aţi fost toţi patru de ziua mea, şi eu i-am făcut pe copii să plângă! Mi-e ruşine!

— Nu te mai gândi la asta, scumpa mea! Ei au înţeles foarte bine situaţia. Le-am explicat că te simţeai foarte obosită în acel moment şi ei au dat deja uitării acest incident.

în sprijinul acestor cuvinte de îmbărbătare, el o strânse atât de puternic la piept, încât Sandy înţelese cum se va sfârşi seara.

— Rick. Aşteaptă să fac un duş.

— De ce? Miroşi a pădure. Dar, dacă ţii neapărat, du-te! în aşteptarea ta o să pregătesc o băutură.

Copiii se culcaseră deja şi Sandy îi sărută cu dragoste ca să se facă iertată pentru proasta ei dispoziţie de azi-dimineaţă. Roger avea aerul unui îngeraş, aşa că în faţa lui se simţi şi mai vinovată decât faţă de fetele ei care erau mai mari şi ştiau cum se comportă mama lor când era în toane rele.

Inviorată după duş, se îmbrăcă într-o rochie nouă

de casă şi ieşi pe terasă unde Rick îi întinse un pahar, invitând-o să se aşeze lângă el în leagăn. După ce se instală, Rick îi luă un picior pe care-l puse pe genunchiul lui şi începu să-l maseze.

— Munceşti prea mult, îi spuse el afectuos.

Evident, gândi ea, că Rick nu va reuşi niciodată să se pună în locul ei. Totuşi, încercă şi de data asta să-i împărtăşească punctul ei de vedere.

— Incearcă să mă înţelegi. Cu cât muncesc mai mult ca să realizez contractele, cu atât mai repede voi scăpa de datorii.

— Nu cumva dai prea multă importanţă acestor faimoase datorii? Familia Filmore insistă în vreun fel să le înapoiezi banii?

— Nu, bineînţeles. Dar nu sunt bogaţi şi aşteaptă de atâta timp! Au fost nevoiţi să se împrumute ca să plătească şi nişte datorii de-ale fiului lor, de care nu ştia nimeni. Aşa că nu vreau să le rămân datoare. Aş dori să le pot înapoia cât mai repede banii, dar nu văd cum.

El îi masă în tăcere glezna, apoi urcă până la genunchi.

— Trebuie să-ţi mai repet că pot prelua toate datoriile în contul meu, să le plătesc fără să-mi fac o gaură în buget, şi să întreţin confortabil o soţie şi

trei copii? Cabinetul de consultanţă, împreună cu cursurile de la universitate, aduc nişte venituri destul de substanţiale. Nu ţi-ai crea nici o obligaţie prin asta, fiindcă eu aş fi bucuros să te ajut. N-ai înţeles cât de mult te iubesc pe tine şi pe gemene?

— Bineînţeles că ne-ai putea întreţine, dar ştii cât de mult ţin să mă descurc singură.

— Foarte bine. foarte bine.

Mâinile lui urcară ceva mai sus de genunchi, apoi rămaseră nemişcate.

— Vrei acum cadoul de ziua ta?

—Bineînţeles, spuse ea mişcându-şi degetele de la picioare, care n-o mai dureau atât. Vrei să zici că n-am primit totul azi-dimineaţă?

— Nu.

El se aplecă şi culese de sub leagăn un pachet pe care Sandy nu-l zărise până în acel moment. Tânăra îi desfăcu grijulie panglicile, dădu la o parte hârtia şi ridică încet capacul unei cutii. în interiorul ei nu se găsea decât un bileţel. Ascultă de conţinutul lui şi se duse să caute sub frigider, apoi sub perna de pe unul dintre fotoliile din salon, pe urmă într-un vas din hol. De acolo trebui să urce scara, apoi să se întoarcă pe terasă, de unde se îndreptă spre trunchiul unui arbore. Rick o urma peste tot.

Pachetul se afla între rădăcinile copacului şi, când desfăcu ambalajul, Sandy rămase amuţită de surpriză şi bucurie. Un extraordinar bonsai, un stejar în miniatură de vreo treizeci de ani, apăru în toată splendoarea lui.

— Rick! Oh, Rick! Iţi mulţumesc că te-ai gândit tocmai la asta!

Strânse la inimă bonsai-ul, simţind că-i dau lacrimile.

— Dacă ai şti cât am resimţit pierderea celui care a ars! Bunica îl îngrijise cu atâta dragoste.

Se întoarseră pe terasă şi Sandy se aruncă în braţele lui Rick, admirând peste umărul lui arborele miniatural care trona în mijlocul mesei. Dar, ţinând-o de mână, el o anunţă:

— Mai e ceva.

— Nu mai am nevoie de nimic.

Rick îi arătă, agăţat de o creangă a bonsai-ului, o cutiuţă care se legăna. Inăuntrul ei, Sandy găsi trei perechi de cercei: cu diamante, cu jad şi cu opal. In timp ce-i admira, Rick şopti:

— Te rog, nu mă refuza!

Avea în mână un inel cu diamant pe care i-l puse în căuşul palmei. Ea şi-l puse pe degetul inelar, apoi rămase tăcută, prea emoţionată ca să vorbească.

Atunci Rick o strânse la piept.

—Acum, scumpa mea, cum vrei să-ţi petreci restul serii?

Cu ochii strălucitori, cu respiraţia gâfâitoare, ea reuşi să îngaime:

— Nu-mi spune că n-ai nici o idee.

După câteva ore, când el o conduse până în camera ei, Sandy se simţea atât de fericită încât nimic, îşi spuse ea, dar absolut nimic, n-ar mai putea să-i tulbure fericirea. In curând, în loc să se culce singură în camera de la primul etaj, va împărţi cu Rick camera de la parter. Era hotărâtă de data asta.

Capitolul 10

Cum de putuse fi atât de optimistă? De ce tentase soarta?! După mai multe zile de disperare, Sandy se gândi că zeii doriseră să se răzbune văzând o muritoare atât de fericită!

Şi ca răzbunare nu şi-ar fi putut închipui nimic mai rău.

Totul începuse prosteşte, în ziua când îl anunţase pe Rick că renunţa să mai semneze noi contracte şi că se va mulţumi să se bucure de viaţă alături de el şi de copii. Foarte hotărâtă, se apucase să facă ordine în vechea ei casă. Ceea ce arsese fusese deja îndepărtat, dar o mulţime de hârtii înnegrite de foc, acte diverse şi unelte deteriorate fuseseră înghesuite în garaj.

Acolo, printre obiectele nefolositoare pe care începuse să le trieze fără nici un chef, descoperi un plic deschis adresat lui R.J. Gearing. înăuntru o factură, tot pe numele lui Rick, conţinea în amănunt lucrările efectuate pentru reconstrucţia casei, însoţită de chitanţa sumei plătite de el. O sumă enormă!

Sandy simţi că lumea se prăbuşeşte în jurul ei. Hârtia îi tremura în mâini în timp ce încerca să-şi revină. Dar şocul era prea puternic. Ce prostie din

partea ei să-şi închipuie că toată populaţia din zonă se unise pentru a o ajuta să depăşească nenorocirea care se abătuse asupra ei! De fapt, Rick comandase şi plătise totul. Doar discurile, cratiţele şi lenjeria aduse în prima zi de oamenii din vecinătate fuseseră nişte daruri spontane. Şirul de camioane cu tot ce conţineau ele fuseseră trimise şi plătite de Rick!

*
* *

Rick îşi sprijini coatele de masă, citi fără să clipească chitanţa, se încruntă privind diamantul pe care Sandy îl pusese în faţa lui şi se înfurie.

— Deci din cauza asta nu mai vrei să te măriţi cu mine? Niciodată n-am auzit o prostie mai mare! De ce faci o diferenţă între darurile oferite de necunoscuţi şi cadourile oferite de mine care te iubesc? De ce vrei întotdeauna să mă pedepseşti şi să te pedepseşti totodată? Acorzi o importanţă atât de mare averii, încât te împiedică să accepţi fericirea? Răspunde-mi!

— Diferenţa între vecini şi tine este că eu mă culc cu tine şi nu cu ei. Deci darurile lor au fost gratuite, şi eu. eu nu vreau să fiu plătită ca o. ca o.

— Ca o târfă? Acesta este cuvântul pe care nu îndrăzneşti să-l pronunţi? Ti-am dat vreodată impresia că te plătesc?

— Nu, dar Alex da! exclamă ea exasperată. Alex mă trata ca pe o târfă şi chiar mai rău, şi m-am jurat că n-o să mă mai expun niciodată unei asemenea umilinţe. Nu aveai dreptul, Rick, să acţionezi fără acordul meu. Cum aş putea avea încredere într-un bărbat care mă minte? Un bărbat care ştia că n-aş fi acceptat nicidoată să cheltuiască atât de mult pentru mine. Totul s-a temrinat între noi, Rick. Ai mers prea departe.

El o urmă până la uşă. Furia făcea să-i strălucească ochii, care aruncau fulgere.

— Perfect! S-a terminat! Şi eu m-am săturat de susceptibilităţile astea bolnăvicioase care-ţi otrăvesc viaţa, deci şi pe a mea în mod indirect. Sper că într-o zi vei putea să le depăşeşti. Dacă nu, îţi vei termina viaţa foarte trist şi complet singură.

Şi trânti uşa în urma ei. Cu un aer semeţ, Sandy o luă pe cărarea care ducea spre noua ei locuinţă care nu era încă terminată. Ştia că va trebui să mute toate cutiile şi lăzile încă nedeschise ca să aibă unde locui, dar. asta era! Copiii se vor obişnui din nou cu o viaţă mai puţin confortabilă decât în casa lui Rick.

Rick o ajunse din urmă în momentul când trecea prin portiţa dintre cele două proprietăţi, şi strigă după ea.

— Şi nu uita să-l iei şi pe prostul ăla de corb care nu mai ştie pe unde să se mai cocoaţe!

* * *

Sacripant nu avusese niciodată un domiciliu fix. Totuşi, fiindcă se părea că apreciază foarte mult compania doamnei Long, după ruptura dintre Rick şi Sandy, făcea mereu naveta între cele două case. La fel şi gemenele. Se duceau la Rick sub pretextul că vor să se joace cu Roger, şi acesta nu lăsa să treacă nici măcar o zi fără să le viziteze la ele acasă. Totuşi Sandy nu se simţie niciodată atât de singură.

Trecu o spătămână, apoi a doua. Noapte de noapte avea coşmaruri şi se trezea din somn tresărind şi leoarcă de transpiraţie. Dimineaţa, Sandy se scula obosită, le conducea pe gemene la şcoală, apoi îşi începea munca. Dar comenzile se răriseră, fiindcă se apropia luna septembrie.

La aniversarea gemenelor, Roger apăru cu două cadouri.

— Cine e puştiul? se miră o invitată.

— E aproape fratele nostru, replică Pam.

Sandy simţi că i se taie respiraţia. In seara aceea, stând singură în camera ei, extrem de nefericită, decise că nu mai putea suporta această situaţie. Totuşi, mai trecură trei zile până când, profitând de

o seară când gemenele lipseau fiind invitate la o prietenă a lor, se hotărî să-i telefoneze lui Rick.

— Să mă vezi? se miră el cu o voce rece. De ce?

— Pentru că. pentru că-mi lipseşti.

Sandy strângea atât de tare receptorul în mână, încât încheieturile i se albiră, dar asta n-o ajută cu nimic. Ingăimă cu greu:

— Vreau să-ţi spun. că am fost o proastă. şi că tu n-ai procedat aşa decât fiindcă mă iubeai.

— Da.

Acest cuvânt, foarte sec, îi produse un şoc. Rick încetase s-o mai iubească? Incepu să tremure.

— Rick, n-ai putea veni până la mine în seara asta? Sau preferi să vin eu la tine?

—Doamna Long e plecată şi nu pot să-l las singur pe Roger. Iar tu trebuie să rămâi acasă din cauza fetelor tale. Deci e imposibil.

Auzindu-l, s-ar fi zis că nu regreta deloc. Dacă ar fi putut să-i vadă faţa, să-i atingă mâna!

— Gemenele îşi petrec noaptea la o prietenă. aşa că aş putea veni la tine.

Tăcerea care urmă i se păru interminabilă. Simţi că i s-a uscat gâtul.

— Rick?

Ştia că el se află la celălalt capăt al firului, fiindcă

îi auzea respiraţia. Disperarea ei câştigă puţin câte puţin teren.

— Nu, spuse el încet, nu veni!

— Eu. eu vreau să mă mărit cu tine!

Din nou acel chin al tăcerii, apoi o voce politicoasă:

— Adevărat? Şi cât timp, mă rog? Vreau să zic cât timp îţi va trebui ca să te răzgândeşti din nou. înainte ca vreun cuvânt de-al meu să te facă să-mi întorci din nou spatele? Iţi închipui că eu sunt tipul de bărbat care să-ţi suporte toate capriciile?

— Doamne, Rick, te rog să mai încercăm măcar o dată. Să plecăm de la zero! N-o să mai greşesc niciodată. Ai încredere în mine.

— Draga mea, este prea târziu.

Totuşi, vocea lui era înăbuşită de emoţie. Mai exista oare vreo luminiţă de speranţă?

— N-ai avut niciodată încredere în mine, Sandy, şi n-ai vrut niciodată să-mi asculţi părerea, continuă el. Eu îmi doresc o soţie în ochii căreia să contez, care să-mi accepte sfaturile şi cadourile, fără să-i treacă prin minte că o cumpăr. Atâta timp cât o să refuzi să te bizui pe mine, prefer să nu ne luăm nici un angajament unul faţă de celălalt.

— Dar cum ţi-aş putea dovedi că m-am

schimbat?

— Nu ştiu, Sandy, chiar că nu ştiu. Noapte bună, draga mea.

Tânăra rămase mult timp aşezată pe pat, spărgându-şi capul să găsească o soluţie pentru a reaprinde flacăra care să ardă în noapte pentru ei doi!

—Mămico, nu termini de mâncat ce ai în farfurie? o întrebă Pam.

Sandy luă o lingură de cereale şi se căzni să le înghită.

— Las-o în pace pe mama, interveni Jenny. Vezi bine că face pe moarta.

— Doamne! Cine te-a învăţat o expresie atât de vulgară?

— Invăţătorul, la şcoală. Ne-a citit povestea câinelui care nu mai voia să mănânce nimic fiindcă fusese despărţit de stăpânul lui.

— Eu nu sunt un câine şi Rick n-a fost niciodată stăpânul meu. Şi acum ştergeţi-o, că n-o să vă aştepte autobuzul în poartă.

— Mămico, sâmbăta viitoare avem o piesă la şcoală. Noi două suntem îngeri şi ne trebuie pantofi noi. Elspeth ne-a spus asta când ne-a dat costumele.

— Elspeth? Cine e Elspeth?

— O ştii, mămico, e domnişoara Franklin, profesoara. E prietena lui Rick. A fost foarte drăguţă cu noi când ne-a ales costumele şi.

Dar Sandy n-o mai asculta. Domnişoara Franklin! O blondă înaltă cu ochi verzi, care cânta divin la pian. Era plină de diplome şi vorbea curent patru limbi. Dacă era prietena lui Rick. Simţi că i se strânge inima.

— Deci, mămico, o să avem pantofi noi?

— Bineînţeles că o să aveţi, şi nu uitaţi să-i mulţumiţi domnişoarei Franklin.

— Am făcut-o deja, când am văzut-o ieri la piscină. Dacă ai vedea-o înotând. Era să-l bată pe Rick când s-au luat la întrecere.

Trebuia să ştie să piardă cu demnitate! Aşa face un jucător bun! Asta era tot ce-i mai rămăsese! gândi Sandy distrusă.

— Jenny, aş prefera să nu-i mai spui domnişoarei Franklin pe nume. Are mult mai mulţi ani decât tine.

— Dar, mămico, ea ne-a dat voie! Şi Roger îi spune Elspeth, la fel ca şi noi.

La ce bun să mai discute în contradictoriu? Sandy renunţă şi, după plecarea gemenelor, începu să plângă. înfrângerea ei era totală. Cum ar fi putut o biată femeie ca ea, cu două gemene pe cap,

neştiind să facă altceva decât să amenajeze parcuri şi grădini, fără să aibă nimic deosebit decât ochii căprui care de fapt nu însemnau mare lucru, în sfârşit, cum ar fi putut ea să se lupte cu această naiadă blondă, muziciană de excepţie şi care, colac peste pupăză, mai vorbea şi atâtea limbi străine?

Disperarea puse stăpânire pe ea. Privirea ei făcu înconjurul bucătăriei dezordonate. Apoi luă farfuria şi o aruncă de perete. Aceasta se sparse de frigider şi cioburile se răspândiră pe jos. Ce uşurată se simţi că o spărsese!

Dar după puţin timp, sări în picioare, îşi şterse ochii şi strigă foarte tare:

„Nu! N-o să-l aibă pe Rick! Nu ea va fi mama vitregă a lui Reger! N-o s-o las să-mi ocupe locul!”

* *

Rick surâse văzându-le pe gemene. Cu aripile prinse de spate, cu rochiile lor lungi şi pantofii noi, erau adorabile. Aruncând o privire rapidă spre ferestrele casei lor, nu văzu pe nimeni care să-i pândească venirea. Sandy nu voia probabil să se arate.

—Domnişoarelor, spuse el deschizând portiera, sunteţi frumoase ca o zi de vară. Mmm. mama voastră v-a dat voie să-i folosiţi parfumul?

Adulmecă nu fără emoţie parfumul pe care-l ştia foarte bine, pentru bunul motiv că el îl alesese pentru Sandy.

— Da, răspunse Jenny aşezându-se pe scaun. Chiar ea ne-a parfumat.

— Şi ea ce face în seara asta?

— Se odihneşte. înţelegi, e foarte obosită şi preferă să facă pe moarta.

Prin oglinda retrovizoare întâlni privirea lui Pam, dar nu putu trage nici o concluzie. De două zile, gemenele se arătau teribil de rezervate imediat ce le punea, ca din întâmplare, vreo întrebare despre Sandy. Işi plimbă neliniştit privirea pe faţada casei, dar în zadar.

— Rick, o să întârziem.

Bărbatul oftă şi demară.

*
* *

Parfumul care plutea în maşină îl urmări mult timp şi nu făcu decât să-i reînvie remuşcările. De ce răspunsese atât de sec avansurilor lui Sandy? Nu vor mai avea niciodată ocazia să reînnoade dialogul, fiindcă ea nu va mai insista, iar orgoliul lui bărbătesc se răzvrătea la gândul că ar trebui să-i telefoneze el.

De la scurta lor convorbire telefonică, nu mai reuşea să doarmă, sfâşiat între dorinţa de a fugi spre

ea şi teama de a mai fi încă o dată respins. După spectacol, când aplauzele luară sfârşit, gemenele veniră să-l caute. Se urcară în maşină fără să spună nimic, deşi în general nu le tăcea nici o clipă gura.

Pe drumul de întoarcere, când el se cufundase din nou în amintirile trezite de parfumul gemenelor, Rick tresări la strigătul ascuţit lansat de Jenny:

— Opreşte! Te rog, opreşte maşina!

Rick crezu că fetiţa se simte rău, dar Jenny nu părea deloc bolnavă. Frână şi ea deschise portiera.

— Rick! Vreau să văd mai de aproape capela. Pot s-o vizitez? Vrei să vii cu noi? Se pare că e o capelă miraculoasă.

Năucit de potopul de vorbe şi de ciudăţenia acestei cereri, Rick nu ştiu ce să răspundă. Ochii gemenelor îl priveau rugători, într-un fel pe care nu-l înţelegea.

— Capela asta? Dar, Pam.

Ce naiba! El voia să se întoarcă acasă. Voia mai ales să nu-şi mai pună întrebări despre preocupările lui Sandy, despre noile ei relaţii. Fiindcă ea era a lui. Da, în ciuda despărţirii lor.

îşi dădea seama că era gelos, fără să aibă nici un drept.

— Te rog. spuse Jenny cu un aer angelic. Vino cu

noi, te rog!

Jenny îl luase de mână şi coborî din maşină ca şi cum el acceptase deja.

— Bine, bombăni Rick, dar grăbiţi-vă.

Mica procesiune traversă strada şi trecu pe sub arcadă.

Destul de surprins, Rick auzi primele măsuri din *Oda bucuriei,* care răsunau sub bolta edificiului. Şi mirosul acesta de tămâie, parfumul florilor, razele de soare care incendiau vitraliile. Ce atmosferă ciudată, ca pentru o cununie!

înăuntru era întuneric cu excepţia unei flăcări care pâlpâia undeva departe, în preajma altarului. Brusc, toate luminile se aprinseră deodată şi orga începu să cânte cu putere.

— Vino, tăticule, spuse Roger luându-l de mână cu un aer misterios. Nu-ţi fie frică!

O mare bucurie îl cuprinse pe tatăl lui. Acolo, lângă preotul care urma să oficieze, îl aştepta mireasa. Sandy, în rochia albă, ţinea în mână acea lumânare lungă la care visaseră de mult. Un zâmbet îi juca pe buze şi ochii ei străluceau ca stelele când Rick îngenunche alături de ea.

In primul rând, într-un superb costum albastru şi cu o pălărie cu boruri largi, stătea mama lui.

Doamna Gearing îşi ascundea cu greu bucuria şi amuzamentul. Cei trei copii se aşezară lângă ea, ca şi cum evenimentul era de mult timp pregătit.

Rick îşi cufundă privirea în ochii lui Sandy şi văzu dansând în ei flacăra dragostei lor, acea flacără care nu trebuia să se stingă niciodată. Impreună vor veghea asupra ei, zi de zi, ceas de ceas, în casa lor, împreună cu copiii lor.

Sfârşit

*
* *
*
* *